ISSN 1725-5139

Dziennik Urzędowy L 364

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

20 grudnia 2006

Spis treści

I *Akty, których publikacja jest obowiązkowa*

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1879/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1880/2006 z dnia 14 grudnia 2006 r. ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego w strefie NAFO 3LMNO przez statki pływające pod banderą Portugalii** 3

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych** [1] 5

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1882/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów urzędowej kontroli poziomu azotanów w niektórych środkach spożywczych** [1] 25

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1883/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające metody pobierania próbek i metody analizy do celów urzędowej kontroli dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych** [1] 32

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1884/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 2402/96, (WE) nr 2449/96 i (WE) nr 2390/98 w odniesieniu do zarządzania niektórymi rocznymi kontyngentami taryfowymi na słodkie ziemniaki i skrobię z manioku** 44

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1885/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. otwierające i ustalające sposób zarządzania wspólnotowym kontyngentem taryfowym na rok 2007 w odniesieniu do manioku pochodzącego z Tajlandii** 57

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1886/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego w strefie NAFO 3LMNO przez statki pływające pod banderą Hiszpanii** 64

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Spis treści (ciąg dalszy)

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1887/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. znoszące zakaz połowów soli zwyczajnej w strefach ICES III a, III b, c, d (wody WE) przez statki pływające pod banderą Szwecji** 66

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1888/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii** 68

Informacja dla czytelników

PL

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1879/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw [1], w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

(2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 grudnia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

[1] Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	89,8
	204	80,1
	999	85,0
0707 00 05	052	116,3
	204	51,8
	628	155,5
	999	107,9
0709 90 70	052	131,1
	204	61,3
	999	96,2
0805 10 20	052	63,2
	388	72,9
	999	68,1
0805 20 10	052	30,7
	204	61,3
	999	46,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	69,0
	624	69,1
	999	69,1
0805 50 10	052	45,9
	528	35,7
	999	40,8
0808 10 80	388	107,5
	400	95,0
	404	94,2
	512	57,4
	720	76,0
	999	86,0
0808 20 50	052	63,8
	400	101,6
	720	50,2
	999	71,9

(1) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999" odpowiada „innym pochodzeniom".

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1880/2006

z dnia 14 grudnia 2006 r.

ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego w strefie NAFO 3LMNO przez statki pływające pod banderą Portugalii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa [1], w szczególności jego art. 26 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa [2], w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 51/2006 z dnia 22 grudnia 2005 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2006 r. i związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe [3], określa kwoty na rok 2006.

(2) Według informacji przekazanych Komisji statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim wyczerpały kwotę na połowy zasobu w nim określonego przyznaną na 2006 r.

(3) Należy zatem zakazać połowów tego zasobu oraz jego przechowywania na pokładzie, przeładunku i wyładunku,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2006 r. państwu członkowskiemu określonemu w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do zasobu w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem określonym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Po tym dniu zakazuje się przechowywania na pokładzie, przeładunku lub wyładunku omawianego stada złowionego przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Jörgen HOLMQUIST

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

---

[1] Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

[2] Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 768/2005 (Dz.U. L 128 z 21.5.2005, str. 1).

[3] Dz.U. L 16 z 20.1.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1642/2006 (Dz.U. L 308 z 8.11.2006, str. 5).

ZAŁĄCZNIK

Nr	62
Państwo członkowskie	Portugalia
Zasób	GHL/N3LMNO.
Gatunek	Halibut niebieski (*Reinhardtius hippoglossoides*)
Strefa	NAFO 3LMNO
Data	24 listopada 2006 r. – 12.00 UTC

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1881/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności [1], w szczególności jego art. 2 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 466/2001 z 8 marca 2001 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych [2] było wielokrotnie i w sposób znaczący zmieniane. Konieczna jest kolejna zmiana najwyższych dopuszczalnych poziomów niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych w celu uwzględnienia nowych informacji i zmian zawartych w Kodeksie żywnościowym (Codex Alimentarius). Jednocześnie tekst należy, w odpowiednich przypadkach, uczynić bardziej zrozumiałym. Należy zatem zastąpić rozporządzenie (WE) nr 466/2001.

(2) Dla ochrony zdrowia publicznego jest rzeczą zasadniczą, by zanieczyszczenia te nie przekraczały poziomów, które są dopuszczalne z toksykologicznego punktu widzenia.

(3) Z uwagi na różnice w ustawodawstwie poszczególnych państw członkowskich oraz wiążące się z tym ryzyko zakłócenia konkurencji niezbędne jest wprowadzenie środków wspólnotowych w odniesieniu do niektórych zanieczyszczeń w celu zapewnienia jednolitości rynku przy poszanowaniu zasady proporcjonalności.

(4) Najwyższe dopuszczalne poziomy powinny być określone na możliwie rygorystycznym poziomie, który jest rozsądnie osiągalny przy zastosowaniu dobrej praktyki rolniczej, w zakresie rybołówstwa i produkcji, oraz z uwzględnieniem ryzyka związanego z konsumpcją żywności. W przypadku zanieczyszczeń uznanych za genotoksyczne substancje rakotwórcze lub w przypadkach, gdy aktualne narażenie ludności lub najbardziej wrażliwych na skutki narażenia grup ludności jest bliskie czy też przekracza tolerowane pobranie, najwyższe poziomy powinny być określone na najniższym rozsądnie osiągalnym poziomie (ALARA). Takie podejście zapewni, że przedsiębiorcy branży żywnościowej będą stosować środki mające w jak największym stopniu zapobiegać zanieczyszczeniom i je ograniczać w celu ochrony zdrowia publicznego. Ponadto, dla ochrony zdrowia niemowląt i małych dzieci, grupy szczególnie wrażliwej, właściwe jest ustalenie najniższych dopuszczalnych poziomów zanieczyszczeń, które można osiągnąć poprzez staranny dobór surowców stosowanych do produkcji żywności dla niemowląt i małych dzieci. Staranny dobór surowców jest także właściwy w przypadku produkcji niektórych specjalnych środków spożywczych, takich jak otręby przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

(5) Aby najwyższe dopuszczalne poziomy mogły mieć zastosowanie do suszonych, rozcieńczonych, przetworzonych lub złożonych środków spożywczych, w przypadku gdy na szczeblu wspólnotowym nie ma ustalonych najwyższych dopuszczalnych poziomów, przedsiębiorcy branży spożywczej powinni udostępnić konkretne współczynniki zatężenia i rozcieńczenia wraz z właściwymi danymi doświadczalnymi uzasadniającymi te proponowane współczynniki.

(6) W celu zapewnienia skutecznej ochrony zdrowia publicznego, do obrotu handlowego nie mogą być wprowadzane ani same produkty zawierające zanieczyszczenia w ilościach przekraczających najwyższe dopuszczalne poziomy, ani mieszaniny tych produktów z innymi środkami spożywczymi; produkty te nie mogą też być stosowane jako składniki innych środków spożywczych.

(7) Uznaje się, że sortowanie lub inne metody fizycznej obróbki umożliwiają zmniejszenie zawartości aflatoksyn w przesyłkach zawierających orzechy arachidowe, orzechy, suszone owoce i kukurydzę. W celu zminimalizowania wpływu na handel właściwe jest dopuszczenie wyższej zawartości aflatoksyn w tych produktach, które nie są przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, lub też użycia jako składnik środka spożywczego. W takich przypadkach najwyższe dopuszczalne poziomy aflatoksyn powinnny być ustalane przy uwzględnieniu skuteczności wspomnianej powyżej obróbki w zmniejszaniu zawartości aflatoksyn w orzechach arachidowych, orzechach, suszonych owocach i kukurydzy, na poziomach poniżej najwyższych dopuszczalnych poziomów ustalonych dla tych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi lub do zastosowania jako składniki w środkach spożywczych.

(8) Aby umożliwić skuteczne egzekwowanie najwyższych dopuszczalnych poziomów niektórych zanieczyszczeń w niektórych środkach spożywczych, należy dla tych przypadków wprowadzić odpowiednie przepisy dotyczące etykietowania.

---

[1] Dz.U. L 37 z 13.2.1993, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

[2] Dz.U. L 77 z 16.3.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 199/2006 (Dz.U. L 32 z 4.2.2006, str. 32).

(9) Z uwagi na warunki klimatyczne panujące w niektórych państwach członkowskich trudno jest zagwarantować, że najwyższe dopuszczalne poziomy dla świeżej sałaty i świeżego szpinaku nie zostaną przekroczone. Należy zezwolić tym państwom członkowskim na okres tymczasowy, w którym dopuszczalne byłoby wprowadzanie na rynek świeżej sałaty i świeżego szpinaku przeznaczonych do spożycia na ich terytorium, w których zawartość azotanów przekracza najwyższe dopuszczalne poziomy. Producenci sałaty i szpinaku mający siedzibę w państwach członkowskich, które udzieliły wspomnianych powyżej zezwoleń, powinni stopniowo zmieniać metody uprawy poprzez stosowanie dobrych praktyk rolniczych, zalecanych na poziomie krajowym.

(10) Niektóre gatunki ryb pochodzące z regionu Morza Bałtyckiego mogą zawierać znaczne poziomy dioksyn i polichlorowanych bifenyli (PBC) o działaniu podobnym do dioksyn. Znacząca część tych gatunków ryb z regionu Morza Bałtyckiego nie będzie spełniała wymagań w zakresie najwyższych dopuszczonych poziomów i tym samym nie będzie mogła być spożywana. Są powody, by przypuszczać, że wykluczenie ryb z diety może mieć negatywny wpływ na zdrowie w regionie Morza Bałtyckiego.

(11) W Szwecji i Finlandii obowiązuje system zapewniający, że konsumenci są w pełni poinformowani o zaleceniach dietetycznych dotyczących ograniczeń konsumpcji ryb z regionu Morza Bałtyckiego przez określone, najbardziej wrażliwe na skutki narażenia grupy ludności w celu uniknięcia potencjalnego zagrożenia dla zdrowia. Dlatego też należy przyznać odstępstwo Finlandii i Szwecji pozwalające przez okres tymczasowy na wprowadzanie do obrotu na ich terytorium niektórych gatunków ryb z regionu Morza Bałtyckiego, przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zawierających dioksyny i polichlorowane bifenyle o działaniu podobnym do dioksyn na wyższym poziomie niż jest to przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Konieczne jest wprowadzenie środków mających zagwarantować, że ryby oraz produkty rybne niespełniające wymagań w zakresie najwyższych dopuszczalnych poziomów nie będą przedmiotem obrotu handlowego w innych państwach członkowskich. Finlandia i Szwecja będą przedkładać Komisji coroczne sprawozdania dotyczące monitorowania przez nie zawartości dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w rybach pochodzących z regionu Morza Bałtyckiego oraz środków mających na celu zmniejszenie narażenia ludzi na dioksyny i polichlorowane bifenyle o działaniu podobnym do dioksyn z regionu Morza Bałtyckiego.

(12) W celu zapewnienia jednolitego wykonywania przepisów o najwyższych dopuszczalnych poziomach właściwe organy muszą stosować te same kryteria dotyczące pobierania próbek oraz te same kryteria przeprowadzania badań analitycznych w całej Wspólnocie. Istotne jest również to, aby wyniki badań analitycznych były przekazywane i interpretowane w sposób jednolity. Środki dotyczące pobierania próbek i wykonywania analiz określone w niniejszym rozporządzeniu przewidują jednolite zasady dotyczące przekazywania wyników i ich interpretacji.

(13) W odniesieniu do niektórych zanieczyszczeń państwa członkowskie i zainteresowane strony powinny monitorować i przekazywać Komisji informacje o poziomach zanieczyszczeń, jak również o postępach poczynionych w zakresie wdrażania środków zapobiegawczych, tak aby Komisja mogła ocenić, czy należy zmienić obowiązujące środki, czy też przyjąć dodatkowe środki.

(14) Każdy najwyższy dopuszczalny poziom przyjęty na poziomie wspólnotowym może podlegać przeglądowi w celu uwzględnienia postępu naukowo-technicznego i ulepszeń w dobrych praktykach w sektorze rolnym, rybołówstwa i produkcji.

(15) Otręby i zarodki mogą być produkowane do bezpośredniego spożycia przez ludzi, dlatego też należy ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy deoksyniwalenolu i zearalenonu w tych produktach.

(16) W Kodeksie żywnościowym ustanowiono ostatnio najwyższy dopuszczalny poziom ołowiu w rybach, który przyjęła Wspólnota. Należy zatem odpowiednio zmienić obowiązujące obecnie przepisy regulujące zawartość ołowiu w rybach.

(17) Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego [3] definiuje środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, należy więc odpowiednio zmienić zapisy mówiące o środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego, stosownie do terminologii użytej w tym rozporządzeniu.

(18) Należy wprowadzić zapis mówiący o tym, że najwyższe dopuszczalne poziomy zanieczyszczeń nie mają zastosowania do tych środków spożywczych, które zostały w sposób zgodny z prawem wprowadzone na rynek przed datą, od której mają zastosowanie te poziomy.

(19) Jeśli chodzi o azotany, głównym źródłem ich spożycia przez ludzi są warzywa. Komitet Naukowy ds. Żywności (SCF) stwierdził w swej opinii z dnia 22 września 1995 r. [4], że łączne spożycie azotanów jest zazwyczaj dużo niższe od akceptowanego dziennego pobrania (ADI) wynoszącego 3,65 mg/kg masy ciała. Zaleca się jednakże podjęcie dalszych starań w celu zmniejszenia narażenia na spożycie azotanów zawartych w żywności i w wodzie.

(20) Z uwagi na fakt, iż warunki klimatyczne mają istotny wpływ na poziom zawartości azotanów w niektórych warzywach, takich jak sałata czy szpinak, należy ustanowić różne najwyższe dopuszczalne poziomy w zależności od pory roku.

---

[3] Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1662/2006 (Dz.U. L 320 z 18.11.2006, str. 1).

[4] Sprawozdania Komitetu Naukowego ds. Żywności, seria 38. Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat azotanów i azotynów, str. 1–33, http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/reports/scf_reports_38.pdf

(21) Jeśli chodzi o aflatoksyny, Komitet Naukowy ds. Żywności stwierdził w swej opinii z dnia 23 września 1994 r., że aflotoksyny są genotoksycznymi substancjami rakotwórczymi ([5]). W oparciu o tę opinię należy ograniczyć łączną zawartość aflatoksyn w żywności (suma aflatoksyn B_1, B_2, G_1 i G_2), jak również zawartość samej aflatoksyny B_1 z uwagi na fakt, iż aflatoksyna B_1 jest zdecydowanie najbardziej toksyczna z tych związków. W przypadku zawartości aflatoksyny M_1 w żywności dla niemowląt i małych dzieci należy rozważyć ewentualne zmniejszenie obecnego najwyższego dopuszczalnego poziomu w świetle zmian w procedurach analitycznych.

(22) Jeśli chodzi o ochratoksynę A (OTA), Komitet Naukowy ds. Żywności wydał opinię w dniu 17 września 1998 r. ([6]). Przeprowadzono ocenę spożycia w żywności OTA przez ludność Wspólnoty ([7]) w ramach dyrektywy Rady 93/5/EWG z dnia 25 lutego 1993 r. w sprawie pomocy Komisji i współpracy państw członkowskich w naukowym badaniu zagadnień dotyczących żywności ([8]) (SCOOP). Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjął w dniu 4 kwietnia 2006 r., na wniosek Komisji, uaktualnioną opinię naukową dotyczącą zawartości ochratoksyny A w żywności ([9]), w oparciu o nowe informacje naukowe ustanowił tolerowane tygodniowe pobranie (TWI) na poziomie 120 ng/kg masy ciała.

(23) W oparciu o te opinie należy ustalić najwyższe dopuszczalne poziomy dla zbóż, produktów zbożowych, suszonych owoców winorośli, palonej kawy, wina, soku winogronowego i żywności dla niemowląt i małych dzieci, z uwagi na fakt, iż wszystkie wymienione powyżej produkty w sposób znaczący przyczyniają się do narażenia ludzi na OTA lub do narażenia najbardziej narażonych grup konsumentów, takich jak dzieci.

(24) W świetle najnowszych opinii naukowych EFSA zostanie rozważona zasadność ustanowienia najwyższego dopuszczalnego poziomu OTA w środkach spożywczych, takich jak suszone owoce, inne niż suszone owoce winorośli, kakao i produkty z kakao, przyprawy, produkty mięsne, zielona kawa, piwo i lukrecja, jak również przegląd obowiązujących obecnie najwyższych dopuszczalnych poziomów, w szczególności dla zawartości OTA w suszonych owocach winorośli i soku winogronowym.

(25) Jeśli chodzi o patulinę, Komitet Naukowy ds. Żywności zatwierdził na posiedzeniu w dniu 8 marca 2000 r. tymczasowe najwyższe tolerowane dzienne pobranie (PMTDI) patuliny na poziomie 0,4 μg/kg masy ciała ([10]).

(26) W 2001 r. w ramach dyrektywy 93/5/EWG przeprowadzono zadanie SCOOP „Ocena pobrania z dietą patuliny przez ludność państw członkowskich UE" ([11]).

(27) W oparciu o tę ocenę oraz biorąc pod uwagę PMTDI, należy wprowadzić najwyższy dopuszczalny poziom zawartości patuliny w niektórych środkach spożywczych w celu ochrony konsumentów przed niedopuszczalnym zanieczyszczeniem. Te najwyższe dopuszczalne poziomy powinny być poddane przeglądowi i, w razie konieczności, zmniejszone przy uwzględnieniu postępu naukowo-technicznego oraz wdrożenia zalecenia Komisji 2003/598/WE z dnia 11 sierpnia 2003 r. w sprawie obniżenia zanieczyszczenia patuliną soku jabłkowego i składników soku jabłkowego w innych napojach ([12]).

(28) Jeśli chodzi o toksyny Fusarium, Komitet Naukowy ds. Żywności przyjął kilka opinii zawierających ocenę deoksyniwalenolu w grudniu 1999 r. ([13]), ustanawiając tolerowane dzienne pobranie (TDI) na poziomie 1 μg/kg masy ciała, zearalenonu w czerwcu 2000 r. ([14]), ustanawiając TDI na poziomie 0,2 μg/kg masy ciała, fumonizyny w październiku 2000 r. ([15]) (uaktualniona w kwietniu 2003 r.) ([16]), ustanawiając tymczasowe TDI na poziomie 2 μg/kg masy ciała, niwalenolu w październiku 2000 r. ([17]), ustanawiając tymczasowe TDI na poziomie 0,7 μg/kg masy ciała, toksyny T-2 i HT-2 w maju 2001 r. ([18]), ustanawiając łączną tymczasową TDI na poziomie 0,06 μg/kg masy ciała oraz trichotecenów, jako grupy, w lutym 2002 r. ([19]).

([5]) Sprawozdania Komitetu Naukowego ds. Żywności, seria 35. Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat aflatoksyn, ochratoksyny A i patuliny, str. 45–50, http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/reports/scf_reports_35.pdf

([6]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat ochratoksyny A (wydana w dniu 17 września 1998 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out14_en.html

([7]) Sprawozdania z realizacji zadań w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.7 „Ocena pobrania z dietą ochratoksyny A przez ludność państw członkowskich UE", http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/task_3-2-7_en.pdf

([8]) Dz.U. L 52 z 4.3.1993, str. 18.

([9]) Opinia panelu naukowego EFSA ds. zanieczyszczeń w łańcuchu żywnościowym, wydana na wniosek Komisji, na temat zawartości ochratoksyny A w żywności. http://www.efsa.europa.eu/etc/medialib/efsa/science/contam/contam_opinions/1521.Par.0001.File.dat/contam_op_ej365_ochratoxin_a_food_en1.pdf

([10]) Protokół ze 120. posiedzenia Komitetu Naukowego ds. Żywności, które odbyło się w dniach 8–9 marca 2000 r. w Brukseli, oświadczenie w protokole dotyczące patuliny. http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out55_en.pdf

([11]) Sprawozdania z realizacji zadań w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.8 „Ocena pobrania z dietą patuliny przez ludność państw członkowskich UE". http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/3.2.8_en.pdf

([12]) Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 34.

([13]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat toksyn Fusarium, część 1: Deoksyniwalenol (DON), (wydana w dniu 2 grudnia 1999 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out44_en.pdf

([14]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat toksyn Fusarium, część 2: Zearalenon (ZEA), (wydana w dniu 22 czerwca 2000 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out65_en.pdf

([15]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat toksyn Fusarium, część 3: Fumonizyna B_1 (FB_1) (wydana w dniu 17 października 2000 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out73_en.pdf

([16]) Uaktualniona opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat fumonizyny B_1, B_2 i B_3 (wydana w dniu 4 kwietnia 2003 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out185_en.pdf

([17]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat toksyn Fusarium, część 4: Niwalenol (wydana w dniu 19 października 2000 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out74_en.pdf

([18]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat toksyn Fusarium, część 5: Toksyna T-2 i toksyna HT-2 (wydana w dniu 30 maja 2001 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out88_en.pdf

([19]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat toksyn Fusarium, część 6: Ocena grupowa toksyny T-2, toksyny HT-2, niwalenolu i deoksyniwalenolu (wydana w dniu 26 lutego 2002 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out123_en.pdf

(29) We wrześniu 2003 r. przeprowadzono i sfinalizowano, w ramach dyrektywy 93/5/EWG, zadanie SCOOP „Zebranie danych o występowaniu toksyn Fusarium w żywności i ocena ich spożycia w żywności przez ludność państw członkowskich UE" ([20]).

(30) W oparciu o opinie naukowe oraz ocenę spożycia należy ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy dla deoksyniwalenolu, zearalenonu oraz fumonizyn. Jeśli chodzi o fumonizyny, wyniki kontroli monitoringu ostatnich zbiorów wskazują, że kukurydza i produkty z kukurydzy mogą być w dużym stopniu zanieczyszczone fumonizynami i należy przyjąć środki, aby uniknąć wprowadzenia do łańcucha pokarmowego kukurydzy i produktów z kukurydzy zanieczyszczonych w niedopuszczalnie wysokim stopniu fumonizynami.

(31) Szacunki dotyczące pobrania wskazują, że obecność toksyn T-2 i HT-2 może budzić obawy, jeśli chodzi o zdrowie publiczne. Dlatego też sprawą konieczną i priorytetową jest opracowanie wiarygodnej i dokładnej metody, zebranie większej ilości danych o występowaniu tych toksyn oraz przeprowadzanie większej liczby dochodzeń/badań w zakresie czynników odpowiedzialnych za występowanie toksyn T-2 i HT-2 w zbożach i produktach zbożowych, w szczególności w owsie i produktach owsianych.

(32) Z uwagi na współwystępowanie nie jest konieczne rozpatrywanie szczególnych środków w odniesieniu do 3-acetylodeoksyniwalenolu, 15-acetylodeoksyniwalenolu i fumonizyny B_3, ponieważ środki dotyczące w szczególności deoksyniwalenolu oraz fumonizyny B_1 i B_2 chroniłyby również ludzi przed niedopuszczalnym narażeniem na 3-acetylodeoksyniwalenol, 15-acetylodeoksyniwalenol i fumonizynę B_3. Podobnie jest również z niwalenolem, w przypadku którego można zaobserwować w pewnym stopniu współwystępowanie z deoksyniwalenolem. Ponadto ocenia się, iż narażenie ludzi na niwalenol jest znacznie niższe od tymczasowego TDI. Jeśli chodzi o inne trichoteceny objęte wspomnianym powyżej zadaniem SCOOP, takie jak 3-acetyldeoksyniwalenol, 15-acetyldeoksyniwalenol, fusarenon-X, T2-triol, diacetoksyscirpenol, neosolaniol, monoacetoksyscirpenol i werrukol, ograniczone informacje wskazują, że nie występują one powszechnie i że stwierdzone poziomy ich występowania są generalnie niskie.

(33) Warunki klimatyczne w czasie dojrzewania, w szczególności kwitnienia, mają istotne znaczenie na zawartość toksyn Fusarium. Jednakże dobra praktyka rolnicza, zmniejszająca czynniki ryzyka do minimum, może w pewnym stopniu zapobiec zanieczyszczeniu grzybami *Fusarium*. Zalecenie Komisji 2006/583/WE z dnia 17 sierpnia 2006 r. w sprawie zapobiegania występowaniu i ograniczania występowania toksyn Fusarium ([21]) zawiera ogólne zasady zapobiegania i redukcji zanieczyszczeń toksynami Fusarium (zearalenonu, fumonizyn i trichotecenów) w zbożach, które należy wdrażać poprzez opracowanie krajowych kodeksów praktyk, opartych na tych zasadach.

(34) Należy ustalić najwyższy dopuszczalny poziom toksyn Fusarium dla nieprzetworzonego zboża wprowadzanego na rynek w celu przetworzenia wstępnego. Procedury oczyszczania, sortowania i suszenia nie są uważane za przetwarzanie wstępne. Szorowanie należy uznać za przetwarzanie pierwszego stopnia.

(35) Ponieważ stopień, w jakim oczyszczanie i przetwarzanie usuwają toksyny Fusarium z nieprzetworzonego zboża, może się różnić, należy ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy dla produktów zbożowych przeznaczonych dla odbiorców końcowych, jak również dla głównych składników produktów żywnościowych pochodzących ze zbóż, aby zapewnić przestrzeganie ustawodawstwa w interesie ochrony zdrowia publicznego.

(36) W przypadku kukurydzy nie wszystkie czynniki odpowiedzialne za powstawanie toksyn Fusarium, w szczególności zearalenon i fumonizyny B_1 i B_2, są jeszcze dokładnie znane. Z tego też powodu przyznaje się okres pozwalający przedsiębiorcom sektora spożywczego z branży zbożowej na przeprowadzenie badań w sprawie źródeł powstawania mikotoksyn oraz określenie środków zarządzania, jakie należy podjąć, aby w jak największym stopniu zapobiec ich obecności. Proponuje się, aby najwyższe dopuszczalne poziomy oparte na dostępnych danych o występowaniu toksyn miały zastosowanie od 2007 r., w przypadku gdy przed tą datą nie ustalono żadnych szczególnych najwyższych dopuszczalnych poziomów w oparciu o nowe informacje na temat występowania i powstawania toksyn.

(37) Mając na uwadze niski poziom zawartości toksyn Fusarium w ryżu, proponuje się nie wprowadzać żadnych najwyższych dopuszczalnych poziomów dla ryżu i produktów z ryżu.

(38) Do dnia 1 lipca 2008 r. należy rozważyć dokonanie przeglądu najwyższych dopuszczalnych poziomów deoksyniwalenolu, zearalenonu, fumonizyny B_1 i B_2, jak również zasadność ustanowienia najwyższego dopuszczalnego poziomu dla toksyny T-2 i HT-2 w zbożach i produktach zbożowych, uwzględniając postęp naukowo-techniczny w zakresie wspomnianych toksyn.

(39) Jeśli chodzi o ołów, Komitet Naukowy ds. Żywności wydał w dniu 19 czerwca 1992 r. ([22]) opinię zatwierdzającą tymczasowe tolerowane tygodniowe pobranie (PTWI) na poziomie 25 µg/kg masy ciała, zaproponowane przez WHO w 1986 r. Komitet Naukowy ds. Żywności stwierdził w swej opinii, że średnia zawartość ołowiu w środkach spożywczych wydaje się nie budzić obaw wymagających natychmiastowej reakcji.

([20]) Sprawozdania z realizacji zadań w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.10 „Zebranie danych o występowaniu toksyn Fusarium w żywności oraz ocena pobrania z dietą przez ludność państw członkowskich UE".
http://ec.europa.eu/food/fs/scoop/task3210.pdf

([21]) Dz.U. L 234 z 29.8.2006, str. 35.

([22]) Sprawozdania Komitetu Naukowego ds. Żywności, seria 32, opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat: „Potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzkiego wynikające z obecności ołowiu w żywności i napojach", str. 7–8,
http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/reports/scf_reports_32.pdf

(40) W 2004 r. w ramach dyrektywy 93/5/EWG zrealizowano zadanie badawcze SCOOP 3.2.11 „Ocena narażenia na pobranie z dietą arsenu, kadmu, ołowiu i rtęci przez ludność państw członkowskich UE" ([23]). W świetle tej oceny i opinii Komitetu Naukowego ds. Żywności należy przyjąć środki mające na celu jak najskuteczniejsze zmniejszenie występowania ołowiu w żywności.

(41) W odniesieniu do kadmu Komitet Naukowy ds. Żywności zatwierdził w swej opinii z dnia 2 czerwca 1995 r. ([24]) tymczasowe tolerowane tygodniowe pobranie (PTWI) na poziomie 7 μg/kg masy ciała i zalecił poczynienie większych wysiłków w celu zmniejszenia narażenia na kadm, z uwagi na to, iż to właśnie środki spożywcze są głównym źródłem pobrania kadmu przez ludzi. Ocena narażenia związanego z pobraniem z dietą została przeprowadzona w ramach zadania badawczego SCOOP 3.2.11. W świetle tej oceny i opinii Komitetu Naukowego ds. Żywności należy przyjąć środki mające na celu jak najskuteczniejsze zmniejszenie występowania kadmu w żywności.

(42) Jeśli chodzi o rtęć, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) wydał w dniu 24 lutego 2004 r. opinię dotyczącą występowania rtęci i metylortęci w żywności ([25]) i zatwierdził PTWI na poziomie 1,6 μg/kg masy ciała. Metylortęć jest formą chemiczną budzącą najwięcej obaw i może stanowić nawet ponad 90 % całkowitej zawartości rtęci w rybach i owocach morza. Mając na uwadze rezultaty zadania SCOOP 3.2.11, EFSA stwierdził, że zawartości rtęci wykrywane w żywności innej niż ryby i owoce morza budziły mniejszy niepokój. W tych innych rodzajach środków spożywczych rtęć z reguły nie występuje w postaci metylortęci, dlatego też uważa się, że stanowią one mniejsze zagrożenie.

(43) W odniesieniu do metylortęci, oprócz ustalenia najwyższych dopuszczalnych poziomów, właściwym podejściem jest również udzielanie porad konsumentom, w celu ochrony najbardziej narażonych grup ludności. W odpowiedzi na tę potrzebę na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów została udostępniona nota informacyjna na temat zawartości metylortęci w rybach i produktach rybołówstwa ([26]). Kilka państw członkowskich również wydało poradniki na ten temat, z uwagi na to, iż ma on duże znaczenie dla ich ludności.

(44) Jeśli chodzi o cynę nieorganiczną, Komitet Naukowy ds. Żywności w swej opinii z dnia 12 grudnia 2001 r. ([27]) stwierdził, że występowanie cyny nieorganicznej na poziomie 150 mg/kg w napojach w puszkach oraz na poziomie 250 mg/kg w innych produktach spożywczych w puszkach może spowodować u niektórych osób podrażnienie żołądka.

(45) W celu ochrony zdrowia publicznego przed tym zagrożeniem dla zdrowia należy ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy zawartości cyny nieorganicznej w środkach spożywczych w puszkach oraz w napojach w puszkach. Do czasu gdy będą dostępne dane dotyczące wrażliwości niemowląt i małych dzieci na obecność nieorganicznej cyny w żywności, konieczne jest zapewnienie na zasadzie prewencyjnej ochrony zdrowia tej najbardziej narażonej grupy ludności i ustanowienie najwyższych dopuszczalnych poziomów zawartości.

(46) Jeśli chodzi o 3-monochloropropano-1,2-diol (3-MCPD), Komitet Naukowy ds. Żywności wydał w dniu 30 maja 2001 r. opinię naukową dotyczącą występowania 3-MCPD w żywności ([28]), aktualizując w ten sposób na podstawie nowych informacji naukowych opinię Komitetu Naukowego ds. Żywności z dnia 16 grudnia 1994 r. ([29]) oraz ustalił tolerowane dzienne pobranie (TDI) dla 3-MCPD na poziomie 2 μg/kg masy ciała.

(47) W czerwcu 2004 r. przeprowadzono i sfinalizowano w ramach dyrektywy 93/5/EWG zadanie SCOOP „Zebranie i porównanie danych dotyczących zawartości 3-MCPD i substancji z nim związanych w środkach spożywczych" ([30]). Głównymi produktami przyczyniającymi się do pobrania 3-MCPD z dietą były: sos sojowy i produkty oparte na sosie sojowym. Inne produkty spożywcze spożywane w dużych ilościach, takie jak chleb czy kluski, również w znaczącym stopniu przyczyniały się do pobrania tej substancji w niektórych krajach, jednak spowodowane to było raczej ich wysokim spożyciem niż wysoką zawartością 3-MCPD w tych produktach.

(48) W rezultacie należy ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy 3-MCPD w hydrolizowanym białku roślinnym (HVP) oraz sosie sojowym, z uwzględnieniem zagrożenia związanego ze spożyciem tej żywności. Państwa członkowskie są zobowiązane do zbadania innych środków spożywczych pod kątem występowania 3-MCPD, w celu rozważenia potrzeby ustalenia jego najwyższych dopuszczalnych poziomów w innych środkach spożywczych.

([23]) Sprawozdania z realizacji zadań w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.11 „Ocena narażenia na pobranie z dietą arsenu, kadmu, ołowiu i rtęci przez ludność państw członkowskich UE". http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/scoop_3-2-11_heavy_metals_report_en.pdf

([24]) Sprawozdania Komitetu Naukowego ds. Żywności, seria 36, opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat kadmu, str. 67–70, http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/reports/scf_reports_36.pdf

([25]) Opinia panelu naukowego EFSA ds. zanieczyszczeń w łańcuchu żywnościowym, wydana na wniosek Komisji, na temat obecności rtęci i metylortęci w żywności (wydana w dniu 24 lutego 2004 r.) http://www.efsa.eu.int/science/contam/contam_opinions/259/opinion_contam_01_en1.pdf

([26]) http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/information_note_mercury-fish_12-05-04.pdf

([27]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat poważnego zagrożenia, jakie stwarza obecność cyny w żywności puszkowanej (wydana w dniu 12 grudnia 2001 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out110_en.pdf

([28]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat 3-monochloro-propano-1,2-diolu (3-MCPD), będąca uaktualnieniem opinii z 1994 r. (przyjęta w dniu 30 maja 2001 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out91_en.pdf

([29]) Sprawozdania Komitetu Naukowego ds. Żywności, seria 36, opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat 3-monochloropropano-1,2-diolu (3-MCPD), str. 31–34, http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/reports/scf_reports_36.pdf

([30]) Sprawozdania z realizacji zadań w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.9 „Zebranie i zestawienie danych na temat zawartości 3-monochloropropanodiolu (3-MCPD) i substancji z nim związanych w środkach spożywczych", str. 256. http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/scoop_3-2-9_final_report_chloropropanols_en.pdf

(49) Jeśli chodzi o dioksyny i polichlorowane bifenyle o działaniu podobnym do dioksyn, Komitet Naukowy ds. Żywności wydał w dniu 30 maja 2001 r. opinię dotyczącą obecności dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w żywności ([31]), która była uaktualnieniem opinii Komitetu Naukowego ds. Żywności z dnia 22 listopada 2000 r. ([32]) ustalającej tolerowane tygodniowe pobranie (TWI) dla dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn na poziomie 14 pg równoważnika toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO-TEQ)/kg masy ciała.

(50) Przez termin „dioksyny" w niniejszym rozporządzeniu rozumie się grupę 75 kongenerów polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD) oraz grupę 135 kongenerów polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF), z których 17 stwarza zagrożenie pod względem toksykologicznym. Polichlorowane bifenyle (PCB) stanowią grupę 209 różnych kongenerów, które można podzielić na dwie grupy, biorąc pod uwagę ich właściwości toksykologiczne. 12 kongenerów wykazuje właściwości toksykologiczne podobne do dioksyn, przez co często określa się je jako „polichlorowane bifenyle o działaniu podobnym do dioksyn". Pozostałe polichlorowane bifenyle nie wykazują toksyczności podobnej do dioksyn, ale mają inne właściwości toksykologiczne.

(51) Każdy kongener dioksyn lub polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn wykazuje nieco inny poziom toksyczności. Wprowadzenie koncepcji tzw. współczynników toksyczności (TEF) umożliwia sumaryczne wyrażenie toksyczności tych różnych kongenerów i ułatwia ocenę ryzyka oraz urzędową kontrolę. Oznacza to, iż ilościowe wyniki badań analitycznych odnoszące się do sumy wszystkich dioksyn oraz kongenerów polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn stanowiących zagrożenie toksykologiczne, są wyrażone w policzalnych jednostkach zwanych równoważnikami toksyczności TCDD (TEQ).

(52) Szacunkowe oceny narażenia, uwzględniające wyniki realizacji zadania SCOOP „Ocena pobrania z dietą dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn przez ludność państw członkowskich UE" zakończonego w czerwcu 2000 r. ([33]) wskazują, że znaczna część populacji UE pobiera te substancje z dietą w stopniu przewyższającym tolerowane tygodniowe pobranie – TWI.

(53) Z toksykologicznego punktu widzenia wszelkie najwyższe dopuszczalne poziomy powinny odnosić się zarówno do dioksyn, jak i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn, jednak w 2001 r. na szczeblu wspólnotowym ustanowiono najwyższe dopuszczalne poziomy tylko dla dioksyn, natomiast dla polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn nie ustanowiono tych poziomów z uwagi na bardzo ograniczone w tym czasie dane na temat ich występowania w żywności. Ponieważ po 2001 r. pojawiło się więcej danych na temat obecności polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w żywności, dlatego też w 2006 r. ustalono najwyższe dopuszczalne poziomy sumy dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn, z uwagi na to, iż jest to najwłaściwsze podejście z toksykologicznego punktu widzenia. W celu zapewnienia płynnego przejścia poziomy ustalone dla dioksyn powinny nadal mieć zastosowanie w okresie przejściowym, równolegle do poziomów ustalonych dla sumy dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn. W okresie przejściowym środki spożywcze muszą spełniać wymagania w zakresie najwyższych dopuszczalnych poziomów zarówno dla dioksyn, jak i dla sumy dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn. Do dnia 31 grudnia 2008 r. zostanie rozważona możliwość odstąpienia od odrębnych limitów dla dioksyn.

(54) W celu wspierania aktywnego podejścia do obniżania poziomów dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w żywności i paszach, w zaleceniu Komisji 2006/88/WE w sprawie ograniczenia obecności dioksyn, furanów i dioksynopodobnych PCB w paszach i środkach spożywczych ustanowiono progi działań ([34]). Progi działań są narzędziem dla właściwych organów i podmiotów gospodarczych umożliwiającym wyodrębnienie przypadków wymagających zidentyfikowania źródła zanieczyszczeń i podjęcia odpowiednich działań, aby je zredukować lub zlikwidować. Ponieważ źródła dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn są różne, należy ustalić odrębne progi podejmowania działań z jednej strony dla dioksyn, a z drugiej strony dla polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn. To podejście zmierzające do aktywnego zmniejszania zawartości dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w żywności i paszach, a w rezultacie obniżenia najwyższych dopuszczalnych poziomów, powinno być poddane przeglądowi w określonym terminie w celu ustalenia niższych poziomów. Dlatego też do dnia 31 grudnia 2008 r. zostanie rozważona możliwość znacznego obniżenia najwyższych dopuszczalnych poziomów ustalonych dla sumy dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn.

(55) Podmioty gospodarcze powinny dołożyć starań w celu przyspieszenia swej gotowości do usuwania dioksyn, furanów i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn z tłuszczu zwierząt morskich. Znaczne obniżenie poziomu, które zostanie rozważone do dnia 31 grudnia 2008 r., będzie oparte na możliwościach technicznych najskuteczniejszego procesu usuwania zanieczyszczeń.

(56) Jeśli chodzi o ustanowienie najwyższych dopuszczalnych poziomów w innych środkach spożywczych do dnia 31 grudnia 2008 r., szczególna uwaga zostanie poświęcona potrzebie wprowadzenia szczególnych niższych maksymalnych dopuszczalnych poziomów zawartości dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w żywności dla niemowląt i małych dzieci, w świetle danych monitoringowych uzyskanych poprzez realizowane w latach 2005–2007 programy monitorowania zawartości dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn w żywności dla niemowląt i małych dzieci.

([31]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat oceny ryzyka wynikającego z obecności dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn (PCBs) w żywności. Aktualizacja oparta na nowych informacjach naukowych dostępnych po wydaniu opinii Komitetu Naukowego ds. Żywności z dnia 22 listopada 2000 r. (przyjęta w dniu 30 maja 2001 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out90_en.pdf

([32]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat oceny ryzyka wynikającego z obecności dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn (PCBs) w żywności (przyjęta w dniu 22 listopada 2000 r.) http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out78_en.pdf

([33]) Sprawozdania z realizacji zadań w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.5 „Ocena pobrania z dietą dioksyn i związanych z nimi polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn przez ludność państw członkowskich UE". http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/library/pub/pub08_en.pdf

([34]) Dz.U. L 42 z 14.2.2006, str. 26.

(57) W odniesieniu do wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) Komitet Naukowy ds. Żywności w swej opinii z dnia 4 grudnia 2002 r. ([35]) stwierdził, że niektóre wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne są genotoksycznymi substancjami rakotwórczymi. Wspólny Komitet Ekspertów FAO/WHO ds. Substancji Dodatkowych (JECFA) przeprowadził w 2005 r. ocenę ryzyka na temat WWA i oszacował margines narażenia (MOE) dla WWA jako podstawę przy udzielaniu porad dotyczących składników, które są jednocześnie genotoksyczne i rakotwórcze ([36]).

(58) Według Komitetu Naukowego ds. Żywności benzo(a)-piren może być stosowany jako znacznik występowania i rakotwórczego działania WWA w żywności, wraz z benzo(a)antracenem, benzo(b)fluorantenem, benzo(j)-fluorantenem, benzo(k)fluorantenem, benzo(g,h,i)perylenem, chryzenem, cyclopenta(c,d)pirenem, dibenzo(a,-h)antracenem, dibenzo(a,e)pirenem, dibenzo(a,h)pirenem, dibenzo(a,i)pirenem, dibenzo(a,l)pirenem, indeno(1,2,3-cd)pirenem i 5-metylochryzenem. Do przyszłej oceny przydatności utrzymywania benzo(a)pirenu jako znacznika niezbędne będą dalsze analizy względnych proporcji tych WWA w żywności. Ponadto należy również ocenić benzo(c)fluoren, zgodnie z zaleceniem JECFA.

(59) Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne mogą zanieczyścić środki spożywcze w trakcie procesów wędzenia, ogrzewania i suszenia, podczas których produkty spalania mają bezpośredni kontakt z żywnością. Zanieczyszczenie WWA może być również rezultatem zanieczyszczenia środowiska naturalnego, w szczególności w przypadku ryb i produktów rybołówstwa.

(60) W 2004 r. w ramach dyrektywy 93/5/EWG zrealizowano specjalne zadanie SCOOP „Zebranie danych o występowaniu WWA w żywności" ([37]). Stwierdzono wysokie zawartości tych substancji w suszonych owocach, oliwie z wytłoczyn z oliwek, wędzonych rybach, oliwie z pestek winogron, produktach mięsnych wędzonych, świeżych mięczakach, przyprawach/sosach.

(61) W celu ochrony zdrowia publicznego należy utrzymać najwyższe dopuszczalne poziomy dla benzo(a)pirenu w niektórych środkach spożywczych zawierających tłuszcze i oleje oraz w żywności, w której procesy wędzenia lub suszenia mogą powodować wysoki poziom zanieczyszczenia. Najwyższe dopuszczalne poziomy są także niezbędne w żywności, w której skażenie środowiska mogło spowodować wysoki poziom zanieczyszczenia, szczególnie ryb i produktów rybołówstwa, na przykład na skutek wycieku ropy ze statków.

(62) W niektórych rodzajach żywności takich, jak suszone owoce i suplementy diety, wykryto benzo(a)piren, jednak dostępne dane nie są jednoznaczne co do tego, jakie poziomy są racjonalnie osiągalne. Konieczne są dalsze badania w celu wyjaśnienia, jakie poziomy są racjonalnie możliwe do uzyskania w tych produktach spożywczych. Do tego czasu powinny obowiązywać najwyższe dopuszczalne poziomy dla benzo(a)pirenu w składnikach, o których mowa, takich jak oleje i tłuszcze stosowane w suplementach diety.

(63) Do dnia 1 kwietnia 2007 r. należy dokonać przeglądu najwyższych dopuszczalnych poziomów WWA oraz ocenić zasadność ustanowienia najwyższego dopuszczalnego poziomu WWA w maśle kakaowym, z uwzględnieniem postępu naukowo-technicznego w zakresie występowania benzo(a)pirenu i innych rakotwórczych WWA w żywności.

(64) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady ogólne

1. Środki spożywcze wymienione w załączniku nie mogą być wprowadzane do obrotu w przypadku, gdy zawierają zanieczyszczenie wymienione w załączniku na poziomie przekraczającym najwyższy dopuszczalny poziom określony w załączniku.

2. Najwyższe dopuszczalne poziomy określone w załączniku mają zastosowanie do jadalnych części środków spożywczych, o których mowa, chyba że w załączniku określono inaczej.

Artykuł 2

Suszone, rozcieńczone, przetworzone i złożone środki spożywcze

1. Przy stosowaniu najwyższych dopuszczalnych poziomów, określonych w załączniku, do suszonych, rozcieńczonych, przetworzonych lub złożonych z więcej niż jednego składnika środków spożywczych, należy uwzględnić:

a) zmiany stężenia zanieczyszczenia, spowodowane procesami suszenia lub rozcieńczania;

b) zmiany stężenia zanieczyszczenia spowodowane przez proces przetwarzania;

c) względne proporcje składników w produkcie;

d) analityczną granicę oznaczalności.

([35]) Opinia Komitetu Naukowego ds. Żywności na temat zagrożenia dla zdrowia ludzkiego wynikającego z obecności wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w żywności (wydana w dniu 4 grudnia 2002 r.).
http://ec.europa.eu/food/fs/sc/scf/out153_en.pdf

([36]) Ocena niektórych zanieczyszczeń żywności – sprawozdanie z posiedzenia Połączonego Komitetu Ekspertów FAO/WHO ds. Substancji Dodatkowych, 64 posiedzenie w Rzymie, 8–17 lutego 2005 r., str. 1–6 i 61–81.
WHO Technical Report Series, No. 930, 2006 – http://whqlibdoc.who.int/trs/WHO_TRS_930_eng.pdf

([37]) Sprawozdania z zadań realizowanych w ramach współpracy naukowej, zadanie 3.2.12 „Zebranie danych o występowaniu wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w żywności". http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/scoop_3-2-12_final_report_pah_en.pdf

2. W czasie przeprowadzania urzędowej kontroli przez właściwy organ przedsiębiorca branży spożywczej jest zobowiązany do przedstawienia i uzasadnienia szczególnych współczynników zatężania lub rozcieńczania dla zastosowanych procesów suszenia, rozcieńczania, przetwarzania i/lub mieszania lub dla rozpatrywanych suszonych, rozcieńczonych, przetworzonych i/lub złożonych środków spożywczych.

Jeżeli przedsiębiorca branży spożywczej nie przedstawi niezbędnego współczynnika zatężania lub rozcieńczania lub gdy właściwy organ uzna ten współczynnik za nieodpowiedni w świetle podanego uzasadnienia, to organ ten sam ustala taki współczynnik, w oparciu o dostępne informacje i mając na uwadze ochronę zdrowia ludzkiego.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się, o ile nie ma ustalonych na szczeblu wspólnotowym szczególnych najwyższych dopuszczalnych poziomów dla tych suszonych, rozcieńczonych, przetworzonych lub złożonych środków spożywczych.

4. Jeżeli prawodawstwo wspólnotowe nie przewiduje szczególnych najwyższych dopuszczalnych poziomów w odniesieniu do produktów spożywczych dla niemowląt i małych dzieci, państwa członkowskie mogą wprowadzić bardziej rygorystyczne poziomy.

Artykuł 3

Zakazy używania, mieszania i detoksykacji

1. Środki spożywcze niezgodne z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami określonymi w załączniku nie mogą być stosowane jako składniki żywności.

2. Środki spożywcze zgodne z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami określonymi w załączniku nie mogą być mieszane z środkami spożywczymi, które przekraczają te poziomy.

3. Środki spożywcze będące przedmiotem sortowania lub innej fizycznej obróbki mającej na celu zmniejszenie poziomu zanieczyszczenia nie mogą być mieszane ze środkami spożywczymi przeznaczonymi do bezpośredniej konsumpcji przez ludzi lub środkami spożywczymi przeznaczonymi do użytku, jako składniki środków spożywczych.

4. Środki spożywcze wymienione w sekcji 2 załącznika (Mikotoksyny) nie mogą być celowo poddane uzdatnianiu metodami chemicznymi.

Artykuł 4

Przepisy szczególne dotyczące orzechów arachidowych, orzechów, suszonych owoców i kukurydzy

Orzechy arachidowe, orzechy, suszone owoce i kukurydza niezgodne z właściwymi najwyższymi dopuszczalnymi poziomami aflatoksyn ustanowionymi w pkt 2.1.3, 2.1.5, i 2.1.6 załącznika mogą być wprowadzane na rynek, pod warunkiem że:

a) nie są przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi lub użycia jako składnik środków spożywczych;

b) są zgodne z właściwymi najwyższymi dopuszczalnymi poziomami określonymi w pkt 2.1.1, 2.1.2, 2.1.4 i 2.1.7 załącznika;

c) zostały poddane obróbce obejmującej sortowanie lub inną fizyczną obróbkę i po tej obróbce najwyższe dopuszczalne poziomy określone w pkt. 2.1.3, 2.1.5 i 2.1.6 załącznika nie są przekroczone, a w wyniku tej obróbki nie powstają inne szkodliwe pozostałości;

d) są oznakowane poprzez wyraźne wskazanie ich przeznaczenia i zawierają wskazówkę „produkt, przed spożyciem przez człowieka lub użyciem jako składnik środka spożywczego, musi być poddany sortowaniu lub innej fizycznej obróbce w celu zmniejszenia zawartości aflatoksyn". Powyższa informacja powinna się znajdować na etykiecie każdego opakowania, skrzynki itp. lub na oryginalnym dokumencie towarzyszącym. Kod identyfikacyjny przesyłki/partii powinien być trwale umieszczony na każdym opakowaniu, skrzynce itp. przesyłki lub na oryginalnym dokumencie towarzyszącym.

Artykuł 5

Przepisy szczególne dotyczące orzechów arachidowych, produktów z nich otrzymywanych i zbóż

Na etykiecie każdego opakowania, skrzynki itp. lub na oryginalnym dokumencie towarzyszącym powinna się znajdować wyraźna informacja o ich przeznaczeniu. Dokument towarzyszący powinien w sposób wyraźny odnosić się do przesyłki poprzez umieszczenie w nim kodu identyfikacyjnego przesyłki, który znajduje się na każdym opakowaniu, skrzynce itp. tej przesyłki. Ponadto rodzaj działalności gospodarczej prowadzonej przez odbiorcę przesyłki, określony w dokumencie towarzyszącym, musi być zgodny z przeznaczeniem wysyłanych środków spożywczych.

W przypadku braku wyraźnej informacji o tym, iż dane środki spożywcze nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi, najwyższe dopuszczalne poziomy określone w pkt 2.1.3 i 2.1.6 załącznika mają zastosowanie do wszystkich wprowadzanych na rynek orzechów arachidowych, produktów z nich otrzymywanych i zbóż.

Artykuł 6

Przepisy szczególne dotyczące sałaty

Jeśli sałata uprawiana pod przykryciem („sałata szklarniowa") nie jest w ten sposób oznakowana, stosuje się najwyższe dopuszczalne poziomy przewidziane w załączniku dla sałaty uprawianej na otwartej przestrzeni („sałata gruntowa").

Artykuł 7

Czasowe odstępstwa

1. W drodze odstępstwa od art. 1, Belgia, Irlandia, Niderlandy i Zjednoczone Królestwo mogą do dnia 31 grudnia 2008 r. zezwalać na wprowadzanie na rynek świeżego szpinaku uprawianego i przeznaczonego do spożycia na ich terytorium, w którym poziom azotanów przekracza najwyższe dopuszczalne poziomy określone w pkt 1.1 załącznika.

2. W drodze odstępstwa od art. 1, Irlandia i Zjednoczone Królestwo mogą do dnia 31 grudnia 2008 r. zezwalać na wprowadzanie na rynek świeżej sałaty uprawianej i przeznaczonej do spożycia na ich terytorium i zbieranej przez cały rok, w której poziom azotanów przekracza najwyższe dopuszczalne poziomy określone w pkt 1.3 załącznika.

3. W drodze odstępstwa od art. 1, Francja może do dnia 31 grudnia 2008 r. zezwalać na wprowadzanie na rynek świeżej sałaty uprawianej i przeznaczonej do spożycia na jej terytorium, zbieranej w okresie od 1 października do 31 marca, w której poziom azotanów przekracza najwyższe dopuszczalne poziomy określone w pkt 1.3 załącznika.

4. W drodze odstępstwa od art. 1, Finlandia i Szwecja mogą do dnia 31 grudnia 2011 r. zezwalać na wprowadzanie na ich rynki łososia (*Salmo salar*), śledzia (*Clupea harengus*), minoga rzecznego (*Lampetra fluviatilis*), troci (*Salmo trutta*), pstrąga (*Salvelinus* spp.) oraz sielawy (*Coregonus albula*), pochodzących z regionu Morza Bałtyckiego i przeznaczonych do spożycia na ich terytorium, w których poziom dioksyn i/lub sumy poziomów dioksyn i popichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn jest wyższy od poziomów określonych w pkt 5.3 załącznika, pod warunkiem że wprowadzony będzie system zapewniający pełne informowanie konsumentów o zaleceniach żywieniowych w odniesieniu do ograniczeń spożycia tych gatunków ryb z regionu Morza Bałtyckiego przez wskazanie najbardziej wrażliwych na skutki narażenia grup ludności, w celu uniknięcia potencjalnego zagrożenia dla zdrowia. Do dnia 31 marca każdego roku Finlandia i Szwecja przedkładają Komisji coroczne sprawozdania z wynikami monitorowania przez nie poziomu dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksynw w rybach pochodzących z regionu Morza Bałtyckiego w roku poprzednim oraz informują o podjętych środkach mających na celu zmniejszenie narażenia ludzi na dioksyny i i polichlorowane bifenyle o działaniu podobnym do dioksyn obecne w rybach z regionu Morza Bałtyckiego.

Finlandia i Szwecja nadal stosują środki mające zapewnić, że ryby i produkty rybne niezgodne z pkt 5.3 załącznika nie są wprowadzane do obrotu w innych państwach członkowskich.

Artykuł 8

Pobieranie próbek i badania analityczne

Pobieranie próbek i badania analityczne dla potrzeb urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów określonych w załączniku są przeprowadzane zgodnie z rozporządzeniami Komisji (WE) nr 1882/2006 ([38]), (WE) nr 401/2006 ([39]), (WE) nr 1883/2006 ([40]) oraz dyrektywami Komisji 2001/22/WE ([41]), 2004/16/WE ([42]) i 2005/10/WE ([43]).

Artykuł 9

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie monitorują poziom azotanów w warzywach mogących zawierać znaczne ilości tych związków, w szczególności w zielonych warzywach liściastych, i przekazują wyniki Komisji do dnia 30 czerwca każdego roku. Komisja udostępni te wyniki wszystkim państwom członkowskim.

2. Każdego roku państwa członkowskie i zainteresowane strony przekazują Komisji wyniki prowadzonych dochodzeń obejmujących dane dotyczące występowania oraz postępy poczynione w zakresie zastosowania środków zapobiegawczych pozwalających uniknąć zanieczyszczenia ochratoksyną A, deoksyniwalenolem, zearalenonem, fumonizyną B_1 i B_2 oraz toksynami T-2 i HT-2. Komisja udostępni te wyniki wszystkim państwom członkowskim.

3. Państwa członkowskie powinny przedkładać Komisji sprawozdania na temat ustaleń dotyczących aflatoksyn, dioksyn, polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn oraz wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych, określone w decyzji Komisji 2006/504/WE ([44]), zaleceniu Komisji 2006/794/WE ([45]) oraz zaleceniu Komisji 2005/108/WE ([46]).

Artykuł 10

Uchylenie

Uchyla się rozporządzenie (WE) nr 466/2001.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 11

Środki przejściowe

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do produktów wprowadzonych na rynek przed datami, o których mowa w lit. a)–d), zgodnie z przepisami obowiązującymi w odpowiednim dniu:

a) 1 lipca 2006 r., w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów deoksyniwalenolu i zearalenonu określonych w pkt 2.4.1, 2.4.2, 2.4.4, 2.4.5, 2.4.6, 2.4.7, 2.5.1, 2.5.3, 2.5.5 i 2.5.7 załącznika;

([38]) Patrz: str. 25 niniejszego Dziennika Urzędowego.
([39]) Dz.U. L 70 z 9.3.2006, str. 12.
([40]) Patrz: str. 32 niniejszego Dziennika Urzędowego.
([41]) Dz.U. L 77 z 16.3.2001, str. 14. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2005/4/WE (Dz.U. L 19 z 21.1.2005, str. 50).
([42]) Dz.U. L 42 z 13.2.2004, str. 16.
([43]) Dz.U. L 34 z 8.2.2005, str. 15.
([44]) Dz.U. L 199 z 21.7.2006, str. 21.
([45]) Dz.U. L 322 z 22.11.2006, str. 24.
([46]) Dz.U. L 34 z 8.2.2005, str. 43.

b) 1 lipca 2007 r., w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów deoksyniwalenolu i zearalenonu określonych w 2.4.3, 2.5.2, 2.5.4, 2.5.6 i 2.5.8 załącznika;

c) 1 października 2007 r., w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów fumonizyny B_1 i B_2 ustanowionych w pkt 2.6 załącznika;

d) 4 listopada 2006 r. w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów sumy dioksyn i polichlorowanych bifenyli o właściwościach podobnych do dioksyn, określonych w sekcji 5 załącznika.

W przypadku wprowadzenia produktów na rynek ciężar dowodu spoczywa na przedsiębiorcy branży żywnościowej.

Artykuł 12

Wejście w życie i zastosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 marca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych [1]

Sekcja 1: Azotany

Środki spożywcze [1]		Najwyższe dopuszczalne poziomy (mg NO_3/kg)	
1.1	Świeży szpinak (*Spinacia oleracea*) [2]	Zbierany od 1 października do 31 marca	3 000
		Zbierany od 1 kwietnia do 30 września	2 500
1.2	Szpinak konserwowany, głęboko mrożony lub mrożony		2 000
1.3	Świeża sałata (*Lactuca sativa L.*) (szklarniowa i gruntowa) oprócz sałaty wymienionej w pkt 1.4	Zbierana od 1 października do 31 marca:	
		sałata szklarniowa	4 500
		sałata gruntowa	4 000
		Zbierana od 1 kwietnia do 30 września:	
		sałata szklarniowa	3 500
		sałata gruntowa	2 500
1.4	Sałata lodowa	sałata szklarniowa	2 500
		sałata gruntowa	2 000
1.5	Przetworzona żywność na bazie zbóż oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci [3] [4]		200

Sekcja 2: Mikotoksyny

Środki spożywcze [1]		Najwyższe dopuszczalne poziomy (μg/kg)		
2.1	**Aflatoksyny**	B_1	Suma B_1, B_2, G_1 i G_2	M_1
2.1.1	Orzechy arachidowe, które mają być sortowane lub poddane innej fizycznej obróbce przed spożyciem przez ludzi lub użyte jako składnik w środkach spożywczych	8,0 [5]	15,0 [5]	—
2.1.2	Orzechy, które mają być sortowane lub poddane innej fizycznej obróbce przed spożyciem przez ludzi lub użyte jako składnik w środkach spożywczych	5,0 [5]	10,0 [5]	—
2.1.3	Orzechy arachidowe i orzechy oraz przetworzone produkty z orzechów przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi lub użyte jako składniki w środkach spożywczych	2,0 [5]	4,0 [5]	—
2.1.4	Suszone owoce, które mają być sortowane lub poddane innej fizycznej obróbce przed spożyciem przez ludzi lub użyte jako składnik w środkach spożywczych	5,0	10,0	—
2.1.5	Suszone owoce oraz przetworzone produkty z suszonych owoców przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi lub użyte jako składniki w środkach spożywczych	2,0	4,0	—
2.1.6	Wszystkie zboża i wszystkie produkty otrzymywane ze zbóż, w tym przetworzone produkty zbożowe, z wyjątkiem środków spożywczych wymienionych w pkt 2.1.7, 2.1.10 i 2.1.12	2,0	4,0	—
2.1.7	Kukurydza, która ma być sortowana lub poddana innej fizycznej obróbce przed spożyciem przez ludzi lub użyta jako składnik w środkach spożywczych	5,0	10,0	—
2.1.8	Surowe mleko [6], mleko poddane obróbce cieplnej i mleko służące do wytwarzania produktów na bazie mleka	—	—	0,050

	Środki spożywcze [1]	Najwyższe dopuszczalne poziomy (µg/kg)		
2.1.9	Następujące gatunki przypraw: *Capsicum* spp. (pochodzące z tego suszone owoce, całe lub mielone, w tym papryka chili, mielone chili, pieprz kajeński i papryka) *Piper* spp. (pochodzące z niego owoce, w tym biały i czarny pieprz) *Myristica fragrans* (gałka muszkatołowa) *Zingiber officinale* (imbir) *Curcuma longa* (kurkuma)	5,0	10,0	—
2.1.10	Przetworzona żywność na bazie zbóż oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci [3] [7]	0,10	—	—
2.1.11	Preparaty dla niemowląt i preparaty pochodne, w tym modyfikowane mleko w proszku dla niemowląt i mleko następne [4] [8]	—	—	0,025
2.1.12	Produkty dietetyczne do specjalnych celów medycznych [9] [10], przeznaczone specjalnie dla niemowląt	0,10	—	0,025
2.2	**Ochratoksyna A**			
2.2.1	Nieprzetworzone zboża	5,0		
2.2.2	Wszystkie produkty pochodzące z nieprzetworzonych zbóż, w tym produkty z przetworzonych zbóż oraz zboża przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, z wyjątkiem środków spożywczych wymienionych w pkt 2.2.9 i 2.2.10	3,0		
2.2.3	Suszone owoce winorośli (koryntki, rodzynki i sułtanki)	10,0		
2.2.4	Palone ziarna kawy i mielona kawa palona, z wyjątkiem kawy rozpuszczalnej	5,0		
2.2.5	Kawa rozpuszczalna	10,0		
2.2.6	Wino (w tym wino musujące, z wyjątkiem wina likierowego i wina o mocy alkoholu poniżej 15 % obj.) i wino owocowe [11]	2,0 [12]		
2.2.7	Wino aromatyzowane, napoje na bazie wina aromatyzowanego i aromatyzowane koktajle winopochodne [13]	2,0 [12]		
2.2.8	Sok winogronowy, koncentrat soku winogronowego po rozcieńczeniu wodą, nektar winogronowy, moszcz winogronowy i koncentrat moszczu winogronowego po rozcieńczeniu wodą przeznaczony do bezpośredniego spożycia przez ludzi [14]	2,0 [12]		
2.2.9	Przetworzona żywność na bazie zbóż oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci [3] [7]	0,50		
2.2.10	Produkty dietetyczne do specjalnych celów medycznych [9] [10], przeznaczone specjalnie dla niemowląt	0,50		
2.2.11	Zielona kawa, suszone owoce inne niż suszone owoce winorośli, piwo, kakao i produkty z kakao, wina likierowe, produkty mięsne, przyprawy i lukrecja	—		
2.3	**Patulina**			
2.3.1	Soki owocowe, koncentrat soków owocowych po rozcieńczeniu wodą oraz nektary owocowe [14]	50		

Środki spożywcze [1]		Najwyższe dopuszczalne poziomy (µg/kg)
2.3.2	Napoje spirytusowe [15], jabłecznik i inne sfermentowane napoje otrzymywane z jabłek lub zawierające sok jabłkowy	50
2.3.3	Produkty z jabłek, w tym kompot jabłkowy, puree jabłkowe przeznaczone do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem środków spożywczych wymienionych w pkt 2.3.4 i 2.3.5	25
2.3.4	Sok jabłkowy i produkty z jabłek, w tym kompot jabłkowy i puree jabłkowe, dla niemowląt i małych dzieci [16], jako takie oznakowane i sprzedawane [4]	10,0
2.3.5	Żywność dla niemowląt, inna niż przetworzona żywność na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci [3] [4]	10,0
2.4	**Deoksyniwalenol** [17]	
2.4.1	Nieprzetworzone zboża [18] [19], inne niż pszenica durum, owies i kukurydza	1 250
2.4.2	Nieprzetworzona pszenica durum i owies [18] [19]	1 750
2.4.3	Nieprzetworzona kukurydza [18]	1 750 [20]
2.4.4	Zboża przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, mąka zbożowa (w tym mąka kukurydziana, mączka kukurydziana i płatki kukurydziane [21]), otręby jako produkt końcowy wprowadzony na rynek do bezpośredniego spożycia przez ludzi oraz zarodki, z wyjątkiem środków spożywczych wymienionych w pkt 2.4.7	750
2.4.5	Makaron (suchy) [22]	750
2.4.6	Chleb (w tym małe produkty piekarnicze), ciasta, herbatniki, przekąski zbożowe i zboża śniadaniowe	500
2.4.7	Przetworzona żywność na bazie zbóż oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci [3] [7]	200
2.5	**Zearalenon** [17]	
2.5.1	Nieprzetworzone zboża [18] [19] inne, niż kukurydza	100
2.5.2	Nieprzetworzona kukurydza [18]	200 [20]
2.5.3	Zboża przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, mąka zbożowa, otręby jako produkt końcowy wprowadzony na rynek do bezpośredniego spożycia przez ludzi oraz zarodki, z wyjątkiem środków spożywczych wymienionych w pkt 2.5.4, 2.5.7 i 2.5.8	75
2.5.4	Kukurydza przeznaczona do bezpośredniego spożycia przez ludzi, mąka kukurydziana, mączka kukurydziana, płatki kukurydziane, zarodki kukurydziane oraz rafinowany olej kukurydziany [21]	200 [20]
2.5.5	Chleb (w tym małe produkty piekarnicze), ciasta, herbatniki, przekąski zbożowe i zboża śniadaniowe, z wyłączeniem przekąsek kukurydzianych i zbóż śniadaniowych opartych na kukurydzy	50
2.5.6	Przekąski kukurydziane i zboża śniadaniowe oparte na kukurydzy	50 [20]

	Środki spożywcze (1)	Najwyższe dopuszczalne poziomy (µg/kg)
2.5.7	Przetworzona żywność na bazie zbóż (z wyłączeniem przetworzonej żywności opartej na kukurydzy) oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci (3) (7)	20
2.5.8	Przetworzona żywność oparta na kukurydzy, przeznaczona dla niemowląt i małych dzieci (3) (7)	20 (20)
2.6	**Fumonizyny**	Suma B_1 i B_2
2.6.1	Nieprzetworzona kukurydza (18)	2 000 (23)
2.6.2	Mąka kukurydziana, mączka kukurydziana, płatki kukurydziane, zarodki kukurydziane oraz rafinowany olej kukurydziany (21)	1 000 (23)
2.6.3	Żywność oparta na kukurydzy przeznaczona do bezpośredniego spożycia przez ludzi, z wyłączeniem żywności wymienionej w pkt 2.6.2 i 2.6.4	400 (23)
2.6.4	Przetworzona żywność na bazie kukurydzy oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci (3) (7)	200 (23)
2.7	**Toksyny T-2 i HT-2** (17)	Suma toksyn T-2 i HT-2
2.7.1	Nieprzetworzone zboża (18) i produkty zbożowe	

Sekcja 3: Metale

	Środki spożywcze (1)	Najwyższe dopuszczalne poziomy (mg/kg świeżej masy)
3.1	**Ołów**	
3.1.1	Surowe mleko (6), mleko poddane obróbce cieplnej i mleko służące do wytwarzania produktów na bazie mleka	0,020
3.1.2	Preparaty dla niemowląt i preparaty pochodne (4) (8)	0,020
3.1.3	Mięso (z wyłączeniem podrobów) wołowe, baranina, wieprzowina i mięso drobiowe (6)	0,10
3.1.4	Podroby wołowe, baranie, wieprzowe i drobiowe (6)	0,50
3.1.5	Mięso ryb (24) (25)	0,30
3.1.6	Skorupiaki, z wyłączeniem brązowego mięsa kraba oraz mięsa z głowy i tułowia homara i innych podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae* i *Palinuridae*) (26)	0,50
3.1.7	Małże (26)	1,5
3.1.8	Głowonogi (bez trzewi) (26)	1,0
3.1.9	Zboża i rośliny strączkowe	0,20
3.1.10	Warzywa, z wyłączeniem warzyw kapustnych, warzyw liściastych, świeżych ziół i grzybów (27). W przypadku ziemniaków najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do obranych ziemniaków	0,10

Środki spożywcze (1)		Najwyższe dopuszczalne poziomy (mg/kg świeżej masy)
3.1.11	Warzywa kapustne, warzywa liściaste i grzyby uprawne (27)	0,30
3.1.12	Owoce, z wyłączeniem jagód i małych owoców (27)	0,10
3.1.13	Jagody i małe owoce (27)	0,20
3.1.14	Tłuszcze i oleje, w tym tłuszcz mleczny	0,10
3.1.15	Soki owocowe, koncentraty soków owocowych po rozcieńczeniu wodą oraz nektary owocowe (14)	0,050
3.1.16	Wino (w tym wino musujące, z wyłączeniem wina likierowego), jabłecznik, wino gruszkowe i wino owocowe (11)	0,20 (28)
3.1.17	Wina aromatyzowane, aromatyzowane napoje winopochodne i aromatyzowane koktajle winopodobne (13)	0,20 (28)
3.2	**Kadm**	
3.2.1	Mięso (z wyłączeniem podrobów) wołowe, baranina, wieprzowina i mięso drobiowe (6)	0,050
3.2.2	Konina, z wyłączeniem podrobów (6)	0,20
3.2.3	Wątroba wołowa, barania, wieprzowa, drobiowa i końska (6)	0,50
3.2.4	Nerki wołowe, baranie, wieprzowe, drobiowe i końskie (6)	1,0
3.2.5	Mięso ryb (24) (25), z wyjątkiem gatunków wymienionych w pkt 3.2.6 i 3.2.7	0,050
3.2.6	Mięso następujących ryb (24) (25): sardela (gatunki *Engraulis*) pelamida (*Sarda sarda*) amarel (*Diplodus vulgaris*) węgorz (*Anguilla anguilla*) cefal morski (*Mugil labrosus labrosus*) ostrobok (gatunki *Trachurus*) louvar lub luvar (*Luvarus imperialis*) sardynka (*Sardina pilchardus*) sardynops (*Sardinops species*) tuńczyk (gatunki *Thunnus*, gatunki *Euthynnus, Katsuwonus pelamis*) sola piaszczyca (*Dicologoglossa cuneata*)	0,10
3.2.7	Mięso włócznika (*Xiphias gladius*) (24) (25)	0,30
3.2.8	Skorupiaki, z wyłączeniem brązowego mięsa kraba oraz mięsa z głowy i tułowia homara i innych podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae* i *Palinuridae*) (26)	0,50
3.2.9	Małże (26)	1,0
3.2.10	Głowonogi (bez trzewi) (26)	1,0

Środki spożywcze (1)		Najwyższe dopuszczalne poziomy (mg/kg świeżej masy)
3.2.11	Zboża, z wyłączeniem otrębów, zarodków, pszenicy i ryżu	0,10
3.2.12	Otręby, zarodki, pszenica i ryż	0,20
3.2.13	Nasiona soi	0,20
3.2.14	Warzywa i owoce, z wyłączeniem warzyw liściastych, świeżych ziół, grzybów, warzyw łodygowych, orzeszków piniowych, warzyw korzeniowych i ziemniaków (27)	0,050
3.2.15	Warzywa liściaste, świeże zioła, grzyby uprawne i seler (27)	0,20
3.2.16	Warzywa łodygowe, warzywa korzeniowe i ziemniaki, z wyłączeniem selera (27). W przypadku ziemniaków najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do obranych ziemniaków	0,10
3.3	**Rtęć**	
3.3.1	Produkty rybołówstwa (26) i mięso ryb (24) (25), z wyłączeniem gatunków wymienionych w pkt 3.3.2. Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do skorupiaków, z wyłączeniem brązowego mięsa kraba oraz mięsa z głowy i tułowia homara i innych podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae* i *Palinuridae*)	0,50
3.3.2	Mięso następujących ryb (24) (25): żabnica (gatunki *Lophius*) zębacz smugowy (*Anarhichas lupus*) pelamida (*Sarda sarda*) węgorz (gatunki *Anguilla*) gardłosz (gatunki *Hoplostethus*) grenadier (*Coryphaenoides rupestris*) halibut (*Hippoglossus hippoglossus*) marlin (gatunki *Makaira*) smuklica (gatunki *Lepidorhombus*) barwena (gatunki *Mullus*) szczupak (*Esox lucius*) orcyn (*Orcynopsis unicolor*) karlik (*Tricopterus minutes*) koleń iberyjski (*Centroscymnus coelolepis*) raja (gatunki *Raja*) karmazyn (*Sebastes marinus, S. mentella, S. viviparus*) żaglica (*Istiophorus platypterus*) pałasz ogoniasty (*Lepidopus caudatus, Aphanopus carbo*) morlesz (gatunki *Pagellus*) rekin (wszystkie gatunki) gempel lub kostropak (*Lepidocybium flavobrunneum, Ruvettus pretiosus, Gempylus serpens*) jesiotr (gatunki *Acipenser*) włócznik (*Xiphias gladius*) tuńczyk (gatunki *Thunnus, gatunki Euthynnus, Katsuwonus pelamis*)	1,0
3.4	**Cyna (nieorganiczna)**	
3.4.1	Żywność w puszkach z wyłączeniem napojów	200
3.4.2	Napoje w puszkach, w tym soki owocowe i warzywne	100

Środki spożywcze (1)		Najwyższe dopuszczalne poziomy (mg/kg świeżej masy)
3.4.3	Produkty w puszkach dla niemowląt i produkty w puszkach dla niemowląt i małych dzieci na bazie przetworów zbożowych z wyłączeniem produktów suszonych i w postaci proszku (3) (29)	50
3.4.4	Preparaty w puszkach do początkowego żywienia niemowląt i preparaty w puszkach do dalszego żywienia niemowląt, w tym początkowe mleko dla niemowląt i mleko następne dla niemowląt, z wyłączeniem produktów suszonych i w postaci proszku (8) (29)	50
3.4.5	Dietetyczne produkty spożywcze specjalnego przeznaczenia medycznego (9) (29) w puszkach, przeznaczone specjalnie dla niemowląt, z wyłączeniem produktów suszonych i sproszkowanych	50

Sekcja 4: 3-monochloropropano-1,2-diol (3-MCPD)

Środki spożywcze (1)		Najwyższe dopuszczalne poziomy (µg/kg)
4.1	Hydrolizowane białka roślinne (30)	20
4.2	Sos sojowy (30)	20

Sekcja 5: Dioksyny i polichlorowane bifenyle o działaniu podobnym do dioksyn (31)

Środki spożywcze		Najwyższe dopuszczalne poziomy	
		Suma dioksyn (WHO-PCDD/F-TEQ) (32)	Suma dioksyn i polichlorowanych bifenyli o właściwościach podobnych do dioksyn (WHO-PCDD/F-PCB-TEQ) (32)
5.1	Mięso i produkty mięsne (z wyłączeniem jadalnych podrobów) następujących zwierząt (6)		
	— bydło i owce	3,0 pg/g tłuszczu (33)	4,5 pg/g tłuszczu (33)
	— drób	2,0 pg/g tłuszczu (33)	4,0 pg/g tłuszczu (33)
	— świnie	1,0 pg/g tłuszczu (33)	1,5 pg/g tłuszczu (33)
5.2	Wątroba zwierząt lądowych, o których mowa w pkt 5.1 (6) i produkty z niej pochodzące	6,0 pg/g tłuszczu (33)	12,0 pg/g tłuszczu (33)
5.3	Mięso ryb i produkty rybołówstwa oraz produkty z nich pochodzące, z wyłączeniem węgorza (25) (34). Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do skorupiaków, z wyłączeniem brązowego mięsa kraba oraz mięsa z głowy i tułowia homara i innych podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae* i *Palinuridae*)	4,0 pg/g świeżej masy	8,0 pg/g świeżej masy
5.4	Mięso z węgorza (*Anguilla anguilla*) i produkty z niego pochodzące	4,0 pg/g świeżej masy	12,0 pg/g świeżej masy
5.5	Surowe mleko (6) i produkty mleczne (6), w tym masło	3,0 pg/g tłuszczu (33)	6,0 pg/g tłuszczu (33)

	Środki spożywcze	Najwyższe dopuszczalne poziomy	
		Suma dioksyn (WHO-PCDD/F-TEQ) ([32])	Suma dioksyn i polichlorowanych bifenyli o właściwościach podobnych do dioksyn (WHO-PCDD/F-PCB-TEQ) ([32])
5.6	Jaja kurze i wyroby z jaj ([6])	3,0 pg/g tłuszczu ([33])	6,0 pg/g tłuszczu ([33])
5.7	Tłuszcz z następujących zwierząt:		
	— bydło i owce	3,0 pg/g tłuszczu	4,5 pg/g tłuszczu
	— drób	2,0 pg/g tłuszczu	4,0 pg/g tłuszczu
	— świnie	1,0 pg/g tłuszczu	1,5 pg/g tłuszczu
5.8	Mieszane tłuszcze zwierzęce	2,0 pg/g tłuszczu	3,0 pg/g tłuszczu
5.9	Oleje i tłuszcze roślinne	0,75 pg/g tłuszczu	1,5 pg/g tłuszczu
5.10	Oleje ze zwierząt morskich (olej z ryb, olej z wątroby rybnej i oleje z innych morskich organizmów przeznaczone do spożycia przez ludzi)	2,0 pg/g tłuszczu	10,0 pg/g tłuszczu

Sekcja 6: Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne

	Środki spożywcze	Najwyższe dopuszczalne poziomy (µg/kg świeżej masy)
6.1	**Benzo(a)piren** ([35])	
6.1.1	Oleje i tłuszcze (z wyłączeniem masła kakaowego) przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi lub do stosowania jako składnik w produktach spożywczych	2,0
6.1.2	Mięso wędzone i produkty mięsne wędzone	5,0
6.1.3	Mięso ryb wędzone i produkty rybołówstwa wędzone ([25]) ([36]) z wyłączeniem małży dwuskorupowych. Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do wędzonych skorupiaków, z wyłączeniem brązowego mięsa kraba oraz mięsa z głowy i tułowia homara i innych podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae* i *Palinuridae*)	5,0
6.1.4	Mięso ryb ([24]) ([25]), innych niż wędzone	2,0
6.1.5	Skorupiaki, głowonogi, inne niż wędzone ([26]). Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do skorupiaków, z wyłączeniem brązowego mięsa kraba oraz mięsa z głowy i tułowia homara i innych podobnych dużych skorupiaków (*Nephropidae* i *Palinuridae*)	5,0
6.1.6	Małże ([26])	10,0
6.1.7	Przetworzona żywność na bazie zbóż oraz żywność dla niemowląt i małych dzieci ([3]) ([29])	1,0
6.1.8	Preparaty do początkowego żywienia niemowląt i preparaty do dalszego żywienia niemowląt, w tym początkowe mleko dla niemowląt i mleko następne ([8]) ([29])	1,0
6.1.9	Produkty dietetyczne specjalnego przeznaczenia medycznego ([9]) ([29]), przeznaczone specjalnie dla niemowląt	1,0

([1]) W odniesieniu do owoców, warzyw i zbóż dokonuje się odesłania do środków spożywczych wymienionych w odpowiedniej kategorii określonej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 396/2005 z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniającym dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, str. 1), zmienionym ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 178/2006 (Dz.U. L 29 z 2.2.2006, str. 3). Oznacza to m.in, że np. gryka (*Fagopyrum sp*) zalicza się do „zbóż", a produkty gryczane zaliczają się do „produktów zbożowych".

([2]) Najwyższe dopuszczalne poziomy nie mają zastosowania do świeżego szpinaku, przeznaczonego dla przetwórstwa, który jest przewożony luzem z pola bezpośrednio do zakładu przetwórczego.

([3]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w dyrektywie Komisji 96/5/WE z dnia 16 lutego 1996 r. w sprawie przetworzonej żywności na bazie zbóż oraz żywności dla niemowląt i małych dzieci (Dz.U. L 49 z 28.2.1996, str. 17), ostatnio zmienionej dyrektywą 2003/13/WE (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 33).

([4]) Najwyższy dopuszczalny poziom dotyczy produktów gotowych do spożycia (będących przedmiotem obrotu handlowego jako takie lub po rozcieńczeniu wodą zgodnie z zaleceniami producenta).

([5]) Najwyższe dopuszczalne poziomy mają zastosowanie do jadalnych części orzechów arachidowych i orzechów. Jeżeli przedmiotem badania analitycznego są orzechy arachidowe i orzechy „w łupinie", przy obliczaniu zawartości aflatoksyn uznaje się, że wszystkie zanieczyszczenia znajdują się w części jadalnej.

([6]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w rozporządzeniu (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym szczególne zasady higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 22).

([7]) Najwyższy dopuszczalny poziom odnosi się do suchej masy. Suchą masę określa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 401/2006.

([8]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w dyrektywie Komisji 91/321/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie preparatów dla niemowląt i preparatów pochodnych (Dz.U. L 175 z 4.7.1991, str. 35), ostatnio zmienionej dyrektywą 2003/14/WE (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 37).

([9]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w dyrektywie Komisji 1999/21/WE z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie dietetycznych środków spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego (Dz.U. L 91 z 7.4.1999, str. 29).

([10]) Najwyższy dopuszczalny poziom w przypadku mleka i produktów mlecznych odnosi się do produktów gotowych do spożycia (znajdujących się w obrocie handlowym jako takie lub po rozcieńczeniu wodą zgodnie z zaleceniami producenta), a w przypadku produktów innych niż mleko i produkty mleczne, do suchej masy. Suchą masę określa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 401/2006.

([11]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1), ostatnio zmienionym Protokołem dotyczącym warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej (Dz.U. L 157 z 21.6.2005, str. 29).

([12]) Najwyższy dopuszczalny poziom ma zastosowanie począwszy od zbioru w 2005 r.

([13]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopochodnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych (Dz.U. L 149 z 14.6.1991, str. 1), ostatnio zmienionym Protokołem dotyczącym warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej. Najwyższy dopuszczalny poziom zawartości OTA dla tych napojów zależy od proporcji wina i/lub obecności moszczu w produkcie końcowym.

([14]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w dyrektywie Rady 2001/112/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 10 z 12.1.2002, str. 58).

([15]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych (Dz.U. L 160 z 12.6.1989, str. 1), ostatnio zmienionym Protokołem dotyczącym warunków i uzgodnień w sprawie przyjęcia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej.

([16]) Niemowlęta i małe dzieci jak określono w dyrektywie 91/321/EWG i dyrektywie 96/5/WE.

([17]) Dla celów zastosowania najwyższych dopuszczalnych poziomów dla deoksyniwalenolu, zearalenonu oraz toksyn T-2 i HT-2, określonych w pkt 2.4, 2.5 i 2.7, ryżu nie zalicza się do „zbóż", a produktów z ryżu nie zalicza się do „produktów zbożowych".

([18]) Najwyższy dopuszczalny poziom ma zastosowanie do nieprzetworzonych zbóż wprowadzonych na rynek w celu przetworzenia pierwszego stopnia. „Przetworzenie wstępne" oznacza każdą obróbkę fizyczną lub cieplną ziarna, inną niż suszenie. Procesy oczyszczania, sortowania i suszenia nie są uważane za „przetwarzanie wstępne" w zakresie, w jakim samo ziarno nie jest poddawane jakiemukolwiek fizycznemu działaniu i pozostaje ono nienaruszone po oczyszczeniu i sortowaniu. W zintegrowanych systemach produkcji i przetwarzania najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do nieprzetworzonych zbóż, w przypadku gdy są one przeznaczone do przetwarzania wstępnego.

([19]) Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do zbóż zebranych począwszy od roku gospodarczego 2005/2006, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 824/2000 z dnia 19 kwietnia 2000 r. ustanawiającym procedury przejęcia zbóż przez agencje interwencyjne oraz metody analizy do oznaczania jakości zbóż (Dz.U. L 100 z 20.4.2000, str. 31), ostatnio zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1086/2005 (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, str. 65).

([20]) Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się od dnia 1 lipca 2007 r.

([21]) Kategoria ta obejmuje również podobne produkty inaczej nazwane, jak np. kasza manna.

([22]) Makaron (suchy) oznacza makaron o zawartości wody ok. 12 %.

([23]) Najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się od dnia 1 października 2007 r.

([24]) Ryby wymienione w tej kategorii są określone w kategorii a), z wyłączeniem wątroby rybnej klasyfikowanej pod kodem CN 0302 70 00, wykazu zawartego w załączniku 1 do rozporządzenia (WE) nr 104/2000 (Dz.U. L 17 z 21.1.2000, str. 22), ostatnio zmienionego Aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 33). W przypadku suszonych, rozcieńczonych, przetworzonych i/lub złożonych środków spożywczych stosuje się art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2.

([25]) W przypadku gdy ryba jest przeznaczona do spożycia w całości, najwyższy dopuszczalny poziom stosuje się do całej ryby.

([26]) Środki spożywcze należące odpowiednio do kategorii c) i f) wykazu zawartego w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 (gatunki wymienione w odpowiedniej pozycji). W przypadku suszonych, rozcieńczonych, przetworzonych i/lub złożonych środków spożywczych stosuje się art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2.

([27]) Najwyższy dopuszczalny poziom ma zastosowanie po umyciu owocu lub warzywa i wydzieleniu części jadalnej.

([28]) Najwyższy dopuszczalny poziom ma zastosowanie do produktów wyprodukowanych z owoców zebranych począwszy od 2001 r.

([29]) Najwyższy dopuszczalny poziom odnosi się do sprzedawanego produktu.

([30]) Najwyższy dopuszczalny poziom został podany dla produktu płynnego zawierającego 40 % suchej masy, co odpowiada najwyższemu dopuszczalnemu poziomowi 50 µg/kg suchej masy. Poziom musi być skorygowany proporcjonalnie, stosownie do zawartości suchej masy w produkcie.

([31]) Dioksyny [suma polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD) i polichlorowanych dibeznofuranów (PCDF) wyrażona jako równoważnik toksyczności Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) obliczony przy użyciu współczynników toksyczności WHO (WHO-TEF)] oraz suma dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn [suma PCDD, PCDF, i polichlorowanych bifenyli (PCB) wyrażona jako równoważnik toksyczności WHO obliczony przy użyciu WHO-TEF]. Wartości współczynników toksyczności WHO-TEF dla oceny ryzyka dla ludzi, przyjęte w oparciu o konkluzje z posiedzenia WHO w Sztokholmie, w Szwecji, w dniach 15–18 czerwca 1997 r. (Van den Berg et al., (1998) Toxic Equivalency Factors (TEFs) for PCBs, PCDDs, PCDFs for Humans and for Wildlife. Environmental Health Perspectives, 106 (12), 775).

Kongener	Wartość TEF	Kongener	Wartość TEF
Polichlorowane dibenzo-p-dioksyny (PCDD)		**PCB o właściwościach podobnych do dioksyn: non-orto PCB + mono-orto PCB**	
2,3,7,8-TCDD	1	*Non-orto PCB*	
1,2,3,7,8-PeCDD	1	PCB 77	0,0001
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1	PCB 81	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	PCB 126	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	PCB 169	0,01
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	*Mono-orto PCB*	
OCDD	0,0001	PCB 105	0,0001
Polichlorowane dibenzofurany (PCDF)		PCB 114	0,0005
2,3,7,8-TCDF	0,1	PCB 118	0,0001
1,2,3,7,8-PeCDF	0,05	PCB 123	0,0001
2,3,4,7,8-PeCDF	0,5	PCB 156	0,0005
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1	PCB 157	0,0005
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 167	0,00001
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1	PCB 189	0,0001
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1		
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01		
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01		
OCDF	0,0001		

Użyte skróty: T = tetra (cztero); Pe = penta (pięcio); Hx = hexa (sześcio); Hp = hepta (siedmio); O = octa (ośmio); CDD = chlorodibenzodioksyna; CDF = chlorodibenzofuran; CB = chlorobifenyl.

([32]) Górne granice stężenia: obliczone wg koncepcji granicy oznaczalności, która zakłada, że jako stężenie wszystkich niewykrytych kongenerów (tj. o stężeniu poniżej granicy oznaczalności) do obliczeń przyjmuje się wartości ich odpowiednich granic oznaczalności.

([33]) Najwyższy dopuszczalny poziom nie ma zastosowania do żywności zawierającej < 1 % tłuszczu.

([34]) Produkty wymienione w tej kategorii są określone w kategoriach a), b), c), e) i f) wykazu zawartego w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 z wyłączeniem wątroby rybiej klasyfikowanej pod kodem CN 0302 70 00.

([35]) Benzo(a)piren, dla którego wyszczególniono najwyższe dopuszczalne poziomy, jest stosowany jako znacznik występowania i działania rakotwórczych wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych. Dlatego też niniejsze środki zapewniają pełną harmonizację w zakresie wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w wymienionych rodzajach środków spożywczych, we wszystkich państwach członkowskich.

([36]) Środki spożywcze wymienione w tej kategorii są określone w kategoriach b), c) i f) wykazu zawartego w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1882/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów urzędowej kontroli poziomu azotanów w niektórych środkach spożywczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt [1], w szczególności jego art. 11 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w artykułach spożywczych [2] określa maksymalną zawartość azotanów w szpinaku, sałacie, sałacie lodowej, żywności dla dzieci oraz przetworzonej żywności na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci.

(2) Pobieranie próbek i procedury ich przygotowania mają duży wpływ na precyzję określania zawartości azotanów.

(3) Konieczne jest ustalenie ogólnych kryteriów dotyczących metod analitycznych, aby zagwarantować, że laboratoria, które przeprowadzają kontrole, stosują metody analizy dające porównywalne wyniki.

(4) Świeża sałata i szpinak to substancje, które bardzo łatwo się psują i w większości przypadków niemożliwe jest wstrzymanie ich wysyłki do czasu uzyskania wyników badań przeprowadzonych w ramach kontroli urzędowej. W związku z tym w takich przypadkach właściwe organy mogłyby uznać za stosowne i konieczne pobranie próbek w miejscu uprawy, na krótko przed rozpoczęciem zbiorów.

(5) Środki przewidziane w tym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Pobieranie, przygotowanie i analizę próbek do celów urzędowej kontroli zawartości azotanów w środkach spożywczych wymienionych w sekcji 1 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006 przeprowadza się zgodnie z metodami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 marca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

---

[1] Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 776/2006 (Dz.U. L 136 z 24.5.2006, str. 3).

[2] Patrz: str. 5 niniejszego Dziennika Urzędowego.

ZAŁĄCZNIK

METODY POBIERANIA, PRZYGOTOWANIA I ANALIZY PRÓBEK DO CELÓW KONTROLI URZĘDOWYCH ZAWARTOŚCI AZOTANÓW W NIEKTÓRYCH ŚRODKACH SPOŻYWCZYCH

A. PRZEPISY OGÓLNE

Kontrole urzędowe są przeprowadzane zgodnie z postanowieniami rozporządzenia (WE) nr 882/2004. Bez uszczerbku dla postanowień rozporządzenia (WE) nr 882/2004 stosuje się następujące przepisy ogólne:

A.1. **Zakres**

Próbki przeznaczone do kontroli urzędowej zawartości azotanów w artykułach spożywczych wymienionych w sekcji 1 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006 pobiera się zgodnie z metodami opisanymi w niniejszym załączniku. Połączone próbki uzyskane w ten sposób bądź bezpośrednio z miejsca uprawy, bądź też z partii, uważa się za reprezentatywne dla danej partii.

Zgodność z maksymalnymi poziomami określa się na podstawie poziomów ustalonych w próbkach laboratoryjnych.

A.2. **Definicje**

Do celów niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

A.2.1. „partia" oznacza możliwą do zidentyfikowania ilość żywności, która została zebrana lub dostarczona w jednym terminie i co do której urzędnik stwierdził, że posiada takie wspólne właściwości, jak: pochodzenie, odmiana lub rodzaj gleby na obszarze o powierzchni maksymalnie 2 hektarów, rodzaj opakowania, pakowacz, nadawca lub oznakowania;

A.2.2. „podpartia" oznacza część dużej partii wskazaną w celu zastosowania metody pobierania próbek na tej wskazanej części. Każda podpartia musi być fizycznie wyodrębniona i możliwa do zidentyfikowania;

A.2.3. „próbka lub jednostka pierwotna" oznacza ilość materiału pobraną z jednego miejsca w partii lub podpartii. W tym przypadku może nią być główka sałaty lub szpinaku, wiązka drobnych liści (*baby leaf*) lub torebka ciętych liści;

A.2.4. „próbka zbiorcza" oznacza całość stanowiącą połączenie wszystkich próbek pierwotnych pobranych z partii lub podpartii;

A.2.5. „próbka laboratoryjna" oznacza próbkę przeznaczoną do celów laboratoryjnych;

A.2.6. „obszar uprawy" oznacza określony obszar gruntu o tym samym typie gleby i rodzaju uprawy, obsadzony jedną odmianą sałaty lub szpinaku w tej samej fazie wzrostu. W metodzie pobierania próbek obszar uprawy może być także określany mianem „partii";

A.2.7. „obszar uprawy pod osłoną" oznacza określony obszar gruntu zabudowany szklarnią lub tunelem z tworzywa sztucznego (tunel lub szklarnia z plastyku lub polietylenu) obsadzony jedną odmianą sałaty lub szpinaku w tej samej fazie wzrostu i przeznaczoną do zbioru w tym samym czasie. W metodzie pobierania próbek „obszar uprawy pod osłoną" może być także określany mianem „partii".

A.3. **Postanowienia ogólne**

A.3.1. *Personel*

Próbki pobiera upoważniona i wykwalifikowana osoba wskazana przez państwo członkowskie.

A.3.2. *Materiał, z którego pobiera się próbki*

Z każdej partii, która ma być zbadana, próbki pobiera się oddzielnie. Duże partie (tj. partie o masie przekraczającej 30 ton lub o powierzchni przekraczającej 3 hektary) należy podzielić na części, z których próbki są pobierane oddzielnie.

A.3.3. *Wymagane środki ostrożności*

W trakcie pobierania i przygotowywania próbek należy podjąć środki ostrożności zapobiegające wszelkim zmianom, które:

— mogłyby mieć wpływ na zawartość azotanów, niekorzystnie wpłynąć na oznaczenie analityczne lub spowodować, że próbki zbiorcze nie będą reprezentatywne, np. obecność ziemi w sałacie lub w szpinaku podczas przygotowania próbki,

— mogłyby mieć wpływ na bezpieczeństwo żywności lub integralność partii, z których pobierane są próbki.

Należy również przedsięwziąć wszelkie środki zapewniające bezpieczeństwo osób pobierających próbki.

A.3.4. *Próbki pierwotne*

W miarę możliwości próbki pierwotne pobiera się z różnych miejsc w całej partii lub podpartii. Odstępstwo od tej procedury należy odnotować w rejestrze przewidzianym w części A.3.8. niniejszego załącznika.

A.3.5. *Przygotowanie próbki zbiorczej*

Próbkę zbiorczą tworzy się poprzez połączenie próbek pierwotnych.

A.3.6. *Kontrpróbki*

Próbki laboratoryjne do celów egzekwowania i obrony praw oraz arbitrażu pobiera się ze zbiorczej, zhomogenizowanej próbki, o ile nie koliduje to z przepisami państw członkowskich w zakresie praw podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo żywnościowe.

A.3.7. *Pakowanie i transport próbek*

Każdą próbkę umieszcza się w czystej, zamkniętej i zaplombowanej torebce foliowej, wykonanej z nieprzejrzystego, obojętnego materiału, zabezpieczającej przed utratą wilgoci oraz zapewniającej odpowiednią ochronę przed uszkodzeniem i zanieczyszczeniem.

Próbka powinna znaleźć się w laboratorium w ciągu 24 godzin od pobrania, a podczas transportu powinna być przechowywana w chłodnych warunkach. Jeśli nie jest to możliwe, próbkę należy zamrozić w ciągu 24 godzin i przechowywać w stanie zamrożonym (przez maksymalnie 6 tygodni).

Należy podjąć wszelkie dodatkowe niezbędne środki ostrożności, aby zapobiec zmianom w składzie próbki, jakie mogłyby wystąpić w trakcie transportu lub magazynowania.

A.3.8. *Plombowanie i etykietowanie próbek*

Każda próbka pobrana do celów urzędowych powinna być zaplombowana w miejscu jej pobrania oraz oznaczona zgodnie z przepisami państwa członkowskiego.

Przy każdym pobieraniu próbek prowadzi się rejestr, który pozwala jednoznacznie zidentyfikować każdą partię; urzędnik pobierający próbki zapisuje ich odmianę, nazwisko hodowcy, metodę produkcji, datę i miejsce pobrania próbek, nazwę podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo żywnościowe odpowiedzialnego za dostawę oraz wszystkie inne istotne informacje, jakie mogą być przydatne dla analityka.

A.4. **Różne rodzaje partii**

Żywność może być sprzedawana luzem bądź w pojemnikach zbiorczych, takich jak worki, torby lub skrzynki, bądź w indywidualnych opakowaniach detalicznych. Metodę pobierania próbek można stosować wobec wszelkich form, w jakich żywność jest wprowadzana na rynek.

B. METODA POBIERANIA PRÓBEK

W miarę możliwości próbki pierwotne pobiera się z różnych miejsc w całej partii lub podpartii.

B.1. **Pobieranie próbek w miejscu uprawy**

W przypadku gdy właściwe organy uznają, że konieczne jest pobranie próbek sałaty lub szpinaku w miejscu ich uprawy, pobieranie próbek odbywa się w następujący sposób:

Próbek pierwotnych nie pobiera się z miejsc, które wydają się niereprezentatywne dla obszaru uprawy lub obszaru uprawy pod osłoną. Obszary o różnych typach gleby, uprawiane w różny sposób, na których uprawia się różne odmiany sałaty lub szpinaku lub na których zbiory następują w różnych terminach, są traktowane jako oddzielne partie lub pola. Jeśli obszar uprawy przekracza 3 hektary, należy go podzielić na części o powierzchni 2 hektarów, a próbki z każdej z nich pobierać oddzielnie.

Próbki pierwotne należy pobierać, poruszając się po miejscu uprawy trasą w kształcie litery „W" lub „X". Próbki ze zbiorów uprawianych na wąskich polach lub pod osłoną należy pobierać, poruszając się trasą w kształcie litery „W" lub „X" przez kilka pól, a zebrane w ten sposób próbki łączy się w próbkę zbiorczą.

Rośliny należy ścinać na poziomie gruntu.

Próbka musi zawierać co najmniej 10 roślin, a zbiorcza próbka 10 roślin musi ważyć co najmniej 1 kg. Próbkowaniu podlegają tylko rośliny, które osiągnęły wielkość handlową [1]. Z każdej próbki należy usunąć ziemię oraz zewnętrzne niejadalne i uszkodzone liście.

B.2. **Pobieranie próbek z partii szpinaku, sałaty, żywności dla dzieci i przetworzonej żywności na bazie zbóż przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci znajdującej się w obrocie rynkowym**

Metoda pobierania próbek dotyczy partii o masie wynoszącej maksymalnie 25 ton.

W przypadku większych partii (o masie przekraczającej 30 ton) należy je podzielić na części o masie wynoszącej zasadniczo 25 ton, pod warunkiem że część taką można oddzielić fizycznie od partii. Mając na uwadze, że masa partii nie zawsze stanowi dokładną wielokrotność 25 ton, masa części partii może przekroczyć wspomnianą masę o maksymalnie 20 %. Oznacza to, że podpartia może ważyć od 15 do 30 ton. W przypadku gdy partia nie jest lub nie może być fizycznie podzielona na części, próbkę pobiera się z całej partii.

Próbka zbiorcza musi ważyć co najmniej 1 kg, z wyjątkiem przypadków, gdy nie jest to możliwe, np. gdy pobierana jest jedna główka lub opakowanie.

Minimalna liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii, została podana w tabeli 1.

Tabela 1

Minimalna liczba próbek pierwotnych pobieranych z jednej partii

Masa partii (w kg)	Minimalna liczba pobieranych próbek pierwotnych	Minimalna masa próbki zbiorczej (w kg)
< 50	3	1
50–500	5	1
> 500	10	1

Jeśli partia składa się z opakowań jednostkowych, wówczas próbka zbiorcza powinna składać się z liczby opakowań podanej w tabeli 2.

Tabela 2

Liczba opakowań (próbek pierwotnych) w próbce zbiorczej, w przypadku gdy partia składa się z opakowań jednostkowych

Liczba opakowań lub jednostek w partii	Liczba opakowań lub jednostek pobranych do próbki zbiorczej	Minimalna masa próbki zbiorczej (w kg)
1–25	1 opakowanie lub jednostka	1
26–100	Około 5 %, co najmniej 2 opakowania lub jednostki	1
> 100	Około 5 %, co najwyżej 10 opakowań lub jednostek	1

[1] Wielkość handlowa sałaty i endywii o karbowanych liściach i endywii szerokolistnej jest określona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1543/2001 z dnia 27 lipca 2001 r. ustanawiającym normy handlowe w odniesieniu do sałaty i endywii o karbowanych liściach i endywii szerokolistnej (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 9), ostatnio zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 6/2005 z dnia 4 stycznia 2005 r. (Dz.U. L 2 z 5.1.2005, str. 3).

Próbki w każdej partii lub podpartii sprawdzanej na zgodność muszą być pobierane osobno. Jednakże w przypadkach, gdy zastosowanie takiej metody pobierania próbek prowadziłoby do niedopuszczalnych konsekwencji handlowych spowodowanych uszkodzeniem partii (ze względu na format opakowań, stosowany środek transportu itp.), wówczas można zastosować inną metodę pobierania próbek, pod warunkiem że zapewnia ona odpowiednią reprezentatywność próbki zbiorczej pobranej z danej partii oraz odpowiednie opisanie i udokumentowanie próbki zbiorczej. Miejsce pobierania próbek z partii powinno być wybierane losowo, jednak gdy nie jest to fizycznie możliwe, próbki należy pobrać z losowo wybranych miejsc w dostępnych fragmentach partii.

B.3. **Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej**

Pobieranie próbek środków spożywczych na etapie sprzedaży detalicznej odbywa się w miarę możliwości zgodnie z zasadami opisanymi w pkt B.2.

Jeśli nie jest to możliwe, można zastosować inną metodę pobierania próbek w miejscu sprzedaży detalicznej, pod warunkiem że zapewnia ona odpowiednią reprezentatywność próbki zbiorczej pobranej z danej partii oraz odpowiednie opisanie i udokumentowanie próbki zbiorczej ([1]).

B.4. **Ocena zgodności partii lub podpartii z wymaganiami**

— akceptacja: jeśli poziom w próbce laboratoryjnej jest zgodny z maksymalnym poziomem, z uwzględnieniem niepewności pomiaru i korekty o wartość odzysku,

— odrzucenie: jeśli poziom w próbce laboratoryjnej przewyższa ponad uzasadnioną wątpliwość maksymalny poziom, przy uwzględnieniu niepewności pomiaru i korekty o wartość odzysku (tj. punktem odniesienia dla oceny zgodności jest wynik pomiaru analitycznego z uwzględnieniem korekty o wartość odzysku i pomniejszony o rozszerzoną niepewność pomiaru).

C. PRZYGOTOWANIE PRÓBEK

1) W przypadku pobierania próbek ze świeżych produktów przygotowanie próbki odbywa się w miarę możliwości w ciągu 24 godzin od jej pobrania. Jeśli nie jest to możliwe, próbkę należy zamrozić (na maksymalnie 6 tygodni).

2) Z każdej jednostki należy usunąć ziemię i mocno zabrudzone liście oraz inne niejadalne i uszkodzone liście zewnętrzne. Niedozwolone jest mycie próbek, ponieważ może to spowodować obniżenie zawartości azotanów.

3) Kompletna próbka powinna być zhomogenizowana (dopuszczalne jest dodanie określonej ilości wody). Zależnie od rozmiaru stosowanego miksera, maceratora lub urządzenia rozdrabniającego, w celu homogenizacji próbki można połączyć kilka jednostek. Miksowanie próbki można ułatwić poprzez zamrożenie i posiekanie jednostki przed jej homogenizacją. Należy wykazać, że stosowany proces homogenizacji prowadzi do całkowitego ujednorodnienia. Dokładna homogenizacja jest niezbędna dla maksymalnej ekstrakcji i odzysku azotanów. W tej materii wszystkie próbki, niezależnie od tego, czy zostały pobrane w miejscu uprawy czy w miejscu sprzedaży detalicznej, powinny być traktowane jednakowo.

4) Do analizy pobiera się jedną lub więcej próbek analitycznych z połączonych zawiesin.

D. METODA ANALIZY, PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW ORAZ WYMOGI DOTYCZĄCE KONTROLI W LABORATORIUM

D.1. **Definicje**

Dla celów niniejszego załącznika zastosowanie mają następujące definicje:

r = powtarzalność – wartość, której z określonym prawdopodobieństwem (zazwyczaj 95 %) nie powinna przekraczać różnica bezwzględna pomiędzy wynikami dwóch odrębnych oznaczeń, otrzymanymi w warunkach powtarzalności, tzn. tej samej próbki, tego samego wykonawcy, tej samej aparatury, tego samego laboratorium i krótkiego odstępu czasu; $r = 2{,}8 \times s_r$,

s_r = odchylenie standardowe obliczane na podstawie wyników otrzymywanych w warunkach powtarzalności,

([1]) W przypadku gdy część, z której ma być pobrana próbka, jest zbyt mała i nie jest możliwe uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg, jej masa może być niższa. Również w przypadku pobierania próbek żywności dla dzieci oraz przetworzonej żywności na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci masa próbki zbiorczej może wynosić 0,5 kg.

RSD_r = względne odchylenie standardowe obliczane na podstawie wyników otrzymywanych w warunkach powtarzalności [(s_r /$\overline{x}$) × 100],

R = odtwarzalność – wartość, której z określonym prawdopodobieństwem (zazwyczaj 95 %) nie powinna przekraczać różnica bezwzględna pomiędzy wynikami pojedynczego badania, otrzymanymi w warunkach odtwarzalności, tzn. z tego samego materiału, przez wykonawców w różnych laboratoriach, z zastosowaniem znormalizowanej metody oznaczania; R = 2,8 × s_R,

s_R = odchylenie standardowe obliczane na podstawie wyników otrzymywanych w warunkach odtwarzalności,

RSD_R = względne odchylenie standardowe obliczane na podstawie wyników otrzymywanych w warunkach odtwarzalności [(s_R /$\overline{x}$) × 100].

D.2. **Wymagania ogólne**

Metody analiz stosowane do celów kontroli żywności muszą być zgodne z przepisami pkt 1 i 2 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

D.3. **Wymagania szczególne**

D.3.1. *Procedura ekstrakcji*

Szczególną uwagę należy zwrócić na stosowaną procedurę ekstrakcji. Skuteczną ekstrakcję azotanów gwarantuje kilka sprawdzonych metod, takich jak: ekstrakcja za pomocą gorącej wody lub roztworu metanolu i wody (w stosunku 30 do 70). Ekstrakcja zimną wodą jest dopuszczalna tylko, jeżeli próbka analityczna była wcześniej zamrożona.

D.3.2. *Kryteria skuteczności*

Kryteria skuteczności dla metod analitycznych stosowanych do kontroli zawartości azotanów wynoszą:

Kryterium	Zakres stężeń	Zalecana wartość	Maksymalna dopuszczalna wartość
Odzysk	< 500 mg/kg	60–120 %	
	≥ 500 mg/kg	90–110 %	
Precyzja RSD_R	Wszystkie	Obliczone z równania Horwitza	Dwukrotność wartości obliczonej za pomocą równania Horwitza

Precyzję RSD_r można wyliczyć jako 0,66 wartości precyzji RSD_R w danym stężeniu.

Uwagi do kryteriów skuteczności

— Zakresy stężeń nie są określone, ponieważ wartości precyzji oblicza się dla konkretnych stężeń

— Wartości precyzji oblicza się za pomocą równania Horowitza, tj.:

$$RSD_R = 2^{(1-0,5\log C)}$$

gdzie:

— RSD_R = względne odchylenie standardowe obliczane na podstawie wyników otrzymywanych w warunkach odtwarzalności [(s_R /$\overline{x}$) × 100].

— C to stężenie wyrażone jako stosunek (tj. 1 = 100g/100g, 0,001 = 1 000 mg/kg)

D.4. **Przedstawianie wyników, szacowanie niepewności pomiaru oraz obliczanie wielkości odzysku** [1]

Wynik badania należy przedstawiać z uwzględnieniem lub bez uwzględnienia korekty o wartość odzysku. Należy opisać metodę przedstawiania wyników oraz poziom odzysku. Do sprawdzania zgodności stosuje się wyniki analityczne skorygowane o wartość odzysku.

Wynik badania analitycznego podaje się jako × +/– U, gdzie x to wynik analizy, a U to rozszerzona niepewność pomiaru.

U określa rozszerzoną niedokładność pomiaru z wykorzystaniem współczynnika pokrycia, równego 2, który daje poziom ufności wynoszący około 95 %.

Wynik badania analitycznego próbki w ramach kontroli urzędowej interpretuje się zgodnie z obecnie obowiązującymi zasadami interpretacji wyników analitycznych w zakresie dopuszczania lub odrzucania partii. W przypadku badań dla celów obrony lub arbitrażu obowiązują przepisy krajowe.

D.5. **Laboratoryjne normy jakości**

Laboratorium musi spełniać przepisy art. 12 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

---

[1] Więcej informacji na temat szacowania niepewności pomiaru oraz procedur oceny odzysku można znaleźć w sprawozdaniu pod tytułem „Report on the relationship between analytical results, measurement uncertainty, recovery factors and the provisions of EU food and feed legislation" („Raport na temat relacji między wynikami analiz, niepewnością pomiaru, współczynnikami odzysku a przepisami prawodawstwa UE dotyczącego żywności i paszy") – http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/report-sampling_analysis_2004_en.pdf

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1883/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

ustanawiające metody pobierania próbek i metody analizy do celów urzędowej kontroli dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ([1]), w szczególności jego art. 11 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych ([2]) określa najwyższe dopuszczalne poziomy dla dioksyn i furanów, a także dla sumy dioksyn, furanów i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w niektórych środkach spożywczych.

(2) Dyrektywa Komisji 2002/69/WE z dnia 26 lipca 2002 r. ustanawiająca metody pobierania próbek i metody analizy do celów urzędowej kontroli dioksyn i oznaczania dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych ([3]) ustanowiła przepisy szczególne dotyczące procedury pobierania próbek i metody analizy, które mają być stosowane do celów urzędowej kontroli.

(3) Wprowadzenie nowego najwyższego dopuszczalnego poziomu dla sumy dioksyn, furanów, a także dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) wymaga wprowadzenia zmian do dyrektywy 2002/69/WE. W celu zapewnienia przejrzystości należy zastąpić dyrektywę 2002/69/WE niniejszym rozporządzeniem.

(4) Przepisy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu odnoszą się wyłącznie do pobierania próbek i analizy dioksyn i dioksynopodobnych PCB w ramach wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1881/2006 i nie mają wpływu na strategię pobierania próbek, zakres i częstotliwość pobierania próbek określonych w załączniku III i IV do dyrektywy Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylającą dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG ([4]). Nie mają wpływu na kryteria strategiczne dla pobierania próbek ustanowione decyzją Komisji 98/179/WE z dnia 23 lutego 1998 r. ustanawiającą szczegółowe zasady pobierania próbek do celów monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego ([5]).

(5) Do wyboru próbek o znaczących poziomach dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) powinno stosować się analizę metodą przesiewową, ze sprawdzoną, szeroko akceptowalną walidacją, o wysokiej wydajności. Poziomy dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w tych próbkach należy ustalić za pomocą analizy potwierdzającej. Należy więc ustanowić ścisłe wymagania w stosunku do analizy potwierdzającej i minimalnych wymogów dotyczących metod przesiewowych.

(6) W celu pobierania próbek z bardzo dużych ryb konieczne jest określenie procedury pobierania próbek, w celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia na obszarze całej Wspólnoty.

(7) Poziom dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) u ryb należących do tego samego gatunku i pochodzących z tego samego regionu może być różny w zależności od rozmiaru i/lub wieku ryby. Ponadto poziom dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) może być różny w różnych częściach poszczególnych ryb. Dlatego też, w przypadku pobierania próbek ryb konieczne jest określenie procedury pobierania i przygotowywania próbek, w celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia w całej Wspólnocie.

(8) Bardzo istotne jest zgłaszanie i interpretowanie wyników analitycznych w jednolity sposób, w celu zapewnienia zharmonizowanego sposobu pobierania próbek w całej Wspólnocie.

(9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

([1]) Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 776/2006 (Dz.U. L 136 z 24.5.2006, str. 3).

([2]) Patrz: strona 5 niniejszego Dziennika Urzędowego.

([3]) Dz.U. L 209 z 6.8.2002, str. 5. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/44/WE (Dz.U. L 113 z 20.4.2004, str. 17).

([4]) Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1).

([5]) Dz.U. L 65 z 5.3.1998, str. 31. Decyzja zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Pobieranie próbek do celów urzędowej kontroli poziomu dioksyn, furanów i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych wymienionych w pkt 5 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006 przeprowadza się zgodnie z metodami określonymi w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Przygotowywanie i analiza próbek do celów urzędowej kontroli poziomu dioksyn, furanów i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych wymienionych w pkt 5 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1881/2006 przeprowa się zgodnie z metodami określonymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejszym uchyla się dyrektywę 2002/69/WE. Odesłania do uchylonej dyrektywy uznaje się za odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 marca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

METODY POBIERANIA PRÓBEK DO CELÓW URZĘDOWEJ KONTROLI POZIOMU DIOKSYN (PCDD/PCDF) I DIOKSYNOPODOBNYCH POLICHLOROWANYCH BIFENYLI (PCB) W NIEKTÓRYCH ŚRODKACH SPOŻYWCZYCH

1. ZAKRES

Próbki przeznaczone do urzędowej kontroli poziomów dioksyn (PCDD/PCDF) i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych pobiera się zgodnie z metodami opisanymi w niniejszym załączniku. Otrzymane w ten sposób próbki zbiorcze uznaje się za próbę reprezentatywną dla partii lub podpartii, z której zostały pobrane. Zgodność z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami ustanowionymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1881/2006 ustalającym najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych, ustala się na podstawie poziomów określonych w próbkach laboratoryjnych.

2. DEFINICJE

Partia: identyfikowalna ilość żywności dostarczona w jednym czasie, uznana w sposób urzędowy za posiadającą wspólne cechy, takie jak: pochodzenie, odmianę, rodzaj opakowania, pakującego, wysyłającego czy też oznakowanie. W przypadku ryb i produktów rybołówstwa wielkość ryb również jest porównywalna. W przypadku gdy rozmiar i/lub waga ryb w danej przesyłce są różne, przesyłka ta nadal może być uważana za partię, lecz wówczas należy zastosować szczególną procedurę pobierania próbek.

— Podpartia: część partii wyznaczona w celu zastosowania na niej danej metody pobierania próbek. Każda podpartia musi być fizycznie wyodrębniona i identyfikowalna.

— Próbka pierwotna: ilość materiału pobrana z danego miejsca partii lub podpartii.

— Próbka zbiorcza: połączone wszystkie próbki pierwotne pobrane z danej partii lub podpartii.

— Próbka laboratoryjna: reprezentatywna część/ilość próbki zbiorczej przeznaczona dla danego laboratorium.

3. POSTANOWIENIA OGÓLNE

3.1. **Personel**

Próbki pobiera osoba upoważniona wyznaczona przez dane państwo członkowskie.

3.2. **Materiał przeznaczony do pobrania**

Próbki pobierane są osobno z każdej partii lub podpartii przeznaczonej do badania.

3.3. **Środki ostrożności**

W trakcie pobierania i przygotowywania próbek stosuje się środki ostrożności, aby uniknąć jakichkolwiek zmian, które mogłyby wpłynąć na zawartość dioksyn i dioksynopodobnych PCB, niekorzystnie wpływać na wynik analizy lub sprawić, że próbka zbiorcza straci swoją reprezentatywność.

3.4. **Próbki pierwotne**

W miarę możliwości próbki pierwotne pobiera się z różnych miejsc w danej partii lub podpartii. Odstąpienie od tej procedury odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt 3.8 niniejszego załącznika.

3.5. **Przygotowanie próbki zbiorczej**

Próbkę zbiorczą tworzy się przez połączenie próbek pierwotnych. Taka próbka waży co najmniej 1 kg, chyba że nie jest to uzasadnione względami praktycznymi, np. gdy próbki pobierano z jednego opakowania.

3.6. **Kontrpróbki**

Kontrpróbki służące do sprawdzenia zgodności z przepisami, dla potrzeb arbitrażu, oraz służące do potwierdzenia prawidłowości oznaczenia wyodrębnia się ze zhomogenizowanej próbki zbiorczej, o ile nie jest to sprzeczne z przepisami państw członkowskich, dotyczącymi praw operatorów branży żywnościowej. Wielkość próbek laboratoryjnych przeznaczonych do badania pozwala na przeprowadzenie co najmniej podwójnych analiz.

3.7. **Pakowanie i transport próbek**

Każda próbka pakowana jest w czysty pojemnik, wykonany z materiału obojętnego, zapewniający właściwą ochronę przed zanieczyszczeniami, przed utratą analitów wskutek adsorpcji na wewnętrznej ściance pojemnika i przed uszkodzeniem podczas transportu. Stosuje się wszelkie niezbędne środki ostrożności w celu uniknięcia jakichkolwiek zmian w składzie próbki, które mogłyby powstać w czasie transportu lub składowania.

3.8. **Plombowanie i etykietowanie próbek**

Każda próbka pobrana do oficjalnego użytku jest plombowana w miejscu pobrania i oznaczana zgodnie z przepisami państw członkowskich.

Każde pobranie próbki jest rejestrowane w celu umożliwienia jednoznacznej identyfikacji każdej partii, odnotowuje się również datę i miejsce pobrania próbki oraz wszelkie dodatkowe informacje, które mogą być przydatne dla analityka.

4. PLANY POBIERANIA PRÓBEK

Stosowana metoda pobierania próbek gwarantuje, że próbka zbiorcza jest reprezentatywna dla kontrolowanej (pod)partii.

4.1. **Podział partii na podpartie**

Duże partie są dzielone na podpartie, pod warunkiem że podpartie mogą być fizycznie wyodrębnione. W przypadku produktów sprzedawanych w dużych przesyłkach masowych (np. oleje roślinne) zastosowanie ma tabela 1. Dla pozostałych produktów zastosowanie ma tabela 2. Biorąc pod uwagę, że nie zawsze masa partii jest dokładną wielokrotnością masy podpartii, masa podpartii może przekraczać wspomnianą wagę o nie więcej niż 20 %.

Tabela 1

Podział partii na podpartie dla produktów sprzedawanych w przesyłkach masowych

Waga partii (ton)	Waga lub liczba podpartii
≥ 1 500	500 ton
> 300 i < 1 500	3 podpartie
≥ 50 i ≤ 300	100 ton
< 50	—

Tabela 2

Podział partii na podpartie dla pozostałych produktów

Waga partii (ton)	Waga lub liczba podpartii
≥ 15	15–30 ton
< 15	—

4.2. **Liczba próbek pierwotnych**

Waga próbki zbiorczej otrzymanej z połączenia wszystkich próbek pierwotnych wynosi co najmniej 1 kg (patrz: pkt 3.5 niniejszego załącznika).

Minimalna liczba próbek pierwotnych, którą należy pobrać z partii lub podpartii, jest określona w tabelach 3 i 4.

W przypadku produktów płynnych trzymanych luzem dana partia lub podpartia jest dokładnie mieszana, w takim zakresie, w jakim jest to możliwe i w jakim nie wpływa na jakość produktu, ręcznie lub mechanicznie, bezpośrednio przed pobraniem próbek. W takim przypadku zakłada się jednorodne rozmieszczenie zanieczyszczeń w danej partii lub podpartii. Zatem w celu uzyskania próbki zbiorczej z danej partii lub podpartii wystarczy pobrać trzy próbki pierwotne.

Próbki pierwotne mają podobną wagę. Waga próbki pierwotnej wynosi co najmniej 100 gramów.

Odstąpienie od tej procedury odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt 3.8 niniejszego załącznika. Zgodnie z przepisami decyzji Komisji 97/747/WE z dnia 27 października 1997 r. ustalającej poziomy i częstotliwość pobierania próbek przewidzianych przez dyrektywę Rady 96/23/WE w sprawie kontroli niektórych substancji i ich pozostałości w niektórych produktach zwierzęcych [1], wielkość próbki zbiorczej jaj kurzych wynosi co najmniej 12 jaj (dla partii trzymanych luzem, jak i dla partii składających się z indywidualnych opakowań, tabela 3 i 4).

[1] Dz.U. L 303 z 6.11.1997, str. 12.

Tabela 3

Minimalna liczba próbek pierwotnych pobieranych z partii lub podpartii

Waga lub objętość partii/podpartii (w kg lub litrach)	Minimalna liczba próbek pierwotnych do pobrania
< 50	3
50 do 500	5
> 500	10

W przypadku partii lub podpartii składających się z pojedynczych opakowań lub jednostek, liczbę opakowań lub jednostek pobieranych w celu utworzenia próbki zbiorczej podano w tabeli 4.

Tabela 4

Liczba opakowań lub jednostek (próbka pierwotna) pobieranych, aby otrzymać próbkę zbiorczą, jeśli partia lub podpartia składa się z opakowań indywidualnych lub jednostek

Liczba opakowań lub jednostek w partii/podpartii	Liczba opakowań lub jednostek do pobrania
1 do 25	co najmniej 1 opakowanie lub 1 jednostka
26 do 100	około 5 %, co najmniej 2 opakowania lub 2 jednostki
> 100	około 5 %, co najmniej 10 opakowań lub 10 jednostek

4.3. **Przepisy szczególne dla pobierania próbek z partii zawierających całe ryby o porównywalnej wielkości i wadze**

Przyjmuje się, że ryby są porównywalnej wielkości i wagi, w przypadku gdy różnica w ich wielkości i wadze nie przekracza około 50 %.

Liczba próbek pierwotnych do pobrania z partii jest zdefiniowana w tabeli 3. Waga próbki zbiorczej otrzymanej z połączenia wszystkich próbek pierwotnych wynosi co najmniej 1 kg (patrz: pkt 3.5).

— W przypadku gdy partia, z której zostaną pobrane próbki, zawiera małe ryby (waga poszczególnych ryb nie przekracza 1 kg), pobiera się całą rybę jako próbkę pierwotną w celu utworzenia próbki zbiorczej. W przypadku gdy waga uzyskanej próbki zbiorczej przekracza 3 kg, próbki pierwotne mogą składać się z części środkowych, o wadze indywidualnej nie mniejszej niż 100 gramów, ryb, z których utworzona jest próbka zbiorcza. Cała część, do której odnosi się najwyższy dopuszczalny poziom, jest używana do ujednorodnienia próbki.

Część środkowa ryby to obszar, w którym znajduje się jej środek ciężkości. W większości przypadków jest on umiejscowiony na płetwie grzbietowej (jeśli ryba posiada płetwę grzbietową) lub w połowie odległości pomiędzy otworem skrzelowym a odbytnicą.

— W przypadku gdy partia, z której zostaną pobrane próbki, zawiera większe ryby (waga poszczególnych ryb przekracza 1 kg), próbka pierwotna składa się ze środkowej części ryby. Waga każdej próbki pierwotnej wynosi co najmniej 100 gramów.

W przypadku średniej wielkości ryb (około 1–6 kg) jako próbkę pierwotną pobiera się płat ryby od kręgosłupa do brzucha w środkowej części ryby.

W przypadku bardzo dużych ryb (np. ponad 6 kg) próbka pierwotna jest pobierana z prawej strony (patrząc od przodu) tkanki mięśniowej partii grzbietowej w środkowej części ryby. Jeśli pobranie tego kawałka części środkowej ryby spowodowałoby znaczące szkody gospodarcze, za wystarczające może być uznane pobranie trzech próbek pierwotnych, ważących co najmniej 350 gramów każda, niezależnie od wielkości partii lub alternatywnie można pobrać taką samą ilość tkanki mięśniowej z okolicy ogonowej i tkanki mięśniowej z okolicy głowy danej ryby, w celu utworzenia próbki pierwotnej o poziomie dioksyn reprezentatywnym dla całej ryby.

4.4. **Pobieranie próbek z partii zawierających całe ryby o różnej wielkości i wadze**

— Zastosowanie mają przepisy pkt 4.3 dotyczące tworzenia próbki.

— W sytuacji gdy dominującą kategorią/klasą w danej partii (m.in. 80 % danej partii) są ryby o danej wielkości lub danej wadze, próbkę pobiera się z ryb o dominującej wielkości lub wadze. Próbkę taką uważa się za reprezentatywną dla całej partii.

— W sytuacji gdy nie istnieje jedna dominująca wielkość lub klasa/kategoria wagowa, należy dopilnować, aby ryby, które tworzą próbkę, były reprezentatywne dla całej przesyłki. Szczegółowe wytyczne postępowania w takich przypadkach znajdują się w „Wytycznych dotyczących pobierania próbek z partii ryb zawierających całe ryby o różnej wielkości i/lub wadze [1]".

4.5. **Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej**

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w pkt 4.2 niniejszego załącznika.

Jeśli nie jest to możliwe, na etapie sprzedaży detalicznej można stosować alternatywne sposoby pobierania próbek, pod warunkiem że zapewniają one odpowiednią reprezentatywność badanej partii lub podpartii.

5. ZGODNOŚĆ PARTII LUB PODPARTII ZE SPECYFIKACJĄ

Partia zostaje przyjęta, jeżeli wynik analityczny pojedynczej analizy nie przekracza właściwego najwyższego dopuszczalnego poziomu dioksyn, a także sumy dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) ustanowionego w rozporządzenia (WE) nr 1881/2006, z uwzględnieniem niepewności pomiaru.

Partia nie spełnia wymagań dotyczących najwyższego dopuszczalnego poziomu, ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 1881/2006, jeżeli górna granica [2] wyniku analitycznego, potwierdzona w podwójnej analizie [3], przy uwzględnieniu niepewności pomiaru, niewątpliwie przekracza najwyższy dopuszczalny poziom.

Niepewność pomiaru można uwzględnić zgodnie z jednym z następujących sposobów:

— obliczając niepewność rozszerzoną przy użyciu współczynnika rozszerzenia 2, który daje dokładność wyniku na poziomie 95 %. Partię lub podpartię uważa się za niespełniającą wymogów, jeśli wartość pomiaru minus U przekracza określony dopuszczalny poziom. W przypadku osobnego oznaczania dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) suma szacunkowej niepewności rozszerzonej, otrzymanej niezależnie od wyników analitycznych dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB), musi być stosowana dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB).

— poprzez ustanowienie decyzyjnej wartości granicznej (CCα) zgodnie z przepisami decyzji Komisji 2002/657/WE z dnia 12 sierpnia 2002 r. wykonującej dyrektywę Rady 96/23/WE dotyczącą wyników metod analitycznych i ich interpretacji [4] (pkt 3.1.2.5 załącznika – przypadek substancji z ustanowionymi dopuszczalnymi poziomami). Partia lub podpartia nie spełnia wymogów, jeśli wartość pomiaru jest równa bądź większa od CCα.

Obowiązujące zasady interpretacji stosuje się w odniesieniu do wyniku analitycznego otrzymanego z próbki przeznaczonej do celów kontroli urzędowej. W przypadku analizy dla potrzeb arbitrażu czy też potwierdzenia prawidłowości oznaczania zastosowanie mają przepisy krajowe.

---

[1] http://ec.europa.eu/food/food/chemicalsafety/contaminants/dioxins_en.htm

[2] Wprowadzenie pojęcia „górnej granicy" wymaga zastosowania granicy oznaczalności wobec udziału każdego niekwantyfikowanego kongeneru w równoważniku toksyczności (TEQ).
Używanie pojęcia „dolnej granicy" wymaga stosowania zera dla udziału każdego nieoznaczalnego kongeneru w TEQ.
Wprowadzenie pojęcia „średniej wartości" wymaga stosowania połowy wartości granicy oznaczalności w wyliczaniu udziału każdego nieoznaczalnego kongeneru w TEQ.

[3] Przeprowadzenie podwójnej analizy jest niezbędne, aby wykluczyć możliwość wewnętrznego zanieczyszczenia krzyżowego lub przypadkowego wymieszania się próbek. Pierwsza analiza, z uwzględnieniem niepewności pomiaru, jest wykorzystywana do sprawdzania zgodności.
W przypadku gdy analizy są przeprowadzane w ramach przypadku zanieczyszczenia dioksynami, potwierdzenie podwójną analizą może zostać pominięte, jeśli próbki wybrane do analizy są powiązane, poprzez identyfikowalność, z przypadkiem zanieczyszczenia dioksynami.

[4] Dz.U. L 221 z 17.8.2002, str. 8. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją nr 2004/25/WE (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 38).

ZAŁĄCZNIK II

PRZYGOTOWANIE PRÓBEK I WYMAGANIA W STOSUNKU DO METOD ANALIZ STOSOWANYCH W KONTROLI URZĘDOWEJ POZIOMÓW DIOKSYN (PCDD/PCDF) I DIOKSYNOPODOBNYCH POLICHLOROWANYCH BIFENYLI (PCB) W NIEKTÓRYCH ŚRODKACH SPOŻYWCZYCH

1. ZAKRES STOSOWANIA

Wymagania określone w niniejszym załączniku mają zastosowanie w przypadku, gdy środki spożywcze są poddane analizie do celów kontroli urzędowej poziomu dioksyn (polichlorowanych dibenzo-p-dioksyn (PCDD) i polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF)) oraz dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB).

Śledzenie obecności dioksyn w środkach spożywczych może być dokonywane przy zastosowaniu strategii opartej na metodzie przesiewowej mającej na celu wybór próbek o poziomie dioksyn i dioksynopodobnych PCB nie mniejszym niż 25 % poniżej lub powyżej najwyższego dopuszczalnego poziomu. Stężenie dioksyn, a także sum dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli PCB w próbkach o znacznych poziomach musi być określone/potwierdzone za pomocą metody potwierdzającej.

Metody przesiewowe to metody stosowane do wykrywania obecności dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) na oczekiwanym poziomie. Metody te zapewniają dużą wydajność próbek i są wykorzystywane do przesiewania dużych ilości próbek dla potencjalnych wyników pozytywnych. Są one specjalnie tak zaprojektowane, aby pozwoliły uniknąć fałszywych wyników negatywnych.

Metody potwierdzające to metody, które dostarczają pełną lub uzupełniającą informację, pozwalającą na jednoznaczne identyfikowanie i kwantyfikowanie dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) na oczekiwanym poziomie.

2. INFORMACJE OGÓLNE

Stężenie poszczególnych substancji w danej próbce mnożone jest przez właściwy dla niego czynnik równoważności toksycznej (TEF), ustanowiony przez Światową Organizację Zdrowia i wymieniony w dodatku do niniejszego załącznika, a następnie sumowane, aby otrzymać całkowite stężenie składników dioksynopodobnych wyrażone jako równoważniki toksyczności (TEQ).

Do celów niniejszego rozporządzenia dopuszczalną granicą oznaczalności dla każdego z rozpatrywanych kongenerów jest stężenie analitu w wyciągu z próbki, które powoduje reakcję na impuls dwóch różnych jonów, rejestrowaną przy współczynniku S/N sygnał/szum równym 3:1 dla sygnału mniej wrażliwego i przy spełnieniu podstawowych wymagań, takich jak np. czas retencji i stosunek izotopowy, zgodnie z procedurą pomiaru opisaną w metodzie EPA 1613 wersja B.

3. WYMAGANIA DOTYCZĄCE ZAPEWNIENIA JAKOŚCI PRZYGOTOWYWANIA PRÓBKI

— Należy podjąć środki pozwalające na uniknięcie krzyżowego zanieczyszczenia na każdym etapie pobierania i analizowania próbek.

— Próbki muszą być przechowywane i przewożone w pojemnikach ze szkła, aluminium, polipropylenu lub polietylenu. Ślady pyłu papierowego muszą zostać usunięte z pojemnika na próbki. Opakowania szklane płucze się rozpuszczalnikami, poświadczonymi jako wolne od dioksyn lub wcześniej zbadanymi na obecność dioksyn.

— Przechowywanie i przewożenie próbek musi być dokonywane w sposób zachowujący integralność próbki środka spożywczego.

— W razie konieczności należy drobno zmielić i dokładnie wymieszać każdą próbkę laboratoryjną, przy zastosowaniu opisanego procesu, w sposób gwarantujący uzyskanie pełnej homogenizacji (np. w sposób umożliwiający przesianie przez sito o oczku 1 mm); jeżeli zawartość wilgoci jest zbyt wysoka, próbki przed mieleniem muszą zostać osuszone.

— Należy przeprowadzić analizę zerową, stosując całą procedurę analityczną, ale bez udziału próbki.

— Próbka użyta do ekstrakcji musi posiadać dostateczną wagę, aby spełniać wymagania związane z czułością.

— Szczegółowe procedury przygotowywania próbek, stosowane do omawianych produktów, są zatwierdzane zgodnie z wytycznymi przyjętymi na arenie międzynarodowej.

— W przypadku ryb należy usunąć skórę, gdyż najwyższy dopuszczalny poziom odnosi się do tkanki mięśniowej bez skóry. Jednakże konieczne jest również dokładne i zupełne oddzielenie od skóry wszystkich pozostałych resztek tkanki mięśniowej i tłuszczowej znajdującej się po wewnętrznej stronie skóry, a także dołączenie tych pozostałości tkanki mięśniowej jak i tłuszczowej do próbki, która zostanie zbadana.

4. WYMAGANIA DOTYCZĄCE LABORATORIÓW

— Laboratoria wykazują zdolność do stosowania metody na poziomie zbliżonym do oczekiwanego, np. 0,5 x, 1 x i 2 x poziom oczekiwany z uwzględnieniem dopuszczalnego współczynnika odchylenia dla powtórnej analizy. Dane szczegółowe dotyczące kryteriów przyjęcia są przedstawione w pkt 5 niniejszego załącznika.

— Granica oznaczalności metody potwierdzającej wynosi około 1/5 oczekiwanego poziomu.

— Regularne kontrole zerowe i eksperymenty szczytowe lub analizy próbek kontrolnych (najlepiej, w miarę możliwości, poświadczonego materiału referencyjnego) są przeprowadzane jako wewnętrzne środki kontroli jakości.

— Profesjonalizm laboratoriów jest poświadczony stałym aktywnym uczestnictwem w międzylaboratoryjnych badaniach określających poziom dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w odpowiednich matrycach żywnościowych/paszowych.

— Zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004 laboratoria są akredytowane przez uznany organ działający zgodnie z przewodnikiem ISO 58, gwarantującym stosowanie zapewniania jakości analitycznej. Laboratoria są akredytowane zgodnie z normą EN ISO/IWE/17025.

5. WYMAGANIA DOTYCZĄCE PROCEDURY PRZEPROWADZANIA ANALIZ DIOKSYN I DIOKSYNOPODOBNYCH PCB

Podstawowe wymagania dopuszczające procedury przeprowadzania analiz:

— *Wysoka czułość i niskie granice wykrywalności*. Wykrywalne ilości PCDD i PCDF z powodu ekstremalnej toksyczności niektórych z wymienionych składników muszą być rzędu pikograma TEQ (10^{-12} g). PCB zwykle występują na wyższym poziomie niż PCDD i PCDF. W przypadku większości kongenerów PCB czułość rzędu nanograma (10^{-9} g) jest wystarczająca. Jednakże dla pomiaru bardziej toksycznych dioksynopodobnych kongenerów PCB (szczególnie kongenerów nieortopodstawionych) musi być osiągnięta taka sama czułość jak dla PCDD i PCDF.

— *Wysoka selektywność (swoistość)*. Wymagane jest wyróżnienie PCDD, PCDF i dioksynopodobnych PCB spośród rzeszy innych ekstrahowanych jednocześnie, możliwie kolidujących za sobą składników, które są obecne w stężeniach kilkakrotnie wyższych niż stężenie analitów, stanowiących przedmiot zainteresowania. Do celów chromatografii gazowej/spektrometrii masowej (GC/MS) istnieje konieczność stosowania metod rozróżniania różnych kongenerów, w tym toksycznych (np. siedemnastoma 2,3,7,8 podstawionymi PCDD, PDF i dioksynopodobnymi PCB), a także innymi kontenerami. Pomiary aktywności biologicznej pozwalają na selektywne ustalenie wartości TEQ jako sumy PCDD, PCDF i dioksynopodobnych PCB.

— *Wysoka dokładność (prawdziwość i precyzja)*. Oznaczanie dostarcza ważnej prognozy rzeczywistego stężenia w próbce. Wysoka dokładność (dokładność pomiaru: bliska zgodność wyniku pomiaru z rzeczywistą lub wyznaczoną wartością pomiaru) jest konieczna, aby uniknąć odrzucenia wyniku analizy próbki na podstawie słabej wiarygodności prognozy TEQ. Dokładność jest wyrażona jako prawdziwość (różnica między średnią wartością mierzoną dla analitu w poświadczonym materiale, a jego poświadczoną wartością, wyrażoną jako wartość procentowa tej wartości) i precyzja (precyzja jest zazwyczaj obliczana jako względne odchylenie standardowe, obliczane na podstawie wyników otrzymanych w warunkach odtwarzalności).

Metody przesiewowe mogą obejmować pomiary aktywności biologicznej i metody GC/MS; metody potwierdzające to chromatografia gazowa wysokiej rozdzielczości/spektrometria masowa wysokiej rozdzielczości (HRGC/HRMS). Do obliczenia wartości całkowitej TEQ muszą zostać spełnione następujące warunki:

	Metody przesiewowe	Metody potwierdzające
Współczynnik wyników fałszywie negatywnych	< 1 %	
Prawdziwość		– 20 % do + 20 %
Precyzja (RSD_R)	< 30 %	< 15 %

6. SZCZEGÓLNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE STOSOWANIA METOD GC/MS, W CELU PRZESIEWANIA LUB ZATWIERDZANIA

— Aby procedura analityczna mogła zostać zatwierdzona, na samym początku prowadzonej analizy np. przed ekstrakcją, należy dodać wewnętrzne wzorce 2,3,7,8 podstawione chlorem PCDD/F znaczone stabilnym izotopem węgla ^{13}C oraz znaczone stabilnym izotopem węgla ^{13}C wewnętrzne wzorce dioksynopodobnych PCB. Należy dodać przynajmniej jeden kongener dla każdej z tetra do okta-chlorowanych homologicznych grup dla PCDD/F i przynajmniej jeden kongener dla każdej z homologicznych grup dla dioksynopodobnych PCB (alternatywnie, przynajmniej jeden kongener dla każdego wyselekcjonowanego jonu spektrometrycznego masy zapisujący funkcję wykorzystywaną do celów monitorowania PCDD/F i dioksynopodobnych PCB). Istnieje wyraźna preferencja, zwłaszcza w przypadku metod potwierdzających, do stosowania wszystkich siedemnastu znaczonych stabilnym izotopem węgla ^{13}C wewnętrznych wzorców o podstawionych 2,3,7,8 PCDD/F i wszystkich dwunastu znaczonych stabilnym izotopem węgla ^{13}C wewnętrznych wzorców dioksynopodobnych PCB.

  Dla kongenerów, dla których nie dodano ich odpowiedników znaczonych węglem ^{13}C, także ustala się współczynniki reakcji względnej, stosując właściwe roztwory kalibracyjne.

— W przypadku środków spożywczych pochodzenia roślinnego i środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego zawierających poniżej 10 % tłuszczu dodawanie wewnętrznych wzorców przed ekstrakcją jest obowiązkowe. W przypadku środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego zawierających ponad 10 % tłuszczu wewnętrzne wzorce mogą zostać dodane przed ekstrakcją tłuszczu lub po niej. Zależnie od etapu, na którym wprowadza się wewnętrzne wzorce, i w zależności od tego, czy wyniki odnoszą się do produktu czy do tłuszczu, dokonuje się odpowiedniej walidacji skuteczności ekstrakcji.

— Przed analizą GC/MS należy dodać 1 lub 2 wzorce do wyznaczenia odzysku (surogatów).

— Niezbędne jest sprawdzenie odzysku. Współczynniki odzysku dla poszczególnych wzorców wewnętrznych w metodach potwierdzających powinny zawierać się w granicach 60–120 %. Dopuszczalne są niższe lub wyższe wartości odzysku dla poszczególnych kongenerów, zwłaszcza dla niektórych siedmio- i ośmio-chlorowanych dwubenzodioksyn i dibenzofuranów, pod warunkiem że ich udział w wartości TEQ nie przekracza 10 % całkowitej wartości TEQ (na podstawie sumy PCDD/F i dioksynopodobnych PCB). W przypadku metod przesiewowych wartość współczynnika odzysku wynosi od 30 do 140 %.

— Oddzielenie dioksyn od kolidujących z nimi chlorowanych składników, takich jak niedioksynopodobne PCB i chlorowane dwufenylowe etery, jest przeprowadzane za pomocą odpowiednich chromatograficznych technik (najlepiej za pomocą kolumny florisilowej, aluminowej i/lub węglowej).

— Separacja izomerów przy pomocy chromatografii gazowej jest wystarczająca (< 25 % wartość szczytowa do wartości szczytowej między 1,2,3,4,7,8-HxCDF a 1,2,3,6,7,8-HxCDF).

— Oznaczanie jest przeprowadzane z metodą EPA 1613 wersja B: Tetra- poprzez okta-chlorowane dioksyny i furany poprzez rozcieńczanie izotopowe HRGC/HRMS lub inną o równoważnych kryteriach skuteczności.

— Różnica między górną i dolną granicą nie przekracza 20 % dla środków spożywczych zanieczyszczonych dioksynami na poziomie około 1 pg WHO-TEQ/g tłuszczu (na podstawie sumy PCDD/PCDF i dioksynopodobnych PCB). W przypadku środków spożywczych o niskiej zawartości tłuszczu stosuje się te same wymagania odnośnie do zanieczyszczeń na poziomie 1 pg WHO-TEQ/g produktu. W przypadku niższych poziomów zanieczyszczeń, np. 0,50 pg WHO-TEQ/g produktu, różnica między górną i dolną granicą może wynosić 25–40 %.

7. ANALIZA METODĄ PRZESIEWOWĄ

7.1. **Wprowadzenie**

Przy wykorzystaniu metody przesiewowej można stosować różne podejścia analityczne: podejście czysto przesiewowe i podejście ilościowe.

Podejście przesiewowe

Reakcja próbek porównywana jest z reakcją próbki odniesienia na oczekiwanym poziomie. Próbki dające reakcję mniejszą niż próbka odniesienia uznaje się za negatywne, a próbki dające reakcję wyższą uznaje się za pozytywne. Wymagania:

— W każdej serii prób, próbka(-i) zerowa i próbka(-i) odniesienia muszą być ekstrahowane i testowane w tym samym czasie i w jednakowych warunkach. Reakcja próbki odniesienia musi być wyraźnie większa niż reakcja próbki zerowej.

— Dodaje się dodatkowe próbki odniesienia o stężeniu 0,5 x i 2 x poziom oczekiwany, aby wykazać należytą zdolność testu do kontroli na oczekiwanym poziomie.

— Testując inne matryce, należy wykazać stosowność próbki lub próbek odniesienia, najlepiej używając próbek, których wartość TEQ ustalona w badaniu HRGC/HRMS jest na poziomie próbki odniesienia lub też na poziomie próbki zerowej zanieczyszczonej do tego poziomu.

— Ponieważ podczas pomiaru aktywności biologicznej nie można użyć żadnego wzorca wewnętrznego, testy na powtarzalność są przeprowadzane w celu uzyskania informacji na temat odchylenia standardowego w danej serii testowej. Współczynnik odchylenia wynosi poniżej 30 %.

— W przypadku pomiaru aktywności biologicznej określa się związki celowe, możliwe zakłócenia i maksymalne dopuszczalne poziomy zerowe.

Podejście ilościowe

Badanie ilościowe wymaga przeprowadzenia serii typowych rozcieńczeń, dwu- lub trzykrotnego mycia i mierzenia oraz kontroli zerowych i sprawdzania odzysku. Wyniki mogą być wyrażane jako TEQ, tym samym zakładając, że związki odpowiedzialne za sygnał odpowiadają regule TEQ. W tym celu do wykreślenia krzywej kalibrującej, pozwalającej wyliczyć poziom TEQ w ekstrakcie, a więc i w próbce, można użyć TCDD (lub standardowej mieszanki dioksyn/furanów/dioksynopodobnych PCB). Otrzymany wynik jest następnie korygowany o wartość TEQ obliczoną dla próbki zerowej (aby uwzględnić zanieczyszczenia pochodzące z używanych rozpuszczalników i chemikaliów) i próbki odzyskanej (obliczanej z poziomu TEQ w próbce kontroli jakości, zbliżonej do poziomu oczekiwanego). Należy zwrócić uwagę, że część pozornych strat w odzysku może być spowodowana efektami matrycowymi i/lub różnicami między wartościami TEF w pomiarach aktywności biologicznej i oficjalnymi wartościami TEF ustalonymi przez WHO.

7.2. **Wymagania dotyczące metod analizy wykorzystywanej do celów przesiewowych**

— Metody analiz GC/MS i pomiaru aktywności biologicznej mogą być wykorzystane do przeprowadzania badań przesiewowych. W przypadku metod GC/MS należy stosować wymagania ustanowione w pkt 6. Szczególne wymagania odnoszące się do pomiarów aktywności biologicznej opartych na komórkach ustanawia się w punkcie 7.3 niniejszego załącznika, natomiast wymagania odnoszące się do pomiarów aktywności biologicznej opartych na zestawach sformułowane są w punkcie 7.4 niniejszego załącznika.

— Należy dostarczyć informacji na temat ilości wyników fałszywie pozytywnych i fałszywie negatywnych uzyskanych z dużej ilości próbek poniżej i powyżej najwyższego dopuszczalnego poziomu czy też poziomu interwencyjnego, w porównaniu z zawartością TEQ ustaloną za pomocą analizy potwierdzającej. Rzeczywisty odsetek próbek fałszywie negatywnych wynosi poniżej 1 %. Odsetek próbek fałszywie pozytywnych jest wystarczająco niski do wykorzystania narzędzi przesiewowych.

— Wyniki pozytywne zawsze muszą być potwierdzane za pomocą analizy potwierdzającej (HRGC/HRMS). Ponadto próbki z szerokim zakresem TEQ są potwierdzane za pomocą HRGC/HRMS (około 2–10 % próbek negatywnych). Informacje na temat zgodności pomiaru aktywności biologicznej z wynikami HRGC/HRMS są udostępniane.

7.3. **Szczególne wymagania dotyczące pomiarów aktywności biologicznej opartych na komórkach**

— Przy wykonywaniu pomiarów aktywności biologicznej przeprowadzenie każdego testu wymaga serii koncentracji odniesienia TCDD lub mieszaniny dioksyn/furanów/dioksynopodobnych PCB (krzywa reakcji pełnej dawki dla $R^2 > 0{,}95$). Jednakże w celach przesiewowych do analizy próbek o niskim poziomie można używać krzywej o rozszerzonym niskim poziomie.

— Do wyników pomiarów aktywności biologicznej w stałych odstępach czasu stosuje się koncentracje odniesienia TCDD (około 3 x granica kwantyfikacji) na jedną kartę kontroli jakości. Alternatywą może być relatywna reakcja próbki referencyjnej w porównaniu do linii kalibracji TCDD, jako że reakcja komórek może zależeć od wielu czynników.

— Wykresy kontroli jakości (QC) dla każdego typu materiału referencyjnego są rejestrowane i sprawdzane w celu zagwarantowania zgodności wyników z ustalonymi wytycznymi.

— Zwłaszcza w odniesieniu do obliczeń ilościowych, zastosowana indukcja rozcieńczania danej próbki musi mieścić się w ramach liniowej części krzywej reakcji. Próbki powyżej części liniowej krzywej reakcji muszą zostać rozcieńczone i ponownie przetestowane. W związku z tym jednocześnie testuje się przynajmniej trzy lub więcej rozcieńczeń.

— Odchylenie standardowe nie przekracza 15 % w trzykrotnym oznaczaniu dla każdego roztworu próbki ani też 30 % w trzech niezależnych doświadczeniach.

— Granicę wykrywalności można przyjąć jako 3 x odchylenie standardowe zerowego rozpuszczalnika lub reakcji tła. Inna metoda polega na obliczaniu reakcji, która znajduje się powyżej tła (wskaźnik indukcji 5 x wyższy niż zerowy rozpuszczalnik) z krzywej odwzorowania dnia. Granicę oznaczalności można przyjąć jako 5 do 6 x odchylenie standardowe zerowego rozpuszczalnika lub reakcji tła albo przyjąć reakcję, która znajduje się powyżej tła (wskaźnik indukcji 10 x wyższy niż zerowy rozpuszczalnik) z krzywej odwzorowania dnia.

7.4. **Szczególne wymagania dotyczące pomiarów aktywności biologicznej opartych na zestawach**

— Zapewnia się wystarczającą czułość i wiarygodność pomiarów aktywności biologicznej opartych na zestawach, które będą stosowane do badania żywności.

— Należy przestrzegać instrukcji producenta dotyczących przygotowania i analiz próbek.

— Zestawy testowe nie są wykorzystywane po upływie daty ważności.

— Nie stosuje się materiałów lub składników przeznaczonych dla innych zestawów.

— Zestawy testowe przechowuje się i stosuje w podanym zakresie temperatur przechowywania i stosowania.

— Granica wykrywalności w immunotestach jest ustalona jako 3 x wartość odchylenia standardowego po serii 10 analiz próbki zerowej podzielona przez wartość nachylenia w równaniu regresji liniowej.

— Do testów w laboratorium stosuje się wzorce odniesienia, aby zagwarantować, że reaktywność na wzorzec mieści się w dopuszczalnym zakresie.

8. PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Jeśli zastosowana procedura analityczna to umożliwia, wyniki analiz zawierają poziomy poszczególnych kongenerów PCDD/F i PCB i podają ich górne i dolne granice oraz średnie wartości, aby przedstawione rezultaty oferowały maksymalną ilość informacji umożliwiających dokonanie interpretacji wyników zgodnie ze szczególnymi wymaganiami.

Sprawozdanie zawiera również informacje o zawartości tłuszczów w próbce, jak również metodę użytą do ich ekstrakcji.

Należy posiadać i udostępnić współczynnik odzysku dla poszczególnych wzorców wewnętrznych, na wypadek, gdyby odzyski znalazły się poza zakresem wymienionym w pkt 6, gdyby przekroczono najwyższy dopuszczalny poziom lub w innych przypadkach, na wniosek zainteresowanych stron.

Jako że decydując o zgodności próbki, należy uwzględnić niepewność pomiaru, parametr ten także jest udostępniany. Dlatego też wyniki analiz podaje się jako „x +/– U", gdzie x oznacza wynik analizy, a U rozszerzoną niepewność pomiaru, przy użyciu współczynnika rozszerzenia 2, który daje dokładność wyniku na poziomie 95 %. W przypadku osobnego oznaczania dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) suma szacunkowej niepewności rozszerzonej niezależnych wyników analitycznych dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) musi być stosowana dla sumy dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB).

Jeśli niepewność pomiaru jest uwzględniona przy użyciu CCα (jak określono w załączniku I pkt 5), parametr ten jest zgłaszany.

Wyniki są wyrażone w jednakowych jednostkach i w (co najmniej) tej samej ilości znaczących cyfr jako najwyższych poziomów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1881/2006.

Dodatek do Załącznika II

Tabela WHO TEF do celów oceny ryzyka ludzkiego opracowana w oparciu o wnioski z obrad Światowej Organizacji Zdrowia w Sztokholmie, Szwecja, przeprowadzonych w dniach 15–18 czerwca 1997 r. (Van den Berg i in., 1998, „Toxic Equivalency Factors (TEFs) for PCBs, PCDDs, PCDFs for Humans and for Wildlife". *Environmental Health Perspectives, 106(12), 775*)

Kongener	Wartość TEF	Kongener	Wartość TEF
Dwubenzo-p-dioksyny (PCDD)		**„Dioksynopodobne PCB" Nieorto PCB + Monoorto PCB**	
2,3,7,8-TCDD	1	*Nieorto PCB*	
1,2,3,7,8-PeCDD	1	PCB 77	0,0001
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1	PCB 81	0,0001
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	PCB 126	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	PCB 169	0,01
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	*Monoorto PCB*	
OCDD	0,0001	PCB 105	0,0001
Dibenzofurany (PCDF)		PCB 114	0,0005
2,3,7,8-TCDF	0,1	PCB 118	0,0001
1,2,3,7,8-PeCDF	0,05	PCB 123	0,0001
2,3,4,7,8-PeCDF	0,5	PCB 156	0,0005
1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1	PCB 157	0,0005
1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1	PCB 167	0,00001
1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1	PCB 189	0,0001
2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1		
1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01		
1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01		
OCDF	0,0001		

Użyte skróty: „T" = tetra (cztero); „Pe" = penta (pięcio); „Hx" = hexa (sześcio); „Hp" = hepta (siedmio); „O" = octa (ośmio); „CDD" = chlorodwubenzodioksyna; „CDF" = chlorodwubenzofuran; „CB" = chlorobifenyl.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1884/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

zmieniające rozporządzenia (WE) nr 2402/96, (WE) nr 2449/96 i (WE) nr 2390/98 w odniesieniu do zarządzania niektórymi rocznymi kontyngentami taryfowymi na słodkie ziemniaki i skrobię z manioku

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 96/317/WE z dnia 13 maja 1996 r. dotyczącą podsumowania wyników konsultacji prowadzonych z Tajlandią na mocy art. XXIII GATT ([1]), w szczególności jego art. 3,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1095/96 z dnia 18 czerwca 1996 r. w sprawie wprowadzania koncesji określonych na liście koncesyjnej CXL sporządzonej w wyniku zakończenia negocjacji GATT XXIV. 6 ([2]), w szczególności jego art. 1 ust. 1,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2286/2002 z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących produktów rolnych oraz towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państw AKP) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1706/98 ([3]) w szczególności jego art. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż ([4]), w szczególności jego art. 9 ust. 2 oraz art. 12 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ([5]) ma zastosowanie do pozwoleń na przywóz w okresach obowiązywania przywozowych kontyngentów taryfowych rozpoczynających się od dnia 1 stycznia 2007 r.

(2) Wspólne zasady ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1301/2006, a zwłaszcza szczegółowe zasady dotyczące wniosków, statusu wnioskodawców oraz wydawania pozwoleń, ograniczające okres ważności pozwoleń na wywóz do ostatniego dnia obowiązywania kontyngentu taryfowego, stosuje się bez uszczerbku dla dodatkowych warunków lub odstępstw ustanowionych w rozporządzeniach sektorowych. W celu uniknięcia obowiązywania rozbieżnych zasad w niektórych rozporządzeniach sektorowych, należy zmienić rozporządzenia Komisji (WE) nr 2402/96 z dnia 17 grudnia 1996 r. otwierające i określające zarządzanie niektórymi rocznymi kontyngentami taryfowymi na słodkie ziemniaki i skrobię z manioku ([6]), (WE) nr 2449/96 z dnia 18 grudnia 1996 r. otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi rocznymi kontyngentami taryfowymi na produkty objęte kodami CN 0714 10 91, 0714 10 99, 0714 90 11 i 0714 90 19 pochodzące z niektórych państw trzecich innych niż Tajlandia ([7]) i (WE) nr 2390/98 z dnia 5 listopada 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1706/98 w zakresie uzgodnień dotyczących przywozu niektórych produktów będących substytutami zbóż oraz przetworzonych produktów zbożowych i produktów z ryżu pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) lub z krajów i terytoriów zamorskich i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2245/90 ([8]), w celu dokładnego określenia numerów porządkowych każdego kontyngentu i podkontynentu oraz ponownego określenia obowiązujących szczegółowych zasad, zwłaszcza w odniesieniu do składania wniosków, wydawania pozwoleń, ich okresu ważności oraz przekazywania informacji Komisji.

(3) Należy zatem stosować te środki od dnia 1 stycznia 2007 r., czyli daty, od której środki przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1301/2006 mają zastosowanie.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2402/96 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Kontyngentom określonym w akapicie pierwszym nadaje się następujące numery porządkowe:

— numer porządkowy 09.4014 dla kontyngentu określonego w pkt 1),

([1]) Dz.U. L 122 z 22.5.1996, str. 15.
([2]) Dz.U. L 146 z 20.6.1996, str. 1.
([3]) Dz.U. L 348 z 21.12.2002, str. 5.
([4]) Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).
([5]) Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13.
([6]) Dz.U. L 327 z 18.12.1996, str. 14. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 50).
([7]) Dz.U. L 333 z 21.12.1996, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004.
([8]) Dz.U. L 297 z 6.11.1998, str. 7. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004.

— numer porządkowy 09.4013 dla kontyngentu określonego w pkt 2),

— numer porządkowy 09.4064 dla 10 000 ton skrobi z manioku określonych w pkt 3) i 500 ton skrobi z manioku niezarezerwowanych dla Tajlandii zgodnie z pkt 4),

— numer porządkowy 09.4065 dla 10 000 ton skrobi z manioku zarezerwowanych dla Tajlandii i określonych w pkt 4).";

2) przed tytułem 1 dodaje się artykuł 1a w brzmieniu:

„*Artykuł 1a*

O ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej, zastosowanie mają przepisy rozporządzeń Komisji (WE) nr 1291/2000 (*), (WE) nr 1342/2003 (**) i (WE) nr 1301/2006 (***).

(*) Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1.
(**) Dz.U. L 189 z 29.7.2003, str. 12.
(***) Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13.";

3) artykuł 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rubryka 24 pozwolenia zawiera jeden z zapisów zawartych w załączniku III.";

4) artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 7*

Państwa członkowskie przekazują Komisji, następnego dnia roboczego po dniu złożenia wniosków określonym w art. 3, najpóźniej o godzinie 18.00 (czasu brukselskiego), następujące informacje:

a) ilości całkowite, w odniesieniu do których złożono wnioski o pozwolenia, według pochodzenia oraz kodu produktów;

b) numer pozwolenia na wywóz i nazwę statku w odniesieniu do produktów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.";

5) artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 8*

1. Pozwolenie na przywóz zostaje wydane czwartego dnia roboczego po dniu przekazania informacji, o których mowa w art. 7.

2. Pozwolenia są ważne na całym obszarze Wspólnoty od dnia ich faktycznego wydania, w rozumieniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, do końca czwartego miesiąca upływającego od daty wydania, ale tylko do końca roku, w którym zostały wydane.";

6) artykuł 12 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 12*

Państwa członkowskie przekazują Komisji, następnego dnia po dniu złożenia wniosków określonym w art. 9, najpóźniej o godzinie 18.00 (czasu brukselskiego), następujące informacje:

a) ilości całkowite, w odniesieniu do których złożono wnioski o pozwolenia, według pochodzenia oraz kodu produktów;

b) numery pozwoleń na wywóz wydanych przez władze tajlandzkie i odpowiadające im ilości oraz nazwę statku.";

7) artykuł 13 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 13*

1. Pozwolenie na przywóz zostaje wydane czwartego dnia roboczego po dniu przekazania informacji, o których mowa w art. 12.

2. Pozwolenia są ważne na całym obszarze Wspólnoty od dnia ich faktycznego wydania, w rozumieniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, do końca trzeciego miesiąca upływającego od daty wydania, ale tylko do końca roku, w którym zostały wydane.";

8) dodaje się załącznik III znajdujący się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 2449/96 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Kontyngentom określonym w pkt 1), 2) i 3) nadaje się odpowiednio numery porządkowe 09.4009, 09.4011 i 09.4010.

W odniesieniu do kontyngentu określonego w pkt 4) nadaje się odpowiednio numery porządkowe 09.4021 i 09.4012 części kontyngentu zarezerwowanej dla przywozu produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (2 000 ton) i drugiej części niezarezerwowanej (30 000 ton).

O ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej, zastosowanie mają przepisy rozporządzeń Komisji (WE) nr 1291/2000 (*), (WE) nr 1342/2000 (**) i (WE) nr 1301/2006 (***).

(*) Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1.
(**) Dz.U. L 189 z 29.7.2003, str. 12.
(***) Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13.";

2) artykuł 6 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w rubryce 24 jeden z zapisów wymienionych w załączniku IV.";

3) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie przekazują Komisji, następnego dnia po dniu złożenia wniosków i najpóźniej do godziny 13.00 w czwartek następujący po upływie terminu składania wniosków ustanowionym w ust. 1 akapit pierwszy, następujące informacje:

a) ilości całkowite, w odniesieniu do których złożono wnioski o pozwolenia, według pochodzenia oraz kodu produktów;

b) numer przedstawionego świadectwa pochodzenia oraz ilości całkowitej podane w oryginale dokumentu lub w jego odpisie;

c) numery pozwoleń na wywóz wydanych przez władze Indonezji lub Chin i odpowiadające im ilości oraz nazwę statku.";

b) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenie na przywóz zostaje wydane czwartego dnia roboczego po dniu przekazania informacji, o których mowa w ust. 3.";

4) w art. 10 ust. 2 akapit trzeci ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Uzupełniające pozwolenie na przywóz zawiera ponadto w rubryce 20 jeden z zapisów wymienionych w załączniku V.";

5) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenia wydane na mocy niniejszego rozporządzenia są ważne w całej Wspólnocie przez sześćdziesiąt dni od daty ich faktycznego wydania w rozumieniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000";

b) dodaje się następujący akapit w brzmieniu:

„Ostatni dzień ważności pozwoleń na przywóz nie może wykraczać poza dzień 31 grudnia roku wydania.";

6) dodaje się załącznik IV i załącznik V znajdujące się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

W rozporządzeniu (WE) nr 2390/98 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„O ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej, zastosowanie mają przepisy rozporządzeń Komisji (WE) nr 1291/2000 (*), (WE) nr 1342/2003 (**) i (WE) nr 1301/2006 (***).

(*) Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1.
(**) Dz.U. L 189 z 29.7.2003, str. 12.
(***) Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13.";

2) w art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pozwolenie na przywóz zawiera w rubryce 24 jeden z zapisów znajdujących się w załączniku I.";

3) artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Następujące przepisy stosuje się w odniesieniu do dopuszczenia do swobodnego obrotu we francuskich departamentach zamorskich zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2286/2002 produktów objętych kodami CN 0714 10 91 i 0714 90 11:

a) monitorowanie tego przywozu przeprowadzane jest w takich samych warunkach jak te, które stosowane są w odniesieniu do kontyngentów taryfowych o numerze porządkowym 09.4192;

b) wnioski o pozwolenia wydaje się na ilość nieprzekraczającą 500 ton na każdego wnioskodawcę;

c) rubryka 8 wniosków o pozwolenia i pozwoleń na przywóz zawiera nazwę państwa AKP lub KTZ, z którego produkt pochodzi. Wydanie pozwolenia pociąga za sobą obowiązek dokonania przywozu z danego państwa lub terytorium;

d) pozwolenie na przywóz zawiera w rubryce 24 jeden z zapisów znajdujących się w załączniku II.";

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie przekazują Komisji, następnego dnia roboczego po dniu złożenia wniosków, najpóźniej o godzinie 13.00 (czasu brukselskiego) ilości całkowite, w odniesieniu do których złożono wnioski o pozwolenia, według pochodzenia oraz kodu produktów.";

b) skreśla się ust. 3;

c) ustęp 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Pozwolenie na przywóz zostaje wydane czwartego dnia roboczego po dniu przekazania informacji, o których mowa w art. 5 ust. 2.";

d) ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wydane pozwolenia są ważne wyłącznie w odniesieniu do dopuszczenia do swobodnego obrotu na terenie francuskich departamentów zamorskich od dnia faktycznego ich wydania, w rozumieniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, do końca drugiego miesiąca następującego po tym terminie, ale tylko do końca roku, w którym zostały wydane.";

5) dodaje się załącznik I i załącznik II znajdujące się w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

— *W języku bułgarskim:* Освобождаване от мито [член 4 от Регламент (ЕО) № 2402/96]

— *W języku hiszpańskim:* Exención del derecho de aduana [artículo 4 del Reglamento (CE) nº 2402/96]

— *W języku czeskim:* Osvobozené od cla [čl. 4 nařízení (ES) č. 2402/96]

— *W języku duńskim:* Fritagelse for toldsatser (artikel 4 i forordning (EF) nr. 2402/96)

— *W języku niemieckim:* Zollfrei (Artikel 4 der Verordnung (EG) Nr. 2402/96)

— *W języku estońskim:* Tollimaksuvaba (määruse (EÜ) nr 2402/96 artikkel 4)

— *W języku greckim:* Απαλλαγή από τον τελωνειακό δασμό [άρθρο 4 του κανονισμου (ΕΚ) αριθ. 2402/96]

— *W języku angielskim:* Exemption from customs duty (Article 4 of Regulation (EC) No 2402/96)

— *W języku francuskim:* exemption du droit de douane [article 4 du règlement (CE) nº 2402/96]

— *W języku włoskim:* Esenzione dal dazio doganale [articolo 4 del regolamento (CE) n. 2402/96]

— *W języku łotewskim:* Atbrīvošana no muitas nodevas (regulas (EK) Nr. 2402/96 4. pants)

— *W języku litewskim:* Atleidimas nuo muito mokesčio (reglamento (EB) Nr. 2402/96 4 straipsnis)

— *W języku węgierskim:* Vámmentesség [2402/96/EK rendelet 4. cikk]

— *W języku niderlandzkim:* Vrijgesteld van douanerecht (artikel 4 van Verordening (EG) nr. 2402/96)

— *W języku polskim:* Zwolnienie z należności celnych (Art. 4 rozporządzenia (WE) nr 2402/96)

— *W języku portugalskim:* Isenção de direito aduaneiro [artigo 4.º do Regulamento (CE) n.º 2402/96]

— *W języku rumuńskim:* Scutit de taxe vamale (articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 2402/96)

— *W języku słowackim:* Oslobodenie od cla (článok 4 nariadenia (ES) č. 2402/96)

— *W języku słoweńskim:* Oproščenocarinske dajatve (člen 4 Uredbe (ES) št. 2402/96)

— *W języku fińskim:* Tullivapaa (asetuksen (EY) N:o 2402/96 4 artikla)

— *W języku szwedzkim:* Tullfri (artikel 4 i förordning (EG) nr 2402/96)”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK IV

— *W języku bułgarskim:*	Мита, ограничени до 6 % *ad valorem* [Регламент (ЕО) № 2449/96]
— *W języku hiszpańskim:*	Derechos de aduana limitados al 6 % ad valorem [Reglamento (CE) nº 2449/96]
— *W języku czeskim:*	Clo limitované 6 % *ad valorem* (nařízení (ES) č. 2449/96)
— *W języku duńskim:*	Toldsatsen begrænses til 6 % af værdien (Forordning (EF) nr. 2449/96)
— *W języku niemieckim:*	Beschränkung des Zolls auf 6 % des Zollwerts (Verordnung (EG) Nr. 2449/96)
— *W języku estońskim:*	Väärtuseline tollimaks piiratud 6 protsendini (määrus (EÜ) nr 2449/96)
— *W języku greckim:*	Τελωνειακός δασμός κατ' ανώτατο όριο 6 % κατ' αξία [Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2449/96]
— *W języku angielskim:*	Customs duties limited to 6 % ad valorem (Regulation (EC) No 2449/96)
— *W języku francuskim:*	Droits de douane limités à 6 % ad valorem [règlement (CE) nº 2449/96]
— *W języku włoskim:*	Dazi doganali limitati al 6 % ad valorem [Regolamento (CE) n. 2449/96]
— *W języku łotewskim:*	Muitas nodokļi nepārsniedz 6 % *ad valorem* (Regula (EK) Nr. 2449/96)
— *W języku litewskim:*	Muito mokestis neviršija 6 % *ad valorem* (Reglamentas (EB) Nr. 2449/96)
— *W języku węgierskim:*	Mérsékelt, 6 %-os értékvám (2449/96/EK rendelet)
— *W języku niderlandzkim:*	Douanerechten beperkt tot 6 % ad valorem (Verordening (EG) nr. 2449/96)
— *W języku polskim:*	Należności celne ograniczone do 6 % ad valorem (Rozporządzenie (WE) nr 2449/96)
— *W języku portugalskim:*	Direitos aduaneiros limitados a 6 % *ad valorem* [Regulamento (CE) n.º 2449/96]
— *W języku rumuńskim:*	Taxe vamale limitate la 6 % ad valorem (Regulamentul (CE) nr. 2449/96)
— *W języku słowackim:*	Dovozné clo so stropom 6 % *ad valorem* (nariadenie (ES) č. 2449/96)
— *W języku słoweńskim:*	Omejitev carinskih dajatev na 6 % *ad valorem* (Uredba (ES) št. 2449/96)
— *W języku fińskim:*	Arvotulli rajoitettu 6 prosenttiin (asetus (EY) N:o 2449/96)
— *W języku szwedzkim:*	Tullsatsen begränsad till 6 % av värdet (Förordning (EG) nr 2449/96)

ZAŁĄCZNIK V

— *W języku bułgarskim:* Допълнителна лицензия, член 10, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2449/96

— *W języku hiszpańskim:* Certificado complementario, apartado 2 del artículo 10 del Reglamento (CE) nº 2449/96

— *W języku czeskim:* Licence pro dodatečné množství, čl. 10 odst. 2 nařízení (ES) č. 2449/96

— *W języku duńskim:* Supplerende licens, forordning (EF) nr. 2449/96, artikel 10, stk. 2

— *W języku niemieckim:* Zusätzliche Lizenz — Artikel 10 Absatz 2 der Verordnung (EG) Nr. 2449/96

— *W języku estońskim:* Lisakoguse litsents, määruse (EÜ) nr 2449/96 artikli 10 lõige 2

— *W języku greckim:* Συμπληρωματικό πιστοποιητικό — Άρθρο 10 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2449/96

— *W języku angielskim:* Licence for additional quantity, Article 10(2) of Regulation (EC) No 2449/96

— *W języku francuskim:* Certificat complémentaire, règlement (CE) nº 2449/96, article 10, paragraphe 2

— *W języku włoskim:* Titolo complementare, regolamento (CE) n. 2449/96, articolo 10, paragrafo 2

— *W języku łotewskim:* Atļauja par papildu daudzumu, Regulas (EK) Nr. 2449/96 10. panta 2. punkts

— *W języku litewskim:* Papildomoji licencija, Reglamento (EB) Nr. 2449/96 10 straipsnio 2 dalis

— *W języku węgierskim:* Kiegészítő engedély, 2449/96/EK rendelet 10. cikk (2) bekezdés

— *W języku niderlandzkim:* Aanvullend certificaat — artikel 10, lid 2, van Verordening (EG) nr. 2449/96

— *W języku polskim:* Uzupełniające pozwolenie, rozporządzenie (WE) nr 2449/96 art. 10 ust. 2

— *W języku portugalskim:* Certificado complementar, n.º 2 do artigo 10.º do Regulamento (CE) n.º 2449/96

— *W języku rumuńskim:* Licență complementară, articolul 10 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2449/96

— *W języku słowackim:* Dodatočné povolenie, článok 10 ods. 2 nariadenia (ES) č. 2449/96

— *W języku słoweńskim:* Dovoljenje za dodatne količine, člen 10(2), Uredba (ES) št. 2449/96

— *W języku fińskim:* Lisätodistus, asetuksen (EY) N:o 2449/96 10 artiklan 2 kohta

— *W języku szwedzkim:* Kompletterande licens, artikel 10.2 i förordning (EG) nr 2449/96”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK I

— *W języku bułgarskim:* — продукт АКТБ:

— освобождаване от мито

— Регламент (ЕО) № 2286/2002, член 1, параграф 3

— *W języku hiszpańskim:* — Producto ACP:

— exención del derecho de aduana

— apartado 3 del artículo 1 del Reglamento (CE) nº 2286/2002

— *W języku czeskim:* — Produkt AKT:

— osvobozené od cla

— nařízení (ES) č. 2286/2002 čl. 1 ods. 3

— *W języku duńskim:* — AVS-produkt:

— toldfritagelse

— forordning (EF) nr. 2286/2002: artikel 1, stk. 3

— *W języku niemieckim:* — Erzeugnis AKP:

— Zollfrei

— Verordnung (EG) Nr. 2286/2002, Artikel 1 Absatz 3

— *W języku estońskim:* — AKV riikide toode:

— Tollimaksuvaba

— Määruse (EÜ) nr 2286/2002 artikli 1 lõige 3

— *W języku greckim:* — Προϊόν ΑΚΕ:

— Απαλλαγή από δασμούς

— Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2286/2002 άρθρο 1 παράγραφος 3

— *W języku angielskim:* — ACP product:

— exemption from customs duty

— Regulation (EC) No 2286/2002, Article 1(3)

— *W języku francuskim:* — produit ACP:

— exemption du droit de douane

— règlement (CE) nº 2286/2002, article 1, paragraphe 3

— *W języku włoskim:* — prodotto ACP:

— esenzione dal dazio doganale

— regolamento (CE) n. 2286/2002, articolo 1, paragrafo 3

— *W języku łotewskim:* — AĀK produkts:

— atbrīvots no muitas nodevas

— Regulas (EK) Nr. 2286/2002 1. panta 3. daļa

— *W języku litewskim:* — AKR produktas:

— atleistas nuo muito mokesčio

— Reglamento (EB) Nr. 2286/2002 1 straipsnio 3 dalis

— *W języku węgierskim:* — AKCS-termék:

— vámmentes

— 2286/2002/EK rendelet, 1. cikk (3) bekezdés

— *W języku niderlandzkim:* — Product ACS:

— vrijgesteld van douanerecht

— Verordening (EG) nr. 2286/2002: artikel 1, lid 3

— *W języku polskim:* — Produkt AKP:

— zwolnienie z należności celnych

— art. 1 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2286/2002

— *W języku portugalskim:* — produto ACP:

— isenção do direito aduaneiro

— Regulamento (CE) n.º 2286/2002, n.º 3 do artigo 1.º

— *W języku rumuńskim:* — produs ACP:

— scutit de taxe vamale

— Regulamentul (CE) nr. 2286/2002, articolul 1 alineatul (3)

— *W języku słowackim:* — Výrobok zo štátov AKP

— oslobodenie od cla

— nariadenie (ES) č. 2286/2002, článok 1 odsek 3

— *W języku słoweńskim:* — AKP proizvodi

— oproščeni carinskih dajatev

— Uredba (ES) št. 2286/2002, člen 1(3)

— *W języku fińskim:* — AKT-maista:

— Tullivapaa

— asetuksen (EY) N:o 2286/2002 1 artiklan 3 kohta

— *W języku szwedzkim:* — AVS-produkt:

— Tullfri

— Förordning (EG) nr 2286/2002 artikel 1.3

ZAŁĄCZNIK II

— *W języku bułgarskim:* — продукт АКТБ/ОСТ:

— освобождаване от мито

— Регламент (ЕО) № 2286/2002, член 3, параграф 4

— важи изключително за пускане в свободно обръщение в отвъдморските департаменти

— *W języku hiszpańskim:* — Producto ACP/PTU:

— exención del derecho de aduana

— apartado 4 del artículo 3 del Reglamento (CE) nº 2286/2002

— exclusivamente válido para el despacho a libre práctica en los departamentos de Ultramar

— *W języku czeskim:* — AKT/ZZÚ produkty:

— osvobozeno od cla

— nařízení (ES) č. 2286/2002 čl. 3 ods. 4

— platné výhradně pro vydání do volného oběhu v zámořských zemích a územích

— *W języku duńskim:* — AVS/OLT-produkt:

— toldfritagelse

— forordning (EF) nr. 2286/2002: artikel 3, stk. 4

— gælder udelukkende for overgang til fri omsætning i de oversøiske departementer

— *W języku niemieckim:* — Erzeugnis AKP/ÜLG:

— Zollfrei

— Verordnung (EG) Nr. 2286/2002, Artikel 3 Absatz 4

— gilt ausschließlich für die Abfertigung zum freien Verkehr in den französischen überseeischen Departements

— *W języku estońskim:* — AKV/ÜMT riikide toode:

— Tollimaksuvaba

— Määruse (EÜ) nr 2286/2002 artikli 3 lõige 4

— Jõus ainult vabasse ringlusesse laskmiseks ülemeremaadel ja–territooriumitel

— *W języku greckim:* — Προϊόν ΑΚΕ/ΥΧΕ:

— Απαλλαγή από δασμούς

— Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 2286/2002 άρθρο 3 παράγραφος 4

— Ισχύει αποκλειστικά για μία θέση σε ελεύθερη κυκλο-φορία στα Υπερπόντια Διαμερίσματα

— *W języku angielskim:* — ACP/OCT product:

— exemption from customs duty

— Regulation (EC) No 2286/2002, Article 3(4)

— valid exclusively for release for free circulation in the overseas departments

— *W języku francuskim:* — produit ACP/PTOM:

— exemption du droit de douane

— règlement (CE) nº 2286/2002, article 3, paragraphe 4

— exclusivement valable pour une mise en libre pratique dans les départements d'outre-mer

— *W języku włoskim:* — prodotto ACP/PTOM:

— esenzione dal dazio doganale

— regolamento (CE) n. 2286/2002, articolo 3, paragrafo 4

— valido esclusivamente per l'immissione in libera pratica nei DOM

— *W języku łotewskim:* — AĀK/AZT produkts:

— atbrīvots no muitas nodevas

— Regulas (EK) Nr. 2286/2002 3. panta 4. daļa

— ir derīgs laišanai brīvā apgrozībā vienīgi aizjūru teritorijās

— *W języku litewskim:* — AKR/UŠT produktas:

— atleistas nuo muito mokesčio

— Reglamento (EB) Nr. 2286/2002 3 straipsnio 4 dalis

— galioja leidimui į laisvą apyvartą tiktai užjūrio šalių teritorijose

— *W języku węgierskim:* — AKCS/TOT-termék:

— vámmentes

— 2286/2002/EK rendelet, 3. cikk (4) bekezdés

— kizárólag a tengerentúli területeken történő szabad forgalomba bocsátás esetén érvényes

— *W języku niderlandzkim:* — Product ACS/LGO:

— vrijgesteld van douanerecht

— Verordening (EG) nr. 2286/2002: artikel 3, lid 4

— geldt uitsluitend voor het in het vrije verkeer brengen in de Franse overzeese departementen

— *W języku polskim:* — Produkt AKP/KTZ:

— zwolnienie z należności celnych

— art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2286/2002

— ważne wyłącznie dla wprowadzenia do wolnego obrotu w departamentach zamorskich

— *W języku portugalskim:* — produto ACP/PTU:

— isenção do direito aduaneiro

— Regulamento (CE) n.º 2286/2002, n.º 4 do artigo 3.º

— válido exclusivamente para uma introdução em livre prática nos departamentos ultramarinos

— *W języku rumuńskim:* — produs ACP/TTPM:

— scutit de taxe vamale

— Regulamentul (CE) nr. 2286/2002, articolul 3 alineatul (4)

— valabil doar pentru punerea în liberă circulație în departamentele de peste mări

— *W języku słowackim:* — výrobok zo štátov AKP/ZKU

— oslobodenie od cla

— nariadenie (ES) č. 2286/2002, článok 3 odsek 4

— platné výhradne pre uvoľnenie do voľného obehu v zámorských krajinách a územiach

— *W języku słoweńskim:* — AKP/ČDO

— oproščene carinskih dajatev

— Uredba (ES) št. 2286/2002, člen 3(4)

— Veljavna samo za sproščenje prostega pretoka v prekomorskih področjih

— *W języku fińskim:* — AKT-maista/Merentakaisista maista ja merentakaisilta alueilta peräisin oleva tuote:

— Tullivapaa

— asetuksen (EY) N:o 2286/2002 3 artiklan 4 kohta

— voimassa ainoastaan merentakaisilla alueilla vapaaseen liikkeeseen laskemiseksi

— *W języku szwedzkim:* — AVS/ULT-produkt:

— Tullfri

— Förordning (EG) nr 2286/2002 artikel 3.4

— Uteslutande avsedd för övergång till fri omsättning i de utomeuropeiska länderna och territorierna”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1885/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

otwierające i ustalające sposób zarządzania wspólnotowym kontyngentem taryfowym na rok 2007 w odniesieniu do manioku pochodzącego z Tajlandii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1095/96 z dnia 18 czerwca 1996 r. w sprawie wprowadzania koncesji określonych na liście koncesyjnej CXL sporządzonej w wyniku zakończenia negocjacji GATT XXIV.6 [1], w szczególności jego art. 1 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W ramach wielostronnych negocjacji handlowych w Światowej Organizacji Handlu, Wspólnota zobowiązała się do ustanowienia kontyngentu taryfowego ograniczonego do 21 milionów ton produktów określonych kodami CN 0714 10 10, 0714 10 91 i 0714 10 99 pochodzących z Tajlandii w okresie czterech lat, w ramach którego należności przywozowe są zmniejszone do 6 %. Kontyngent ten musi zostać otwarty przez Komisję, która ma nim zarządzać.

(2) Konieczne jest utrzymanie systemu zarządzania, który zagwarantuje, że jedynie produkty pochodzące z Tajlandii będą mogły być przywożone z tytułu wymienionego kontyngentu. Z tego powodu wydanie pozwolenia na przywóz powinno nadal podlegać obowiązkowi okazania pozwolenia na wywóz wydanego przez władze tajlandzkie zgodnie ze wzorem przekazanym Komisji przez Tajlandię.

(3) Jako że przywozy rozpatrywanych produktów na rynek wspólnotowy były tradycyjnie zarządzane w ramach roku kalendarzowego, system ten powinien zostać zachowany. Należy w konsekwencji ustanowić kontyngent na rok 2007.

(4) Przywóz produktów objętych kodami CN 0714 10 10, 0714 10 91 i 0714 10 99 jest uwarunkowany przedstawieniem pozwolenia na przywóz zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych [2] i z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1342/2003 z dnia 28 lipca 2003 r. ustanawiającym specjalne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na przywóz i wywóz zbóż i ryżu [3].

(5) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz [4] stosuje się do pozwoleń na przywóz w okresie obowiązywania kontyngentu taryfowego rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2007 r. Rozporządzenie (WE) nr 1301/2006 ustanawia w szczególności zasady dotyczące wniosków, statusu wnioskodawców, jak również wydawania pozwoleń. W myśl tego rozporządzenia okres ważności pozwoleń upływa z ostatnim dniem obowiązywania kontyngentu taryfowego i stosuje się bez uszczerbku dla warunków dodatkowych lub odstępstw ustanowionych na mocy rozporządzeń sektorowych.

(6) W świetle zdobytego doświadczenia i biorąc pod uwagę fakt, że koncesja wspólnotowa przewiduje całkowitą ilość 21 000 000 ton na cztery lata z maksymalną ilością roczną wynoszącą 5 500 000 ton, wskazane jest, aby zachować środki pozwalające ułatwić w niektórych warunkach wprowadzenie do swobodnego obrotu ilości produktów przekraczających ilości wskazane w pozwoleniach na przywóz, bądź zaakceptować przesunięcie w czasie ilości reprezentujących różnicę między liczbą znajdującą się w pozwoleniach na przywóz a mniejszą liczbą rzeczywiście przywiezioną.

(7) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie umowy, należy ustanowić system ścisłych i systematycznych kontroli, który uwzględni informacje znajdujące się na tajlandzkim pozwoleniu na wywóz oraz praktykę stosowaną przez władze tajlandzkie w odniesieniu do wydawania pozwoleń na wywóz.

(8) Jeżeli wnioskowane ilości przekraczają ilości dostępne, należy przyjąć mechanizm zmniejszenia ilości, aby nie przekroczyć przewidzianej ilości rocznej.

(9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

[1] Dz.U. L 146 z 20.6.1996, str. 1.
[2] Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1713/2006 (Dz.U. L 321 z 21.11.2006, str. 11).
[3] Dz.U. L 189 z 29.7.2003, str. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1713/2006.
[4] Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

OTWARCIE KONTYNGENTU

Artykuł 1

1. Na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2007 r. ustanawia się kontyngent taryfowy na przywóz 5 500 000 ton manioku określonego kodami CN 0714 10 10, 0714 10 91 i 0714 10 99 pochodzącego z Tajlandii.

W ramach tego kontyngentu stosowana stawka należności przywozowych ustalona jest w wysokości 6 % *ad valorem*.

Numer porządkowy kontyngentu wynosi 09.4008.

2. Produkty, o których mowa w ust. 1, korzystają z systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli są przywiezione na podstawie pozwoleń na przywóz, których wydawanie podlega obowiązkowi okazania pozwolenia na wywóz do Wspólnoty, wydanego przez Department of Foreign Trade, Ministry of Commerce, Government of Thailand, dalej zwanego „pozwoleniem na wywóz".

3. Przepisy rozporządzeń (WE) nr 1291/2000, (WE) nr 1342/2003 i (WE) nr 1301/2006 stosuje się, o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.

ROZDZIAŁ II

POZWOLENIA NA WYWÓZ

Artykuł 2

1. Pozwolenie na wywóz sporządza się w jednym oryginalnym egzemplarzu i co najmniej jednej kopii, na formularzu, którego wzór znajduje się w załączniku I.

Format formularza wynosi w przybliżeniu 210 × 297 milimetrów. Oryginał należy sporządzić na białym papierze pokrytym żółtym giloszem pozwalającym na ujawnienie fałszerstwa środkami mechanicznymi lub chemicznymi.

2. Pozwolenie na wywóz wypełnia się w języku angielskim.

3. Oryginał i kopie pozwolenia na wywóz wypełnia się bądź na maszynie do pisania, bądź ręcznie. W ostatnim przypadku należy je wypełnić atramentem i drukowanymi literami.

4. Każde pozwolenie na wywóz zawiera wcześniej nadrukowany numer serii; ponadto zawiera w górnej rubryce numer pozwolenia. Kopie mają być opatrzone tymi samymi numerami, co oryginał.

Artykuł 3

1. Pozwolenie na wywóz zachowuje ważność przez 120 dni od daty wydania. Data wydania pozwolenia wlicza się do okresu jego ważności.

Aby pozwolenie było ważne, jego poszczególne części muszą być prawidłowo wypełnione i właściwie poświadczone zgodnie z ust. 2. W rubryce zatytułowanej „shipped weight" należy wpisać ilość słownie i cyframi.

2. Pozwolenie na wywóz jest należycie poświadczone, gdy podana jest na nim data wydania i gdy umieszczona jest na nim pieczęć organu wydającego i podpis uprawnionej osoby lub osób.

ROZDZIAŁ III

POZWOLENIA NA PRZYWÓZ

Artykuł 4

Wniosek o pozwolenie na przywóz, w odniesieniu do produktów objętych kodami CN 0714 10 10, 0714 10 91 i 0714 10 99 pochodzących z Tajlandii składa się właściwym organom państw członkowskich wraz z oryginałem pozwolenia na wywóz.

Oryginał pozwolenia na wywóz zachowuje instytucja wystawiająca pozwolenie na przywóz. Jeżeli jednak wniosek o pozwolenie na przywóz obejmuje tylko część ilości objętej pozwoleniem na wywóz, organ wydający umieszcza na oryginale informację o ilości, dla której oryginał został wykorzystany, i po przystawieniu pieczęci oddaje oryginał zainteresowanemu.

W odniesieniu do wydawania pozwolenia na przywóz należy uwzględniać wyłącznie ilość podaną w rubryce „shipped weght" pozwolenia na wywóz.

Artykuł 5

Jeżeli zostanie stwierdzone, że ilości w rzeczywistości rozładowane przy danej dostawie są wyższe niż ilości przedstawione w pozwoleniu lub pozwoleniach na przywóz wydanych dla tej dostawy, właściwe organy, które wydały rozpatrywane pozwolenie lub pozwolenia, przekazują Komisji, na wniosek importera, drogą elektroniczną, oddzielnie dla każdego przypadku i jak najszybciej, numer lub numery tajlandzkich pozwoleń na wywóz, numer lub numery pozwoleń na przywóz, określenie nadmiernej ilości oraz nazwę statku.

Komisja kontaktuje się z tajlandzkimi władzami w celu sporządzenia nowych pozwoleń na wywóz.

Do czasu wydania nowych pozwoleń na wywóz, nadwyżki ilości nie mogą zostać dopuszczone do swobodnego obrotu na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu, o ile nie przedstawiono nowych pozwoleń na przywóz w odniesieniu do danych ilości.

Nowe pozwolenia na przywóz wydaje się na warunkach określonych w art. 10.

Artykuł 6

W drodze odstępstwa od postanowień art. 5 akapit trzeci, jeżeli okaże się, że ilości faktycznie wyładowanego towaru w przypadku danej dostawy nie przekraczają ilości objętych przedstawionym pozwoleniem lub pozwoleniami na przywóz o więcej niż 2 %, właściwe organy państwa członkowskiego, które dopuściły towar do swobodnego obrotu, na wniosek importera, zatwierdzają dopuszczenie do swobodnego obrotu nadwyżki towaru za opłatą celną z pułapem 6 % *ad valorem* i po złożeniu przez importera zabezpieczenia w kwocie równej różnicy pomiędzy cłem określonym we Wspólnej Taryfie Celnej a cłem zapłaconym.

Zabezpieczenie zostaje zwrócone po przedstawieniu właściwym organom państwa członkowskiego, które dopuściły towar do swobodnego obrotu, uzupełniającego pozwolenia na przywóz w odniesieniu do danych ilości. W przypadku pozwoleń uzupełniających nie wymaga się zabezpieczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 lub w art. 8 niniejszego rozporządzenia.

Uzupełniające pozwolenie na przywóz wydawane jest zgodnie z warunkami określonymi w art. 10 i po okazaniu nowego lub nowych pozwoleń na wywóz wydanych przez władze tajlandzkie.

Uzupełniające pozwolenie na przywóz zawiera w rubryce 20 jeden z zapisów wymienionych w załączniku II.

Z wyjątkiem zaistnienia siły wyższej, zabezpieczenie ulega przepadkowi w odniesieniu do ilości objętych uzupełniającym pozwoleniem na przywóz, jeśli nie zostało ono okazane w terminie czterech miesięcy od daty przyjęcia zgłoszenia o wprowadzeniu do swobodnego obrotu, o którym mowa w akapicie pierwszym. Zabezpieczenie ulega przepadkowi w szczególności w odniesieniu do ilości, dla których uzupełniające pozwolenie na przywóz nie mogło zostać wydane w zastosowaniu art. 10 ust. 1.

Po wprowadzeniu ilości do uzupełniającego pozwolenia na przywóz i jego poświadczeniu przez właściwy organ, w chwili zwolnienia zabezpieczenia przewidzianego w akapicie pierwszym, pozwolenie jest jak najszybciej odesłane do organu wydającego.

Artykuł 7

Wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być składane we wszystkich państwach członkowskich, a wydane pozwolenia zachowują ważność na obszarze całej Wspólnoty.

Artykuł 5 ust. 1 akapit pierwszy tiret czwarte rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 nie stosuje się do przywozów wykonywanych w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

W drodze odstępstwa od art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1342/2003, stawka zabezpieczenia odnosząca się do pozwoleń na przywóz przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu wynosi 5 EUR za tonę.

Artykuł 9

1. Wniosek o pozwolenie na przywóz oraz pozwolenie zawierają w rubryce 8 zapis „Tajlandia".

2. Pozwolenie na przywóz zawiera:

a) w rubryce 24 jeden z zapisów wymienionych w załączniku III;

b) w rubryce 20 jeden z następujących zapisów:

i) nazwę statku znajdującą się w tajlandzkim pozwoleniu na wywóz;

ii) numer i datę tajlandzkiego pozwolenia na wywóz.

3. Pozwolenie na przywóz może być przyjęte w oparciu o deklarację wprowadzenia do swobodnego obrotu jedynie wtedy, gdy w świetle kopii konosamentu przedstawionego przez zainteresowanego okazuje się, że produkty, dla których ubiega się o wprowadzenie do obrotu, zostały przywiezione do Wspólnoty statkiem wymienionym w pozwoleniu na przywóz.

4. Z zastrzeżeniem stosowania art. 6 niniejszego rozporządzenia i w drodze odstępstwa od art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000, ilość wprowadzona do swobodnego obrotu nie może być wyższa od ilości określonej w rubrykach 17 i 18 pozwolenia na przywóz. W tym celu wpisuje się cyfrę 0 do rubryki 19 wymienionego pozwolenia.

Artykuł 10

1. Jeśli wnioski o pozwolenie wykraczają poza ilość przewidzianą w art. 1, Komisja ustala współczynnik redukcji stosowany w odniesieniu do wnioskowanych ilości lub decyduje o odrzuceniu wniosków.

2. Pozwolenie na przywóz zostaje wydane piątego dnia roboczego po złożeniu wniosku, z zastrzeżeniem środków podjętych przez Komisję na mocy ust. 1.

3. W przypadku ustalenia współczynnika redukcji na mocy ust. 1 wnioski mogą być wycofane w terminie dziesięciu dni roboczych od daty opublikowania wspomnianego współczynnika.

W przypadku wycofania wniosków pozwolenia wydane zgodnie z ust. 2 zostają zwrócone.

Jeśli wnioski są wycofywane, zabezpieczenie zostaje zwrócone. Zabezpieczenie jest zwracane również w przypadku odrzucenia wniosków.

4. Jeżeli nie spełniono warunków regulujących wydawanie pozwoleń na przywóz, Komisja może w razie konieczności oraz po konsultacjach z organami tajlandzkimi przedsięwziąć odpowiednie środki.

Artykuł 11

W drodze odstępstwa od art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1342/2003, ostatni dzień ważności pozwolenia na przywóz odpowiada ostatniemu dniu ważności odpowiedniego pozwolenia na wywóz, przedłużonej o trzydzieści dni. Jednakże zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006 przedmiotowy ostatni dzień ważności nie może przypaść później niż dnia 31 grudnia 2007 r.

Artykuł 12

1. W każdym dniu roboczym państwa członkowskie przekazują Komisji, wyłącznie drogą elektroniczną, na formularzach udostępnionych im przez Komisję i zgodnie z warunkami zainstalowanego przez nią systemu komputerowego, następujące informacje dotyczące każdego wniosku o pozwolenie na przywóz:

a) ilości objęte każdym pozwoleniem na przywóz, na które złożono wniosek wraz z zapisem, w odpowiednich przypadkach: „uzupełniające pozwolenie na przywóz";

b) numer okazanego pozwolenia na wywóz znajdujący się w jego górnej rubryce;

c) datę wydania pozwolenia na wywóz;

d) całkowitą ilość, dla której zostało wydane pozwolenie na wywóz.

2. Najpóźniej z końcem pierwszego półrocza 2008 r. organy odpowiedzialne za wydawanie pozwoleń na przywóz przekażą Komisji, drogą elektroniczną, na warunkach określonych w ust. 1, pełny wykaz niewykorzystanych ilości, zgodnie z danymi znajdującymi się na odwrocie pozwoleń na przywóz oraz nazwę statku, numer umowy, której przedmiotem jest transport do Wspólnoty i numery odpowiednich pozwoleń na wywóz.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 13

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

SERIAL No

ORIGINAL

DEPARTMENT OF FOREIGN TRADE

MINISTRY OF COMMERCE
GOVERNMENT OF THAILAND

EXPORT CERTIFICATE SUBJECT TO REGULATION (EC) No 2248/2004

SPECIAL FORM FOR PRODUCTS FALLING WITHIN CN CODES 0714 10 10, 0714 10 91, 0714 10 99

EXPORT CERTIFICATE No	
EXPORT PERMIT No	

1. EXPORTER (NAME, ADDRESS AND COUNTRY)		2. FIRST CONSIGNEE (NAME, ADDRESS AND COUNTRY)	
NAME		NAME	
ADDRESS		ADDRESS	
COUNTRY		COUNTRY	
3. SHIPPED PER		4. COUNTRY/COUNTRIES OF DESTINATION IN EU	

5. TYPE OF MANIOC PRODUCTS	6. WEIGHT (TONNES)	7. PACKING
☐ CN CODE 0714 10 10	SHIPPED WEIGHT	☐ IN BULK
☐ CN CODE 0714 10 91		☐ ..... BAGS
☐ CN CODE 0714 10 99	ESTIMATED NET WEIGHT	☐ OTHERS

WE HEREBY CERTIFY THAT THE ABOVEMENTIONED PRODUCTS ARE PRODUCED IN AND ARE EXPORTED FROM THAILAND

DEPARTMENT OF FOREIGN TRADE

DATE

.....
NAME AND SIGNATURE OF AUTHORISED OFFICIAL AND STAMP

THIS CERTIFICATE IS VALID FOR 120 DAYS FROM THE DATE OF ISSUE

FOR USE BY EU AUTHORITIES:

ZAŁĄCZNIK II

— *W języku bułgarskim:* Допълнителна лицензия, член 6 от Регламент (ЕО) № 1885/2006,

— *W języku hiszpańskim:* Certificado complementario, artículo 6 del Reglamento (CE) nº 1885/2006,

— *W języku czeskim:* Licence pro dodatečné množství, čl. 6 nařízení (ES) č. 1885/2006,

— *W języku duńskim:* Supplerende licens, forordning (EF) nr. 1885/2006, artikel 6,

— *W języku niemieckim:* Zusätzliche Lizenz — Artikel 6 der Verordnung (EG) Nr. 1885/2006,

— *W języku estońskim:* Lisakoguse litsents, määruse (EÜ) nr 1885/2006 artikkel 6,

— *W języku greckim:* Συμπληρωματικό πιστοποιητικό — Άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1885/2006,

— *W języku angielskim:* Licence for additional quantity, Article 6 of Regulation (EC) No 1885/2006,

— *W języku francuskim:* Certificat complémentaire, règlement (CE) nº 1885/2006, article 6,

— *W języku włoskim:* Titolo complementare, regolamento (CE) n. 1885/2006 articolo 6,

— *W języku łotewskim:* Atļauja par papildu daudzumu, Regulas (EK) Nr. 1885/2006 6. pants,

— *W języku litewskim:* Papildomoji licencija, Reglamento (EB) Nr. 1885/2006 6 straipsnio,

— *W języku węgierskim:* Kiegészítő engedély, 1885/2006/EK rendelet 6. cikk,

— *W języku niderlandzkim:* Aanvullend certificaat — artikel 6 van Verordening (EG) nr. 1885/2006,

— *W języku polskim:* Uzupełniające pozwolenie, rozporządzenie (WE) nr 1885/2006 art. 6,

— *W języku portugalskim:* Certificado complementar, artigo 6.º do Regulamento (CE) n.º 1885/2006,

— *W języku rumuńskim:* Licență pentru cantitatea excedentară, articolul 6 din Regulamentul nr. 1885/2006,

— *W języku słowackim:* Dodatočné povolenie, článok 6 nariadenia (ES) č. 1885/2006,

— *W języku słoweńskim:* Dovoljenje za dodatne količine, člen 6, Uredba (ES) št. 1885/2006,

— *W języku fińskim:* Lisätodistus, asetus (EY) N:o 1885/2006 6 artikla,

— *W języku szwedzkim:* Kompletterande licens, artikel 6 i förordning (EG) nr 1885/2006.

ZAŁĄCZNIK III

— *W języku bułgarskim:* Мита, ограничени до 6 % *ad valorem* [Регламент (ЕО) № 1885/2006],

— *W języku hiszpańskim:* Derechos de aduana limitados al 6 % *ad valorem* [Reglamento (CE) nº 1885/2006],

— *W języku czeskim:* Clo limitované 6 % *ad valorem* (nařízení (ES) č. 1885/2006),

— *W języku duńskim:* Toldsatsen begrænses til 6 % af værdien (forordning (EF) nr. 1885/2006),

— *W języku niemieckim:* Beschränkung des Zolls auf 6 % des Zollwerts (Verordnung (EG) Nr. 1885/2006),

— *W języku estońskim:* Väärtuseline tollimaks piiratud 6 protsendini (määrus (EÜ) nr 1885/2006),

— *W języku greckim:* Τελωνειακός δασμός κατ' ανώτατο όριο 6 % κατ' αξία [κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1885/2006],

— *W języku angielskim:* Customs duties limited to 6 % *ad valorem* (Regulation (EC) No 1885/2006),

— *W języku francuskim:* Droits de douane limités á 6 % *ad valorem* [règlement (CE) nº 1885/2006],

— *W języku włoskim:* Dazi doganali limitati al 6 % *ad valorem* [regolamento (CE) n. 1885/2006],

— *W języku łotewskim:* Muitas nodokļi nepārsniedz 6 % *ad valorem* (Regula (EK) Nr. 1885/2006),

— *W języku litewskim:* Muito mokestis neviršija 6 % *ad valorem* (Reglamentas (EB) Nr. 1885/2006),

— *W języku węgierskim:* Mérsékelt, 6 %-os értékvám (1885/2006/EK rendelet),

— *W języku niderlandzkim:* Douanerechten beperkt tot 6 % ad valorem (Verordening (EG) nr. 1885/2006),

— *W języku polskim:* Należności celne ograniczone do 6 % ad valorem (Rozporządzenie (WE) nr 1885/2006),

— *W języku portugalskim:* Direitos aduaneiros limitados a 6 % *ad valorem* [Regulamento (CE) n.º 1885/2006],

— *W języku rumuńskim:* Taxe vamale limitate la 6 % *ad valorem* (Regulamentul (CE) nr. 1885/2006),

— *W języku słowackim:* Dovozné clo so stropom 6 % *ad valorem* (Nariadenie (ES) č. 1885/2006),

— *W języku słoweńskim:* Omejitev carinskih dajatev na 6 % *ad valorem* (Uredba (ES) št. 1885/2006),

— *W języku fińskim:* Arvotulli rajoitettu 6 prosenttiin (asetus (EY) N:o 1885/2006),

— *W języku szwedzkim:* Tullsatsen begränsad till 6 % av värdet (förordning (EG) nr 1885/2006).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1886/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

ustanawiające zakaz połowów halibuta niebieskiego w strefie NAFO 3LMNO przez statki pływające pod banderą Hiszpanii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 26 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ([2]), w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 51/2006 z dnia 22 grudnia 2005 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2006 r. i związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ([3]), określa kwoty na rok 2006.

(2) Według informacji przekazanych Komisji, statki pływające pod banderą państwa członkowskiego określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim, wyczerpały kwotę na połowy zasobu w nim określonego przyznaną na 2006 r.

(3) Należy zatem zakazać połowów tego zasobu oraz jego przechowywania na pokładzie, przeładunku i wyładunku,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wyczerpanie kwoty

Kwotę połowową przyznaną na 2006 r. państwu członkowskiemu określonemu w załączniku do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do zasobu w nim określonego uznaje się za wyczerpaną z dniem określonym w tym załączniku.

Artykuł 2

Zakazy

Z dniem określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia zakazuje się połowów stada określonego w załączniku przez statki pływające pod banderą państwa członkowskiego w nim określonego lub zarejestrowane w tym państwie członkowskim. Po tym dniu zakazuje się przechowywania na pokładzie, przeładunku lub wyładunku omawianego stada złowionego przez te statki.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Jörgen HOLMQUIST

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

([1]) Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.
([2]) Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 768/2005 (Dz.U. L 128 z 21.5.2005, str. 1).
([3]) Dz.U. L 16 z 20.1.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1782/2006 (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, str. 10).

ZAŁĄCZNIK

Nr	53
Państwo członkowskie	Hiszpania
Zasób	GHL/N3LMNO.
Gatunek	Halibut niebieski (*Reinhardtius hippoglossoides*)
Strefa	NAFO 3 LMNO
Data	30 listopada 2006 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1887/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

znoszące zakaz połowów soli zwyczajnej w strefach ICES III a, III b, c, d (wody WE) przez statki pływające pod banderą Szwecji

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ([1]), w szczególności jego art. 26 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ([2]), w szczególności jego art. 21 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 51/2006 z dnia 22 grudnia 2005 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2006 r. i związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ([3]), określa kwoty na rok 2006.

(2) Dnia 6 października 2006 r. Szwecja powiadomiła Komisję, zgodnie z art. 21 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, o wydaniu zakazu połowów soli zwyczajnej na wodach strefy ICES III a, III b, c, d przez statki pływające pod jej banderą, obowiązującego od dnia 6 października 2006 r.

(3) Dnia 1 listopada 2006 r., zgodnie z art. 21 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93 i art. 26 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1631/2006 zakazujące połowów soli zwyczajnej na wodach strefy ICES III a, III b, c, d przez statki pływające pod banderą Szwecji lub zarejestrowane w Szwecji, obowiązujące od tego dnia.

(4) Zgodnie z informacjami otrzymanymi przez Komisję od władz szwedzkich, w dalszym ciągu dostępne są ilości soli zwyczajnej w ramach szwedzkiej kwoty na obszarze III a, III b, c, d. W związku z tym należy zezwolić na połowy soli zwyczajnej na tych wodach przez statki pływające pod banderą Szwecji lub zarejestrowane w Szwecji.

(5) Zezwolenie to powinno wejść w życie w dniu 24 listopada 2006 r. w celu umożliwienia dokonania połowów dostępnej ilości soli zwyczajnej przed końcem bieżącego roku.

(6) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1631/2006 należy uchylić z dniem 24 listopada 2006 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (WE) nr 1631/2006.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 24 listopada 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Jörgen HOLMQUIST

Dyrektor Generalny ds. Rybołówstwa i Gospodarki Morskiej

([1]) Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.
([2]) Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 768/2005 (Dz.U. L 128 z 21.5.2005, str. 1).
([3]) Dz.U. L 16 z 20.1.2006, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1782/2006 (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, str. 10).

ZAŁĄCZNIK

Nr	64
Państwo członkowskie	Szwecja
Zasób	SOL/3A/BCD
Gatunek	Sola zwyczajna (*Solea solea*)
Strefa	III a, III b, c, d (wody WE)
Data	24 listopada 2006 r. – zniesienie zakazu

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1888/2006

z dnia 19 grudnia 2006 r.

nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1] („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 7,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. **PROCEDURA**

1. **Wszczęcie**

(1) W dniu 13 lutego 2006 r. skargę dotyczącą przywozu określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii, Europejskie Stowarzyszenie Przetwórców Kukurydzy – Association Européenne des Transformateurs de Maïs Doux (AETMD) („skarżący") złożyło w imieniu producentów reprezentujących znaczącą część łącznej produkcji wspólnotowej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej, w tym przypadku około 70 %.

(2) Skarga zawierała dowód potwierdzający dumping wspomnianego produktu i powstałą w związku z nim istotną szkodę, którą uznano za w wystarczającym stopniu uzasadniającą wszczęcie postępowania.

(3) Postępowanie wszczęto dnia 28 marca 2006 r., publikując zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* [2].

2. **Strony objęte postępowaniem**

(4) Komisja oficjalnie powiadomiła producentów eksportujących, importerów, zainteresowanych użytkowników i ich stowarzyszenia, stowarzyszenia konsumentów, przedstawicieli kraju wywozu oraz producentów wspólnotowych o wszczęciu postępowania antydumpingowego. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

(5) Ze względu na dużą liczbę producentów eksportujących, producentów wspólnotowych oraz importerów objętych postępowaniem zawiadomienie o wszczęciu przeglądu przewidywało kontrolę wyrywkową, zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

(6) W celu umożliwienia Komisji podjęcia decyzji co do konieczności kontroli wyrywkowej, a w przypadku uznania takiej kontroli za konieczną – wybrania próby, producenci eksportujący, producenci wspólnotowi i importerzy oraz przedstawiciele działający w ich imieniu zostali poproszeni o zgłoszenie się i dostarczenie, zgodnie z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania, podstawowych informacji dotyczących ich działalności związanej z produktem objętym postępowaniem, w terminie 15 dni od daty opublikowania wspomnianego zawiadomienia.

---

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

[2] Dz.U. C 75 z 28.3.2006, str. 6.

(7) Po przeanalizowaniu dostarczonych informacji oraz biorąc pod uwagę stosunkowo niewielką liczbę pozytywnych odpowiedzi dotyczących dalszej współpracy zarówno ze strony producentów wspólnotowych, jak i importerów, podjęto decyzję o przeprowadzeniu kontroli wyrywkowej wyłącznie w przypadku eksporterów. Komisja dokonała wyboru próby obejmującej czterech producentów eksportujących.

(8) Komisja pozyskała i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za konieczne do tymczasowego określenia dumpingu, wynikającej z niego szkody oraz interesu wspólnotowego. W tym celu Komisja rozesłała kwestionariusze do wybranych producentów eksportujących objętych próbą. Jeżeli chodzi o producentów wspólnotowych i importerów, Komisja rozesłała kwestionariusze do wszystkich przedsiębiorstw, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, ponieważ kontrola wyrywkowa ostatecznie okazała się zbędna. Komisja wysłała również kwestionariusze do wszystkich detalistów wspólnotowych wymienionych w skardze oraz do stowarzyszeń konsumenckich.

(9) Odpowiedzi otrzymano od pięciu tajlandzkich producentów eksportujących, sześciu producentów wspólnotowych, jednego niepowiązanego importera we Wspólnocie oraz od jednego detalisty we Wspólnocie. Władze tajlandzkie również przedstawiły swoje komentarze.

(10) Dokonano wizyt weryfikacyjnych na terenie zakładów następujących przedsiębiorstw:

a) *Producenci we Wspólnocie:*

— Bonduelle Conserve International SAS, Renescure, Francja,

— Bonduelle Nagykoros Kft., Nagykoros, Węgry,

— Compagnie Générale de Conserve SICA SA, Theix, Francja,

— Conserve Italia SCA, San Lazzaro di Savena, Włochy;

b) *Producenci eksportujący w Tajlandii:*

— Malee Sampran Public Co., Ltd., Pathumthani,

— Karn Corn Co., Ltd., Bangkok,

— River Kwai International Food Industry Co.Ltd., Bangkok,

— Sun Sweet Co., Ltd., Chiangmai.

(11) Przesłuchano wszystkie zainteresowane strony, które złożyły o to wniosek i udowodniły, że istnieją szczególne powody, dla których powinny być przesłuchane.

3. **Okres objęty dochodzeniem**

(12) Dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2005 r. („okres objęty dochodzeniem" lub „OD"). Jeśli chodzi o tendencje istotne dla oceny szkody, Komisja przeanalizowała dane obejmujące okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. („okres badany").

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

(13) Produktem objętym postępowaniem jest kukurydza cukrowa (*Zea mays* var. *saccharata*) w postaci ziaren, przetworzona lub zakonserwowana octem lub kwasem octowym, niezamrożona, zgłaszana zwykle w ramach kodów CN ex 2001 90 30 oraz kukurydza cukrowa (*Zea mays* var. *saccharata*) w postaci ziaren, przetworzona lub zakonserwowana inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożona, inna niż produkty objęte pozycją 2006, zgłaszana zwykle w ramach kodów CN ex 2005 80 00, pochodząca z Tajlandii.

(14) W trakcie dochodzenia wykazano, że pomimo różnic w sposobach konserwowania, różne rodzaje produktu objętego postępowaniem mają wspólne cechy biologiczne i chemiczne i są wykorzystywane w zasadzie do tych samych celów.

2. Produkt podobny

(15) Ustalono, że kukurydza cukrowa produkowana i sprzedawana we Wspólnocie i przez przemysł wspólnotowy oraz kukurydza cukrowa produkowana i sprzedawana w Tajlandii posiadają zasadniczo takie same cechy fizyczne i chemiczne oraz mają takie same podstawowe zastosowania jak kukurydza cukrowa produkowana w Tajlandii i sprzedawana na wywóz do Wspólnoty. Dlatego uznaje się je tymczasowo za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. DUMPING

1. Kontrola wyrywkowa

(16) Jak wspomniano w motywie 5 powyżej, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania przewidziano przeprowadzenie kontroli wyrywkowej producentów eksportujących w Tajlandii. Łącznie 20 przedsiębiorstw przesłało odpowiedzi na kwestionariusz w określonym terminie i dostarczyło wymaganych informacji. Jednakże jedno z tych przedsiębiorstw ani nie produkowało, ani nie prowadziło wywozu produktu objętego postępowaniem, ponieważ prowadziło ono działalność na rynku krajowym i nie było producentem eksportującym, dlatego też nie można było objąć go próbą. Ponadto trzy przedsiębiorstwa nie prowadziły wywozu produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty w OD. Ogólnie 16 przedsiębiorstw uznano za strony współpracujące.

(17) Próbę eksporterów dobrano zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu z Tajlandii do Wspólnoty, jaka mogłaby zostać zbadana w dostępnym czasie.

(18) Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja skonsultowała się z władzami tajlandzkimi oraz eksporterami w sprawie zamiaru objęcia próbą czterech przedsiębiorstw reprezentujących 52 % tajlandzkiego wywozu produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty. Władze tajlandzkie oraz niektórzy eksporterzy sprzeciwili się tak określonej próbie oraz zażądali objęcia nią większej liczby przedsiębiorstw. Komisja jednakże uznała, że celem osiągnięcia najwyższej możliwej reprezentatywności próby uwzględniającej ograniczenia czasowe dochodzenia, właściwe było objęcie próbą tylko tych czterech przedsiębiorstw, ponieważ i) umożliwiło to objęcie większej wielkości wywozu oraz ii) można w ten sposób było zbadać te cztery przedsiębiorstwa w przewidzianym okresie.

2. Badanie indywidualne

(19) Wnioski o określenie indywidualnego marginesu dumpingu zostały złożone przez przedsiębiorstwa niewłączone do próby. Jednakże w związku z dużą ilością wniosków i przedsiębiorstw wybranych do kontroli wyrywkowej stwierdzono, że badania indywidualne będą nadmiernie uciążliwe w rozumieniu art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i że uniemożliwią zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Odrzuca się zatem wnioski o określenie indywidualnego marginesu dumpingu.

(20) Jedno z przedsiębiorstw niewybranych do kontroli, które zażądało określenia indywidualnego marginesu dumpingu, sprzeciwiło się decyzji o niepodejmowaniu przeglądu indywidualnego. Twierdziło ono, że przedsiębiorstwa objęte próbą nie były reprezentatywne, biorąc pod uwagę fakt, że w próbie nie uwzględniono małych przedsiębiorstw oraz że próba nie odzwierciedlała geograficznego rozlokowania przedsiębiorstw w Tajlandii. Przedsiębiorstwo to nawet przesłało kompletną odpowiedź na kwestionariusz w terminie wskazanym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Jak określono w motywie 18 powyżej, próbę uznano za reprezentatywną w oparciu o wielkości wywozu. W tym kontekście należy zauważyć, że fundamentalnym kryterium zastosowanym podczas doboru próby w niniejszym dochodzeniu było kryterium odnoszące się do wielkości (tzn. do wielkości wywozu do Wspólnoty w przypadku producentów eksportujących), nie zaś alternatywne kryterium wymienione w art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, tzn. wykorzystanie próby ważnej statystycznie na podstawie informacji dostępnych w chwili wyboru. Ponadto, jak stwierdzono w motywie 18, nie było możliwe przebadanie większej liczby przedsiębiorstw, ponieważ uczyniłoby to dochodzenie ociężałym i spowodowałoby, że nie można by go było ukończyć w przewidzianym czasie. W tych okolicznościach żądanie przedsiębiorstwa dotyczące przeglądu indywidualnego odrzucono.

3. **Wartość normalna**

(21) W celu określenia wartości normalnej Komisja ustaliła najpierw dla każdego producenta eksportującego, czy jego ogólna sprzedaż produktu podobnego na rynku krajowym była reprezentatywna w porównaniu z ogólną sprzedażą eksportową do Wspólnoty. Zgodnie z art. 2 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, reprezentatywność sprzedaży produktu podobnego na rynku krajowym stwierdzono w odniesieniu do tylko jednego z przedsiębiorstw objętych próbą, ponieważ wielkość sprzedaży przez to przedsiębiorstwo na rynku krajowym przekraczała 5 % jego łącznej wielkości sprzedaży na wywóz do Wspólnoty.

(22) Komisja określiła następnie takie rodzaje produktu podobnego sprzedawane na rynku krajowym, które były identyczne lub bezpośrednio porównywalne z rodzajami sprzedawanymi na wywóz do Wspólnoty. Dla każdego z tych rodzajów ustalono, czy sprzedaż na rynku krajowym była wystarczająco reprezentatywna dla celów art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajową określonego rodzaju produktu uznano za wystarczająco reprezentatywną, jeżeli ogólna wielkość sprzedaży krajowej tego rodzaju w OD stanowiła co najmniej 5 % ogólnej wielkości sprzedaży porównywalnego rodzaju wywożonego do Wspólnoty.

(23) Komisja zbadała następnie, czy sprzedaż krajową każdego rodzaju produktu objętego postępowaniem sprzedawanego na rynku krajowym w ilościach reprezentatywnych można było uznać za przeprowadzoną w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Dokonano tego poprzez ustalenie proporcji sprzedaży każdego wywożonego rodzaju produktu, dokonanej z zyskiem na rynku krajowym, niezależnym klientom.

(24) W przypadku rodzajów produktów, gdzie ponad 80 % wielkości sprzedaży na rynku krajowym było dokonywane po cenach netto równych lub przewyższających obliczone koszty produkcji oraz gdy średnia ważona cena sprzedaży była równa lub większa od kosztów produkcji, wartość normalną, w podziale na rodzaj produktu, obliczono jako średnią ważoną wszystkich krajowych cen sprzedaży danego rodzaju produktu, niezależnie od rentowności sprzedaży.

(25) W odniesieniu do tych rodzajów produktu, w przypadku których co najmniej 10 %, lecz nie więcej niż 80 % wielkości sprzedaży na rynku krajowym zostało zrealizowane po cenie nie niższej od kosztów produkcji, wartość normalna, w podziale na rodzaj produktu, została obliczona jako średnia ważona krajowych cen sprzedaży, które były wyłącznie równe lub wyższe od kosztów produkcji rozpatrywanego rodzaju.

(26) W odniesieniu do tych rodzajów produktu, w przypadku których mniej niż 10 % wielkości sprzedaży na rynku krajowym zostało zrealizowane po cenie nie niższej od kosztów produkcji, uznano, że dany rodzaj produktu objętego postępowaniem nie został sprzedany w zwykłym obrocie handlowym.

(27) W odniesieniu do rodzajów produktu, które nie były sprzedawane w zwykłym obrocie handlowym, a także tych, które nie były sprzedawane w reprezentatywnych ilościach na rynku krajowym, konieczne było skonstruowanie wartości normalnej. W odniesieniu do tego przedsiębiorstwa wartość normalną obliczono w odniesieniu do około 80 % wielkości sprzedaży do Wspólnoty.

(28) Dla rodzajów produktów wspomnianych w motywie 27, wartość normalną skonstruowano zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, poprzez dodanie do kosztów produkcji każdego z rodzajów produktu wywożonego do Wspólnoty, przeciętnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych (SG&A) oraz zysków. Zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, sumę SG&A obliczono na podstawie poniesionych kosztów SG&A oraz zysków odniesionych przez przedsiębiorstwo na rynku krajowym ze sprzedaży produktu podobnego w normalnym obrocie handlowym.

(29) W przypadku pozostałych trzech producentów objętych próbą wartość normalną trzeba było obliczyć zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ żaden z nich nie wykazywał reprezentatywnej sprzedaży krajowej. W przypadku wszystkich producentów eksportujących wartość normalną obliczono, dodając do kosztów produkcji każdego rodzaju produktu wywożonego do Wspólnoty, skorygowane stosownie zgodnie z wytłumaczeniem przedstawionym w motywie 32, przeciętne koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne (SG&A) oraz zysk. Kosztów SG&A oraz zysku nie dało się ustalić na podstawie art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego, ponieważ tylko jedno przedsiębiorstwo wykazało reprezentatywną sprzedaż krajową.

(30) W przypadku dwóch przedsiębiorstw koszty SG&A oraz zysk określono zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. b), ponieważ ci eksporterzy wykazali sprzedaż reprezentatywną, w normalnym obrocie handlowym, tej samej ogólnej kategorii produktów (tzn. innych produktów konserwowych, włącznie z owocami konserwowymi i miniaturową kukurydzą konserwową).

(31) Jeżeli chodzi o czwarte przedsiębiorstwo, koszty SG&A i zysk określono zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego, na podstawie średniej ważonej poniesionych kosztów SG&A i zysku ze sprzedaży w tej samej ogólnej kategorii produktów dwóch przedmiotowych przedsiębiorstw wykazujących sprzedaż krajową tych produktów w normalnym obrocie handlowym.

(32) W razie konieczności przedstawione koszty produkcji oraz koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne odpowiednio skorygowano przed ich wykorzystaniem do badania zwykłego obrotu handlowego i konstruowania wartości normalnych.

4. **Cena eksportowa**

(33) Cała sprzedaż objętych postępowaniem producentów eksportujących była prowadzona bezpośrednio do niepowiązanych klientów we Wspólnocie. W odniesieniu do tej sprzedaży cenę eksportową ustalono zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych w przypadku tych niezależnych klientów we Wspólnocie.

(34) Jeden z eksporterów dokonał zakupu znacznej części produktu objętego postępowaniem, przeznaczonego na sprzedaż do Wspólnoty. Twierdzono, że ten zakup powinien być uznany za stanowiący część systemu opłat wprowadzonego przez to przedsiębiorstwo. Jednakże zakupione towary gotowe zostały faktycznie w całości wyprodukowane przez innych niezależnych producentów produktu objętego postępowaniem. Zgodnie z tym, przy określaniu marginesu dumpingu uwzględniono jedynie sprzedaż własnej produkcji przedsiębiorstwa do Wspólnoty.

5. **Porównanie**

(35) Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową zostało dokonane na podstawie ceny *ex-works*. W celu zapewnienia sprawiedliwego porównania uwzględniono, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, różnice w czynnikach, które miały wpływ na porównywalność cen. W przypadkach kiedy było to właściwe i uzasadnione przyznano obniżenia (w razie konieczności odpowiednio dostosowane) z tytułu różnic w kosztach transportu, przewozu drogą morską, ubezpieczenia, kosztach przeładunku, załadunku, kosztach dodatkowych, prowizjach, kosztach kredytu i opłatach bankowych związanych z przeliczeniami kursów walut.

(36) Dwóch producentów eksportujących, o których mowa w motywie 30 powyżej, zażądało poprawki uwzględniającej różnice w poziomie handlu, zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. d) ppkt i) oraz ii) lub zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego. Ci producenci eksportujący twierdzili, że ceny produktów objętych własną marką różnią się od cen produktów sprzedawanych pod marką sprzedawcy detalicznego. Uwzględniając fakt, iż do Wspólnoty prowadzono wywóz jedynie produktów pod marką sprzedawcy detalicznego, podczas gdy sprzedaż krajowa ogólnej kategorii produktów obejmowała zarówno produkty pod marką własną i marką sprzedawcy detalicznego, uwzględniono dostosowania na mocy art. 2 ust. 10 lit. d) rozporządzenia podstawowego. Poziom dostosowań określono na podstawie stosunku marży zysku uzyskanych przez przemysł wspólnotowy z produktów pod jego własnymi markami oraz z wszystkich produktów.

6. **Margines dumpingu**

(37) Dla objętych próbą producentów eksportujących ustanowiono indywidualne marginesy dumpingu na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową, zgodnie z art. 2 ust. 11 i ust. 12 rozporządzenia podstawowego.

(38) Na tej podstawie tymczasowe marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Kukurydza Karn	4,3 %
Malee Sampran	17,5 %
River Kwai	15,0 %
Sun Sweet	11,2 %

(39) Dla przedsiębiorstw współpracujących niewłączonych do próby, marginesy dumpingu zostały ustalone na podstawie średniego ważonego marginesu dumpingu przedsiębiorstw włączonych do próby, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Ustalony średni ważony margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty przed ocleniem, wynosił 13,2 %.

(40) Dla producentów eksportujących, którzy nie współpracowali, margines dumpingu określono na podstawie dostępnych faktów, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym celu ustalono najpierw poziom współpracy. Porównanie danych Eurostatu dotyczących przywozu towarów pochodzących z Tajlandii z odpowiedziami na kwestionariusze wykazało wysoki poziom współpracy (ponad 92 %). W związku z powyższym i z uwagi na fakt, że nic nie wskazywało na to, że przedsiębiorstwa niewspółpracujące stosowały dumping na niższym poziomie, uznano, że należy ustalić margines dumpingu dla pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały podczas dochodzenia, na najwyższym, ustalonym dla przedsiębiorstw włączonych do próby poziomie. Podejście to jest zgodne z utrwaloną praktyką instytucji wspólnotowych i zostało uznane za niezbędne, aby nie powodować unikania współpracy. W związku z powyższym pozostały margines dumpingu został obliczony w wysokości 17,5 %.

D. **SZKODA**

1. **Produkcja wspólnotowa i przemysł wspólnotowy**

(41) We Wspólnocie produkt podobny wytwarza 18 producentów. Dlatego też uważa się, że produkcja tych 18 producentów wspólnotowych stanowi produkcję wspólnotową w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

(42) Z tych 18 producentów sześciu należących do stowarzyszenia skarżącego deklarowało zainteresowanie współpracą w postępowaniu w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i podczas dochodzenia współpracowało w sposób właściwy. Stwierdzono, że tych sześcioro producentów stanowi znaczną część, w tym przypadku ponad 70 %, wspólnotowej produkcji produktu podobnego. Dlatego też wymienionych sześciu producentów wspólnotowych stanowi przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i będą oni zwani dalej „przemysłem wspólnotowym". Pozostałych 12 producentów wspólnotowych będzie zwanych dalej „pozostałymi producentami wspólnotowymi". Żaden ze wspomnianych 12 producentów wspólnotowych nie wyraził sprzeciwu wobec skargi.

2. **Konsumpcja we Wspólnocie**

(43) Poziom konsumpcji we Wspólnocie ustalono na podstawie wielkości sprzedaży produkcji własnej przemysłu wspólnotowego, przeznaczonej na rynek wspólnotowy, danych dotyczących wielkości sprzedaży na rynek wspólnotowy otrzymanych z Eurostatu oraz, w przypadku pozostałych producentów wspólnotowych, na podstawie informacji dostępnych w mini kwestionariuszu kontroli losowej lub w skardze.

(44) W OD rynek wspólnotowy produktu objętego postępowaniem oraz produktu podobnego utrzymywał się na mniej więcej takim samym poziomie jak w 2002 r., tzn. około 330 000 ton. Konsumpcja utrzymała się na stosunkowo stabilnym poziomie w okresie badanym, z wyjątkiem 2004 r., kiedy była o 5 % większa niż w latach 2002 i 2003.

	2002	2003	2004	IP
Łączna konsumpcja WE (w tonach)	330 842	331 945	347 752	330 331
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*100*	*105*	*100*

Źródło: wyniki dochodzenia, Eurostat, wniosek.

3. **Przywóz z kraju objętego postępowaniem**

a) *Wielkość*

(45) Wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem z kraju, którego dotyczy postępowanie, do Wspólnoty wzrosła o 87 % z około 22 000 ton w 2002 r. do około 42 000 ton w OD. W 2003 r. wzrosła o 58 %, w 2004 r. o dalsze 40 punktów procentowych, zanim spadła o 11 punktów procentowych w OD.

	2002	2003	2004	IP
Wielkość przywozu z Tajlandii (w tonach)	22 465	35 483	44 435	41 973
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*158*	*198*	*187*
Udział w rynku przywozu z Tajlandii	6,8 %	10,7 %	12,8 %	12,7 %
Ceny przywozu z Tajlandii (EUR/tona)	797	720	690	691
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*90*	*87*	*87*

Źródło: Eurostat.

b) *Udział w rynku*

(46) Udział w rynku eksporterów w kraju, którego dotyczy postępowanie, wzrósł o około 6 punktów procentowych w okresie badanym z 6,8 % w 2002 r. do 12,7 % w OD. Eksporterzy tajlandzcy uzyskali niemal 4 punkty procentowe w 2003 r. oraz dalsze 2 punkty procentowe w 2004 r., poziom ten praktycznie ustabilizował się w OD.

c) *Ceny*

i) Zmiany cen

(47) W okresie od 2002 r. do OD średnia cena przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z kraju, którego dotyczy postępowanie, spadła o 13 %. W szczególności ceny spadły o 10 % w 2003 r. oraz o dalsze 3 % w 2004 r. przed osiągnięciem równowagi na tym poziomie (tzn. około 690 EUR za tonę) w OD.

ii) Podcięcie cenowe

(48) Dokonano porównania cen podobnego produktu z cenami sprzedaży stosowanymi przez producentów eksportujących i cenami przemysłu wspólnotowego we Wspólnocie. W tym celu porównano ceny *ex-works* stosowane przez przemysł wspólnotowy, bez rabatów i podatków, z cenami CIF na granicy Wspólnoty stosowanymi przez producentów eksportujących z kraju, którego dotyczy postępowanie, z uwzględnieniem korekt z tytułu ceł, kosztów rozładunku i odprawy celnej. Porównanie to wykazało, że w OD produkt objęty postępowaniem i pochodzący z kraju, którego dotyczy postępowanie, sprzedawany we Wspólnocie, podcinał ceny przemysłu wspólnotowego w granicach pomiędzy 2 % a 10 %, w zależności od danego producenta eksportującego, z wyjątkiem dwóch objętych próbą producentów eksportujących, w przypadku których nie stwierdzono podcięcia. Jednak w odniesieniu do poszczególnych typów stwierdzono, że w niektórych przypadkach ceny oferowane przez producentów eksportujących objętych postępowaniem były znacznie niższe, niż podane powyżej średnie marginesy podcięcia cen przemysłu wspólnotowego.

4. **Sytuacja przemysłu wspólnotowego**

(49) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała wszystkie istotne czynniki ekonomiczne i wskaźniki mające znaczenie dla sytuacji przemysłu wspólnotowego.

(50) Rynek ten charakteryzuje się między innymi istnieniem dwóch kanałów sprzedaży, tzn. sprzedażą pod własną marką producenta i sprzedażą pod marką sprzedawcy detalicznego. Sprzedaż w pierwszym kanale zwykle powoduje wyższe koszty sprzedaży spowodowane kosztami marketingu i reklamy, powoduje tym samym wyższe ceny sprzedaży.

(51) W toku dochodzenia ustalono, że cały przywóz dokonany przez tajlandzkich eksporterów współpracujących odbywał się pod marką sprzedawcy detalicznego. W analizie szkody uznano za słuszne rozróżnienie pomiędzy sprzedażą przemysłu wspólnotowego pod jego własną marką i pod marką sprzedawcy detalicznego w stosownych przypadkach, ponieważ z konkurencją ze strony przywozu dumpingowego poradzić sobie musiał przede wszystkim produkt podobny przemysłu wspólnotowego pod marką sprzedawcy detalicznego. Rozróżnienie to wprowadzono przede wszystkim dla określenia wielkości sprzedaży, cen sprzedaży i rentowności. Jednakże dla celów pełności danych zaprezentowano dane dotyczące wielkości ogólnych (obejmujące zarówno markę własną, jak i markę sprzedawcy detalicznego) oraz przedstawiono odnośne komentarze. W OD sprzedaż przemysłu wspólnotowego pod marką sprzedawcy detalicznego wynosiła około 63 % ogólnej sprzedaży wspólnotowej (marka własna i marka sprzedawcy detalicznego).

a) *Produkcja*

(52) Z poziomu wynoszącego około 257 000 ton w 2002 r. produkcja przemysłu wspólnotowego spadała w niemal równym tempie w badanym okresie. W OD była niższa o 16 % niż w 2002 r. Ściślej, spadła ona w 2003 r. o 6 %, w 2004 r. zwiększyła się nieznacznie o kolejne 3 punkty procentowe, a w OD gwałtownie spadła o 13 punktów procentowych.

	2002	2003	2004	IP
Produkcja (w tonach)	257 281	242 341	249 350	216 129
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*94*	*97*	*84*

Źródło: wyniki dochodzenia.

b) *Moce produkcyjne i wskaźniki wykorzystania mocy*

(53) Moce produkcyjne w 2002 r. wynosiły około 276 000 ton i około 293 000 ton w OD. Szczegółowo moce produkcyjne początkowo wzrosły o 9 % w 2003 r., a następnie spadły o 3 punkty procentowe w 2005 r. Utrzymały się na tym poziomie w OD. Między 2002 r. a OD wzrosły o 6 %. Wzrost w 2003 r. został spowodowany wzrostem mocy produkcyjnych jednego konkretnego producenta, który w założeniu obsługiwał rynki krajów nienależących do UE. Wzrost ten został w 2004 r. zrównoważony zamknięciami zakładów przeprowadzonych przez innych producentów wspólnotowych.

	2002	2003	2004	IP
Wielkość produkcji (w tonach)	276 360	300 869	293 424	293 424
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*109*	*106*	*106*
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	93 %	81 %	85 %	74 %
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*87*	*91*	*79*

Źródło: wyniki dochodzenia.

(54) W 2002 r. wykorzystanie mocy wyniosło 93 %. Spadło ono do 81 % w 2003 r., po raz kolejny wzrosło do 85 % w 2004 r., a następnie znowu spadło do 74 % w OD. Tendencja ta odzwierciedla obniżające się wielkości produkcji i sprzedaży, jak wspomniano w motywach 52, 56 i 57.

c) *Zapasy*

(55) Poziom zapasów przemysłu wspólnotowego w chwili zamknięcia wzrósł o 2 % w 2003 r., w 2004 r. wzrósł o kolejne 10 punktów procentowych, a następnie spadł o 14 punktów procentowych w OD. W OD zapasy przemysłu wspólnotowego wynosiły około 170 000 ton. Ogólnie rzecz biorąc, poziom zapasów w OD był bardzo zbliżony do poziomu z 2002 r. Należy jednakże zauważyć, że poziom zapasów nie jest znaczącym wskaźnikiem szkody dla tego konkretnego rodzaju przemysłu, ponieważ prowadzi on produkcję na zamówienie. Wysoki poziom zapasów pod koniec każdego roku (około 75 % rocznej wielkości produkcji) łączy się z tym, że zbiory i konserwowanie co roku kończą się zazwyczaj w październiku. Dlatego też zbiory to towary czekające na wysłanie ich w okresie od listopada do lipca.

	2002	2003	2004	IP
Stan zapasów na koniec okresu (w tonach)	173 653	177 124	194 576	169 693
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*102*	*112*	*98*

Źródło: wyniki dochodzenia.

d) *Wielkość sprzedaży*

(56) Wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego z jego własnej produkcji przeznaczonej dla marek sprzedawców detalicznych na rynek Wspólnoty klientom niepowiązanym początkowo wzrosła o 4 % w 2003 r., spadła o 11 punktów procentowych w 2004 r. i pozostała na tym poziomie w OD. Między 2002 r. a OD te wielkości sprzedaży spadły o około 7 %, poczynając od poziomu wynoszącego około 125 000 ton w 2002 r.

	2002	2003	2004	IP
Wielkość sprzedaży WE (marka sprzedawcy detalicznego) dla klientów niepowiązanych (w tonach)	124 878	130 145	116 703	116 452
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*104*	*93*	*93*
Wielkość sprzedaży WE (marka własna i sprzedawcy detalicznego) dla klientów niepowiązanych (w tonach)	193 657	198 147	189 090	184 645
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*102*	*98*	*95*

Źródło: wyniki dochodzenia.

(57) Ogólna wielkość sprzedaży (zarówno pod marką własną, jak i sprzedawcy detalicznego) przemysłu wspólnotowego z jego własnej produkcji na rynek wspólnotowy dla niepowiązanych klientów wykazywała mniej więcej stałą tendencję, było to jednak mniej odczuwalne. Z początkowego poziomu wynoszącego około 194 000 ton w 2002 r. wielkość ta najpierw wzrosła o 2 % w 2003 r., spadła o 4 punkty procentowe w 2004 r. i ponownie spadła o 3 punkty procentowe w OD. Między 2002 r. a OD wielkość sprzedaży spadła o około 5 %.

e) *Udział w rynku*

(58) Udział w rynku przemysłu wspólnotowego wzrósł z 58,5 % w 2002 r. do 59,7 % w 2003 r., a następnie spadł nagle do 54,4 % w 2004 r. W OD uległ nieznacznemu wzrostowi do 55,9 %. W okresie badanym przemysł wspólnotowy stracił 2,6 punktów procentowych udziału w rynku.

	2002	2003	2004	IP
Udział w rynku przemysłu wspólnotowego (marka własna I sprzedawcy detalicznego)	58,5 %	59,7 %	54,4 %	55,9 %
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*102*	*93*	*95*

Źródło: wyniki dochodzenia.

f) *Wzrost*

(59) Między 2002 r. a OD, kiedy to konsumpcja we Wspólnocie utrzymywała się na stałym poziomie, wielkość sprzedaży przeznaczonej dla marek sprzedawców detalicznych na rynek Wspólnoty spadła o około 7 %, natomiast wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego przeznaczona dla zarówno marki własnej, jak i marki sprzedawcy detalicznego na rynek wspólnotowy spadła o około 5 %. Między 2002 r. a OD przemysł wspólnotowy stracił około 2,6 punktów procentowych udziału w rynku, podczas gdy udział w rynku przywozu dumpingowego wzrósł o około 6 punktów procentowych, co odpowiada wzrostowi o około 20 000 ton sprzedanych na rynku wspólnotowym. Dlatego też uznano, że przemysł wspólnotowy nie mógł skorzystać z żadnej tendencji wzrostowej.

g) *Zatrudnienie*

(60) Poziom zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym na początku zwiększył się o 9 % między 2002 r. a 2003 r., spadł o 11 punktów procentowych w 2004 r. i po raz kolejny uległ zmniejszeniu o 4 punkty procentowe w OD. Ogólnie rzecz biorąc, zatrudnienie w przemyśle wspólnotowym zmalało o 6 % między 2002 r. a OD, tzn. z około 1 520 do 1 420 osób. Zmagając się ze spadkiem wielkości sprzedaży, jak odnotowano w motywach 56 i 57 powyżej, przemysł wspólnotowy nie miał innego wyjścia, jak tylko zwolnić część swojego personelu, aby pozostać konkurencyjnym.

	2002	2003	2004	IP
Zatrudnienie (liczba personelu)	1 518	1 649	1 482	1 420
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*109*	*98*	*94*

Źródło: wyniki dochodzenia.

h) *Wydajność*

(61) Wydajność siły roboczej przemysłu wspólnotowego, mierzona w wielkości produkcji (tony) na pracownika rocznie, zaczynając od poziomu 169 ton na pracownika, początkowo zmalała o 13 % w 2003 r., następnie wzrosła o 12 punktów procentowych w 2004 r. i wreszcie spadła o 9 punktów procentowych w OD. Tendencja ta wskazuje na fakt, iż spadek w produkcji był większy niż spadek siły roboczej.

	2002	2003	2004	IP
Wydajność (tona na pracownika)	169	147	168	152
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*87*	*99*	*90*

Źródło: wyniki dochodzenia.

i) *Wynagrodzenia*

(62) Między 2002 r. a OD średnia płaca na pracownika zwiększyła się o 19 %. W 2003 r. wzrosła o 4 %, o dalsze 9 punktów procentowych wzrosła w 2004 r. i wreszcie o 6 punktów procentowych w OD. Wzrost w 2004 r. i w OD wydaje się przekraczać tempo średnie. Spowodowały to następujące czynniki. Na dane dwóch największych producentów eksportujących wpłynęło zakończenie programu krajowego, którego celem było subsydiowanie składek na ubezpieczenie społeczne. W wyniku tego koszty ubezpieczenia społecznego zostały w sposób sztuczny zaniżone w 2002 r. i w 2003 r.

	2002	2003	2004	IP
Roczne koszty pracy w przeliczeniu na pracownika (EUR)	22 283	23 141	25 152	26 585
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*104*	*113*	*119*

Źródło: wyniki dochodzenia.

j) *Czynniki wpływające na ceny sprzedaży*

(63) Cena za jednostkę w sprzedaży przemysłu wspólnotowego produktów sprzedawanych pod marką sprzedawcy detalicznego klientom niepowiązanym spadały w tempie niemal stałym przez cały okres badany. Z poziomu wynoszącego około 1 050 EUR za tonę w 2002 r. spadły o 4 % w 2003 r., o dalsze 9 punktów procentowych w 2004 r., a następnie nieznacznie wzrosły o 2 punkty procentowe w OD, kiedy to osiągnęły poziom 928 EUR za tonę. W ujęciu ogólnym spadek wyniósł 11 % pomiędzy rokiem 2002 a OD.

	2002	2003	2004	IP
Cena jednostkowa – rynek WE (marka sprzedawcy detalicznego) (EUR/tona)	1 047	1 010	914	928
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*96*	*87*	*89*
Cena jednostkowa – rynek WE (marka własna oraz sprzedawcy detalicznego) (EUR/tona)	1 151	1 126	1 060	1 064
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*98*	*92*	*92*

Źródło: wyniki dochodzenia.

(64) Łączne (zarówno objęte własną marką, jak i marką sprzedawcy detalicznego) ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynek krajowy klientom niepowiązanym kształtowały się mniej więcej podobnie. Z poziomu około 1 150 EUR za tonę w 2002 r. ceny te spadły o 2 % w 2003 r., następnie spadły o dalsze 6 punktów procentowych w 2004 r. i pozostały w zasadzie na tym samym poziomie w OD. Na poziomie około 1 060 EUR za tonę te ceny sprzedaży były o 8 % niższe od cen odnotowanych w 2002 r.

(65) Biorąc pod uwagę wielkość i poziom podcięcia cenowego przywozu objętego postępowaniem, należy stwierdzić, że przywóz ten rzeczywiście stanowił czynnik mający wpływ na ceny.

k) *Rentowność i zwrot z inwestycji*

(66) W okresie badanym rentowność sprzedaży produktów przemysłu wspólnotowego przeznaczonego dla marki sprzedawcy detalicznego, wyrażona jako procent sprzedaży netto, spadła z 17 % w 2002 r. do około 11 % w 2003 r. i do około 5 % w 2004 r., a następnie do około 3 % w OD.

	2002	2003	2004	IP
Rentowność sprzedaży WE dla klientów niepowiązanych (marka sprzedawcy detalicznego) (% sprzedaży netto)	17,0 %	11,1 %	4,6 %	2,9 %
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*66*	*27*	*17*
Rentowność sprzedaży WE dla klientów niepowiązanych (marka własna i sprzedawcy detalicznego) (% sprzedaży netto)	21,4 %	17,3 %	13,6 %	10,7 %
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*81*	*64*	*50*
ROI (marka własna i sprzedawcy detalicznego) (zysk w % wartości księgowej netto inwestycji)	59,8 %	43,2 %	32,3 %	25,1 %
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*72*	*54*	*42*

Źródło: wyniki dochodzenia.

(67) Rentowność sprzedaży produktów przemysłu wspólnotowego przeznaczonych zarówno dla marki własnej, jak i marki sprzedawcy detalicznego spadła również z około 21 % w 2002 r. do około 17 % w 2003 r., do około 14 % w 2004 r. i do około 11 % w OD. Dlatego też spadek ten nie jest tak drastyczny, jak w przypadku samej sprzedaży pod marką sprzedawcy detalicznego.

(68) Zwrot z inwestycji („ROI"), wyrażony jako procentowy zysk wartości księgowej netto inwestycji (zarówno dla marki własnej, jak i marki sprzedawcy detalicznego), był zasadniczo zgodny z opisaną powyżej tendencją dotyczącą rentowności. Jego wartość spadła z około 60 % w 2002 r. do około 43 % w 2003 r., do około 32 % w 2004 r., a następnie osiągnęła poziom około 25 % w OD, w ten sposób spadając o 58 punktów procentowych w okresie badanym.

l) *Przepływy środków pieniężnych i zdolność do pozyskiwania kapitału*

(69) Przepływ środków pieniężnych netto z działań operacyjnych utrzymywał się na poziomie około 46 mln EUR w 2002 r. Jego wartość spadła do około 32 mln EUR w 2003 r, do 17 mln EUR, zanim wzrosła do około 22 mln EUR w OD. Żaden ze współpracujących producentów wspólnotowych nie stwierdził trudności w gromadzeniu kapitału.

	2002	2003	2004	IP
Przepływ środków pieniężnych (marka własna i sprzedawcy detalicznego) (000 EUR)	46 113	31 750	17 057	22 051
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*69*	*37*	*48*

Źródło: wyniki dochodzenia.

m) *Inwestycje*

(70) Poziom rocznych inwestycji przemysłu wspólnotowego w produkcję produktu podobnego spadł o 55 % w okresie 2002–2003, a następnie wzrósł o 18 % w 2004 r. i o kolejne 13 % w OD. Ogólnie rzecz biorąc, w okresie badanym poziom inwestycji zmalał o 24 %. Z wyjątkiem przypadku jednego współpracującego producenta wspólnotowego, jak wskazano w motywie 53 powyżej, inwestycje przemysłu wspólnotowego były przeznaczone na utrzymanie i unowocześnienie istniejącego wyposażenia, nie zaś na cele związane ze zwiększeniem kapitału.

	2002	2003	2004	IP
Inwestycje netto (000 EUR)	12 956	5 864	8 101	9 858
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*45*	*63*	*76*

Źródło: wyniki dochodzenia.

n) *Wielkość marginesu dumpingu*

(71) Uwzględniając wielkość, udział w rynku i ceny przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, wpływu na przemysł wspólnotowy w wysokości rzeczywistej marży dumpingu nie można uznać za nieznaczny.

o) *Poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu*

(72) W sytuacji braku informacji o istnieniu dumpingu przed zaistnieniem sytuacji rozpatrywanej w ramach bieżącego postępowania kwestia ta została uznana za nieistotną.

5. **Wnioski w sprawie poniesionej szkody**

(73) W okresie od 2002 r. do OD wielkość przywozu po cenach dumpingowych produktu objętego postępowaniem, pochodzącego z kraju, którego dotyczy postępowanie wzrosła niemal dwukrotnie, zaś jego udział w rynku wspólnotowym wzrósł o około 6 punktów procentowych. Średnie ceny przywozu po cenach dumpingowych były stale niższe od cen przemysłu wspólnotowego w badanym okresie. Co więcej, w ciągu OD ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie, powodowały znaczne podcięcie cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy. Rzeczywiście, z wyjątkiem dwóch współpracujących eksporterów, porównania cenowe konkretnych modeli świadczą o podcięciu marginesów od 2 do 10 % w OD.

(74) Bardzo niewiele wskaźników cechowały tendencje dodatnie między 2002 r. a OD. Moce produkcyjne wzrosły o 6 punktów procentowych, zaś roczne koszty produkcji wzrosły o około 19 %. Jednakże w motywach 53 i 62 powyżej odnotowano, iż tę nietypową sytuację można wytłumaczyć konkretnymi powodami.

(75) Z drugiej strony, stwierdzono pogorszenie sytuacji przemysłu wspólnotowego w okresie badanym. Większość wskaźników szkody dotyczących okresu między 2002 r. a OD wykazuje negatywne zmiany: wielkość produkcji spadła o 16 %, wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło o 19 punktów procentowych, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego produktów pod marką sprzedawcy detalicznego spadła o 7 %, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego produktów zarówno pod marką własną, jak i pod marką sprzedawcy detalicznego spadła o 5 %, przemysł wspólnotowy stracił 2,6 punktów procentowych udziału w rynku, zatrudnienie spadło o 6 %, ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego (zarówno uwzględniając markę sprzedawcy detalicznego lub wszystkie marki) spadła o około 10 %, poziom inwestycji zmalał o 24 %, rentowność sprzedaży produktów zarówno pod marką własną, jak i sprzedawcy detalicznego spadła z 21 % do około 11 %, zaś zwrot z inwestycji i przepływ środków pieniężnych również uległy spadkowi.

(76) W związku z powyższym, tymczasowo uznaje się, iż przemysł wspólnotowy odniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wprowadzenie

(77) Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz po cenach dumpingowych wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu w takim stopniu, iż można ją sklasyfikować jako istotną. Oprócz przywozu dumpingowego zbadano również inne znane czynniki, które w tym samym czasie mogły działać na szkodę przemysłu wspólnotowego, aby sprawdzić, czy niesłusznie nie przypisano przywozowi dumpingowemu ewentualnej szkody spowodowanej tymi innymi czynnikami.

2. Skutki przywozu po cenach dumpingowych

(78) Znaczący wzrost między rokiem 2002 a OD zarówno wielkości przywozu dumpingowego (o 87 %), jak i jego udziału w rynku Wspólnoty (o około 6 punktów procentowych), a także stwierdzone podcięcie cenowe (wynoszące średnio 2 %–10 % w zależności od poszczególnych eksporterów, z wyjątkiem dwóch objętych próbą producentów eksportujących, w przypadku których nie stwierdzono podcięcia cenowego), zbiegły się z pogorszeniem sytuacji ekonomicznej przemysłu wspólnotowego. Między 2002 r. a OD wielkość produkcji spadła o 16 %, wykorzystanie mocy produkcyjnych spadło o około 20 punktów procentowych, wielkość sprzedaży produktów pod marką sprzedawcy detalicznego, które przede wszystkim konkurowały z przywozem dumpingowym, spadła o 7 %, Wspólnota straciła 2,6 punktów procentowych udziału w rynku, zatrudnienie spadło o 6 %, cena sprzedaży jednostkowej produktów pod marką sprzedawcy detalicznego spadała o 11 %, poziom inwestycji spadł o 24 %, rentowność sprzedaży uległa znacznemu spadkowi, przepływ środków pieniężnych zmalał o połowę. W związku z tym uznaje się tymczasowo, że przywóz dumpingowy miał znaczący negatywny wpływ na sytuację przemysłu Wspólnoty.

3. Wpływ innych czynników

a) *Wyniki eksportowe przemysłu wspólnotowego*

(79) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że wszelkie szkody odniesione przez Wspólnotę spowodowane były jej niską wydajnością eksportową.

(80) Jak wynika z poniższej tabeli, wielkość sprzedaży na wywóz (zarówno pod marką własną, jak i pod marką sprzedawcy detalicznego) wzrosła o 17 % w okresie objętym postępowaniem. Cena jednostkowa tej sprzedaży wzrosła o 7 % w badanym okresie, aż do poziomu 1 000 EUR w OD. Te obydwie tendencje, zarówno jeżeli chodzi o ilość, jak i ceny, znacznie kontrastują z negatywnymi tendencjami opisanymi w motywach 64 i 67 powyżej, dotyczącymi sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym.

	2002	2003	2004	IP
Wielkość sprzedaży na eksport (marka własna i sprzedawcy detalicznego) (w tonach)	48 478	48 170	51 062	56 821
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*99*	*105*	*117*

Źródło: wyniki dochodzenia.

(81) Ponadto należy zauważyć, że tendencja rentowności opisana w motywie 67 odnosi się wyłącznie do sprzedaży przemysłu wspólnotowego we Wspólnocie. Dlatego też wspomniana rentowność nie odnosi się do sprzedaży na wywóz. Dlatego też uznaje się, że działania związane z wywozem nie mogły przyczynić się w żaden sposób do szkody odniesionej przez przemysł wspólnotowy.

b) *Spadek zużycia na rynku wspólnotowym*

(82) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że szkoda odniesiona przez przemysł wspólnotowy spowodowana została spadkiem zużycia na rynku wspólnotowym.

(83) Jak wskazano w motywie 43, zużycie pozostało na niezmienionym poziomie w badanym okresie. Dlatego też argument ten zostaje oddalony.

c) *Wzrost kosztów produkcji przemysłu wspólnotowego*

(84) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że wszelkie szkody odniesione przez przemysł wspólnotowy były powiązane ze wzrostem jego kosztów produkcji, szczególnie ze wzrostem kosztów zainwestowanego kapitału oraz kosztów pracy.

(85) Jak wskazano w motywie 62 powyżej, jednostkowe koszty pracy rzeczywiście wzrosły o 19 % w badanym okresie. Wytłumaczenie tego zjawiska zamieszczono w motywie 62 powyżej.

(86) Jak wynika z poniższej tabeli, roczna suma amortyzacji środków trwałych przemysłu wspólnotowego bezpośrednio zaangażowanego w produkcję produktu podobnego spadła o około 10 % w badanym okresie. Łączne koszty produkcji jednostkowej wzrosły jedynie o 5 % w badanym okresie. Wzrost ten wydaje się być umiarkowany w świetle poniższych faktów. Ważnym elementem kosztów jest puszka konserwowa, która generuje około 40 % kosztów produkcji producentów wspólnotowych. Cena takiej puszki wzrosła o około 15 % w okresie badanym. Jednakże stal jest towarem notowanym na giełdach międzynarodowych i zarówno przemysł wspólnotowy, jak i konkurenci tajwańscy kupują puste puszki po podobnych cenach. Dlatego jest bardzo prawdopodobne, że producenci tajlandzcy w podobny sposób odczuli powyższe tendencje, które powinny były znaleźć swoje odzwierciedlenie także w cenach sprzedaży zarówno producentów wspólnotowych, jak i tajwańskich, przy braku dumpingu oraz tłumienia cen. Jednakże, jak wykazano w motywie 47 powyżej, tajlandzcy producenci eksportujący nie zwiększyli odpowiednio cen swojej sprzedaży na wywóz, lecz nawet zmniejszyli je o 13 % w okresie badanym. Należy również zauważyć, że w toku dochodzenia wykazano, że łączny koszt wywozu i transportu był bardzo zbliżony do łącznego kosztu produkcji przemysłu wspólnotowego. Dlatego też przywóz dumpingowy nie generuje mniejszych kosztów niż w przypadku przemysłu wspólnotowego.

	2002	2003	2004	IP
Amortyzacja środków trwałych (000 EUR)	10 356	11 501	10 953	9 286
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*111*	*106*	*90*
Koszt jednostkowy produkcji (EUR/tonne)	904	930	916	950
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*103*	*101*	*105*

Źródło: wyniki dochodzenia.

(87) Zatem nagły spadek rentowności odnotowany między 2002 r. a OD nie może być przypisany jakiemukolwiek spadkowi kosztów produkcji, lecz raczej spadkowi cen sprzedaży. Rzeczywiście, ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego spadły o 11 % między 2002 r. a OD, w wyniku spadku i tłumienia cen spowodowanego przywozem dumpingowym. Dlatego też wzrost kosztów produkcji odegrał jedynie ograniczoną rolę w szkodzie odniesionej przez przemysł wspólnotowy, o ile w ogóle odegrał jakąś rolę, oraz w stopniu niewystarczającym do naruszenia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy przywozem dumpingowym a znaczną szkodą odniesioną przez przemysł wspólnotowy.

d) *Wahania walutowe*

(88) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że wszelkie szkody odniesione przez przemysł wspólnotowy spowodowane były niekorzystnymi zmianami kursów walut.

(89) Przypomina się, że w dochodzeniu należy ustalić, czy przywóz dumpingowy (w kontekście cen i wielkości) wyrządził istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu lub czy tego rodzaju szkoda była spowodowana innymi czynnikami. W tym aspekcie art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego odnosi się do wykazania, że poziom cenowy przywozu dumpingowego powoduje szkodę. Dlatego też odnosi się on jedynie do różnicy pomiędzy poziomami cen i z tego powodu nie ma wymagania związanego z analizą czynników wpływających na poziom wspomnianych cen.

(90) W sensie praktycznym skutek przywozu dumpingowego na ceny przemysłu wspólnotowego analizuje się poprzez ustalenie podcięcia cenowego, spadku cen oraz tłumienia cen. W tym celu porównuje się ceny wywozu dumpingowego oraz ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego, a czasami niezbędne jest przeliczenie cen wywozu stosowanych do obliczenia szkody w innej walucie, aby uzyskać podstawę porównania. W związku z tym wykorzystanie kursów wymiany walut gwarantuje, że różnica cenowa zostanie ustalona na porównywalnej podstawie. Z powyższego jasno wynika, że wspomniany kurs wymiany walut zasadniczo nie może być jeszcze jednym czynnikiem powodującym szkodę.

(91) Powyższe ustalenia zgodne są z treścią art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, który odnosi się do znanych czynników innych niż przywóz dumpingowy. Rzeczywiście, wykaz innych znanych czynników we wspomnianym artykule nie zawiera odniesienia do jakiegokolwiek czynnika wpływającego na poziom cen przywozu dumpingowego. Podsumowując, jeżeli przywóz jest dumpingowy i jeżeli korzysta on z korzystnego kursu wymiany walut, trudno stwierdzić, w jaki sposób tego rodzaju kurs wymiany walut mógłby być jeszcze jednym czynnikiem powodującym szkodę.

(92) Dlatego też analiza czynników mających wpływ na poziom cen przywozu dumpingowego, niezależnie od tego czy są to wahania kursów wymiany walut, czy coś innego, nie może stanowić ostatecznej odpowiedzi i tego rodzaju analiza wykraczałaby poza wymagania rozporządzenia podstawowego. Dlatego też argument ten zostaje oddalony.

e) *Przywóz z pozostałych krajów trzecich*

(93) Przywóz z krajów trzecich innych niż Tajlandia zmalał w okresie badanym o około 44 %, tzn. z około 23 000 ton w 2002 r. do około 13 000 w OD. Odpowiadający temu dział w rynku również zmalał z około 7 % do około 3,8 %. W oparciu o dane Eurostatu średnie ceny przywozu z innych krajów trzecich były znacznie wyższe niż którekolwiek ceny w kraju zainteresowanym oraz ceny przemysłu wspólnotowego. Ceny wynosiły około 1 100 EUR za tonę i wzrosły o około 2 % między 2002 r. a OD. Żaden z krajów trzecich, rozpatrywany indywidualnie, nie miał udziału w rynku przekraczającego 2 % w OD i żaden z nich nie stosował w OD cen przywozu niższych niż ceny kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz ceny przemysłu wspólnotowego. Wreszcie nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że którykolwiek z krajów trzecich praktykował dumping produktu podobnego na rynku wspólnotowym.

(94) Uwzględniwszy spadek wielkości oraz udziału w rynku wyżej wspomnianych krajów trzecich, fakt iż ich ceny średnie były znacznie wyższe od cen zarówno krajów, których dotyczy postępowanie oraz przemysłu wspólnotowego, uważa się, że przywóz z innych krajów trzecich nie przyczynił się do poważnej szkody odniesionej przez przemysł wspólnotowy. Wręcz przeciwnie, przywóz ten sam ucierpiał z powodu przywozu dumpingowego.

	2002	2003	2004	IP
Wielkość przywozu z reszty świata (w tonach)	22 698	15 764	19 683	12 643
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*69*	*87*	*56*
Udział w rynku przywozów z reszty świata	6,9 %	4,7 %	5,7 %	3,8 %
Ceny przywozu z reszty świata (EUR/tona)	1 098	1 084	1 020	1 125
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*99*	*93*	*102*

Źródło: Eurostat.

f) *Konkurencja ze strony innych producentów wspólnotowych*

(95) Jak wskazano w motywie 42 powyżej, inni producenci wspólnotowi nie współpracowali w dochodzeniu. W oparciu o informacje uzyskane w toku dochodzenia ocenia się, że ich wielkość sprzedaży we Wspólnocie wynosiła około 92 000 ton w 2002 r., zmalała o około 10 % w 2003 r., wzrosła o 13 punktów procentowych w 2004 r. i wreszcie zmalała o 4 punkty procentowe w OD, aby w końcu osiągnąć poziom bardzo zbliżony do poziomu z 2002 r. Podobnie odpowiadający temu udział w rynku w OD był bardzo zbliżony do jego poziomu z 2002 r., tzn. wynosił nieznacznie poniżej 28 %. Dlatego też inni producenci nie zyskali żadnego udziału w rynku i nie zwiększyli wielkości sprzedaży kosztem przemysłu wspólnotowego. Odnośnie do cen wspomnianych pozostałych producentów wspólnotowych żadne informacje nie były dostępne.

(96) Biorąc pod uwagę powyższe oraz uwzględniając brak innych informacji, tymczasowo przyjmuje się, że pozostali producenci wspólnotowi nie przyczynili się do szkody odniesionej przez przemysł wspólnotowy.

	2002	2003	2004	IP
Wielkość sprzedaży WE innych producentów wspólnotowych (w tonach)	92 022	82 552	94 544	91 070
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*90*	*103*	*99*
Udział w rynku innych producentów wspólnotowych	27,8 %	24,9 %	27,2 %	27,6 %
Wskaźnik (2002 = 100)	*100*	*89*	*98*	*99*

Źródło: wyniki dochodzenia, wniosek.

4. **Wnioski w sprawie związku przyczynowego**

(97) Zatem powyższa analiza wykazała, że miał miejsce znaczny wzrost udziału w rynku oraz wielkości przywozu pochodzącego z Tajwanu między 2002 r. a OD, wraz ze znacznym spadkiem cen sprzedaży oraz wysokim poziomem podcięcia cenowego w OD. Wzrost udziału w rynku przywozu z Tajlandii po niskich cenach zbiegł się w czasie ze spadkiem udziału w rynku przemysłu wspólnotowego oraz spadkiem cen sprzedaży jednostkowej oraz ze spadkiem rentowności, zwrotu z inwestycji oraz przepływu środków pieniężnych z działań operacyjnych.

(98) Z drugiej strony, analiza innych czynników, które mogły spowodować szkodę dla przemysłu wspólnotowego, ujawniła, że żaden z nich nie mógł mieć znacznego ujemnego wpływu.

(99) W oparciu o powyższą analizę, która we właściwy sposób rozróżniła i oddzieliła skutki wszystkich znanych czynników na sytuację przemysłu wspólnotowego od szkodliwych skutków przywozu dumpingowego, tymczasowo przyjmuje się, że przywóz dumpingowy pochodzący z kraju, którego dotyczy postępowanie spowodował znaczną szkodę dla przemysłu wspólnotowego w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

F. **INTERES WSPÓLNOTY**

(100) Komisja zbadała, czy pomimo wniosków dotyczących dumpingu, szkody i związku przyczynowego istniały przekonywujące powody, które doprowadziłyby do uznania, że w interesie Wspólnoty leży niepodejmowanie środków w tym konkretnym przypadku. W tym celu oraz zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Komisja przeanalizowała możliwe skutki, jakie środki mogłyby wywrzeć na wszystkie zainteresowane strony oraz możliwe konsekwencje niepodjęcia tego rodzaju środków.

1. **Interes przemysłu wspólnotowego**

(101) Jak wskazano w motywie 42 powyżej, przemysł wspólnotowy składa się z sześciu przedsiębiorstw. Zatrudnia około 1 400 pracowników bezpośrednio zaangażowanych w produkcję, sprzedaż oraz dystrybucję produktu podobnego. W przypadku nałożenia środków spodziewane jest, że wielkość sprzedaży oraz odpowiadający jej udział w rynku przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym wzrósłby oraz że przemysł wspólnotowy mógłby w ten sposób również skorzystać z ekonomii skali. Uważa się, że przemysł wspólnotowy wykorzysta ulgę w obniżeniu cen nałożoną przywozem dumpingowym, aby umiarkowanie podnieść swoje ceny sprzedaży, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, iż zaproponowane środki wyeliminują podcięcie ustalone w OD. Ogólnie rzecz biorąc, tego rodzaju spodziewane pozytywne wydarzenia umożliwią przemysłowi wspólnotowemu poprawę jego sytuacji finansowej.

(102) Z drugiej strony, w przypadku nienałożenia środków antydumpingowych, prawdopodobne jest, że utrzyma się ujemna tendencja w przypadku przemysłu wspólnotowego. Przemysł wspólnotowy prawdopodobnie będzie tracił swój udział w rynku i w dalszym ciągu doświadczał spadku rentowności. Najprawdopodobniej doprowadzi to do obniżenia produkcji i inwestycji, dalszych zamknięć kolejnych zakładów produkcyjnych oraz zwolnień pracowników we Wspólnocie.

(103) A zatem nałożenie środków antydumpingowych umożliwiłoby przemysłowi wspólnotowemu odzyskanie dobrej formy po ustalonych skutkach przywozu dumpingowego.

2. **Interes pozostałych producentów wspólnotowych**

(104) Z braku współpracy tych producentów, a co za tym idzie z braku danych dotyczących ich działalności, Komisja może jedynie dokonać oceny szacunkowej na podstawie wniosku oraz przesłanych jej minikwestionariuszy z kontroli wyrywkowej, że przy produkcji sięgającej około 100 000 ton w OD pozostali producenci zatrudnili siłę roboczą wynoszącą 640 pracowników. W przypadku nałożenia środków antydumpingowych można oczekiwać, że w przypadku pozostałych producentów wspólnotowych sytuacja ukształtuje się w taki sam pozytywny sposób w kontekście spodziewanej wielkości sprzedaży, cen oraz rentowności, jak w motywie 101 powyżej, jak w przypadku przemysłu wspólnotowego.

(105) A zatem pozostali producenci wspólnotowi z pewnością skorzystaliby z nałożenia środków antydumpingowych.

3. **Interes niepowiązanych importerów we Wspólnocie**

(106) Po pierwsze zauważa się, że jedno stowarzyszenie reprezentujące interes importerów niemieckich wyraziło swój sprzeciw co do wszelkich środków antydumpingowych bez dalszego umotywowania swojego stanowiska.

(107) Jak wskazano w motywie 9 powyżej, tylko jedno przedsiębiorstwo importujące współpracowało we właściwy sposób w trakcie dochodzenia. W OD przedsiębiorstwo to dokonało przywozu około 4 % łącznej wielkości przywozu do Wspólnoty produktu objętego postępowaniem, pochodzącego z Tajlandii. To współpracujące przedsiębiorstwo nie wyraziło jasnego stanowiska co do skargi złożonej przez wnioskodawcę. Działalność polegająca na ponownej sprzedaży produktu objętego postępowaniem, pochodzącego z Tajlandii, obejmuje znikomą wielkość (poniżej 1 %) łącznego obrotu tego przedsiębiorstwa. W kontekście siły roboczej do prowadzenia handlu i ponownej sprzedaży produktu objętego postępowaniem można przypisać mniej niż jedną osobę.

(108) Uwzględniając i) niski poziom współpracy, ii) niewyraźne stanowisko wspomnianego importera niepowiązanego w niniejszym dochodzeniu oraz iii) znikomy udział jego obrotów oraz zaangażowanej siły roboczej prowadzącej sprzedaż ponowną produktu objętego postępowaniem we Wspólnocie, tymczasowo przyjmuje się, że nałożenie środków antydumpingowych najprawdopodobniej nie wywrze ogólnie pożądanego skutku na sytuację importerów niepowiązanych we Wspólnocie.

4. **Interes sprzedawców detalicznych i konsumentów**

(109) Uwzględniając specyfikę tego segmentu rynku, poproszono o współpracę sprzedawców detalicznych i organizacje konsumenckie. Jednakże stopień uzyskanej współpracy był nieznaczny. Tylko jeden sprzedawca zgodził się współpracować. Nie wyraził on swojego stanowiska co do skargi złożonej przez wnioskodawcę. W OD jego wielkość sprzedaży ponownej produktu objętego postępowaniem, pochodzącego z Tajlandii, wynosiła poniżej 2 % łącznej wielkości przywozu wspólnotowego produktu objętego postępowaniem w kraju, którego dotyczy postępowanie. Obrót wygenerowany dzięki sprzedaży ponownej produktu objętego postępowaniem był znikomy, a mianowicie wynosił 0,01 % łącznego obrotu tego sprzedawcy detalicznego. Do takiego samego wniosku można dojść, analizując nie tylko sprzedaż ponowną produktu objętego postępowaniem, ale i sprzedaż ponowną produktu podobnego, jako procent obrotu przedsiębiorstwa. W oparciu o obrót względny liczbę stanowisk pracy u sprzedawcy współpracującego, którą można przypisać produktowi objętemu postępowaniem, ocenia się na około pięć w OD.

(110) Na poziomie konsumentów efekt ceny przedstawiał się najprawdopodobniej następująco: tajlandzkie ceny CIF na granicy Wspólnoty odpowiadałyby średniej ważonej cła antydumpingowego w wysokości około 10 % w dodatku do konwencjonalnej stawki celnej (zawierającej specjalny element rolny) w wysokości około 16 %. Między poziomem CIF ceny dostawy a ostatecznej ceny dla konsumenta końcowego należy dodać również różne koszty obejmujące między innymi koszty dostawy oraz narzut importerów oraz koszty dostawy i narzut sprzedawców detalicznych, co osłabi skutek wnioskowanych środków w wynikającej z tego, ostatecznej cenie detalicznej.

(111) W świetle wolnych mocy produkcyjnych oraz konkurencji oczekuje się, że przemysł wspólnotowy skorzysta głównie ze środków antydumpingowych poprzez zwiększenie wielkości sprzedaży. Na tej podstawie oraz uwzględniając niewielkie znaczenie konsumpcji kukurydzy słodkiej w statystycznym koszyku konsumenckim, jakiekolwiek skutki nałożenia cła antydumpingowego na sytuację finansową statystycznego klienta będą niezauważalne.

(112) W świetle powyższego oraz uwzględniając ogólnie niski poziom współpracy, przyjmuje się, że sytuacja sprzedawców detalicznych oraz konsumentów we Wspólnocie nie zmieni się znacznie pod wpływem proponowanych środków.

5. **Ograniczenie konkurencji na rynku wspólnotowym oraz ryzyko przerw w dostawie**

(113) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że środki antydumpingowe spowodują ograniczenie konkurencji na rynku wspólnotowym, już teraz domniemanie cechującym się oligopolistyczną sytuacją dostawczą ze względu na dominację dwóch francuskich producentów na tym rynku. Następnie twierdzono, że wykluczenie tajlandzkich producentów ze Wspólnoty doprowadziłoby do braków dostaw dla sprzedawców detalicznych i klientów.

(114) Przede wszystkim należy przypomnieć, że celem środków antydumpingowych nie jest zakazywanie dostępu do Wspólnoty przywozowi, na który nałożono takie środki, ale wyeliminowanie skutków zakłócania warunków rynkowych, wynikających z obecności przywozu dumpingowego.

(115) Mimo iż możliwe jest, że po nałożeniu środków wielkość sprzedaży oraz udział w rynku takiego przywozu mogą się zmniejszyć, przywóz z innych krajów trzecich wciąż stanowiłby ważne, alternatywne źródło zaopatrzenia. Ponadto powrót do normalnych warunków rynkowych powinien uczynić rynek wspólnotowy bardziej atrakcyjnym dla innych źródeł zaopatrzenia.

(116) W OD przemysł wspólnotowy utrzymywał udział w rynku w wysokości około 60 %, pozostali producenci wspólnotowi mieli około 28 % udziałów w rynku, przywóz dumpingowy z Tajlandii około 13 %, zaś przywóz z pozostałych państw świata miał 4 % udziału w rynku. Jak wskazano w motywie 41 powyżej, istnieje ogólnie 18 producentów produktu podobnego, którzy działają we Wspólnocie. Ponadto, jak wskazano w motywie 54 powyżej, przemysł wspólnotowy działał w OD znacznie poniżej swoich pełnych mocy produkcyjnych. Pozostali producenci wspólnotowi również prawdopodobnie dysponują wolnymi mocami produkcyjnymi. Zanim zostaną osiągnięte poziomy ograniczające wielkość produkcji, we Wspólnocie istnieje wystarczająco duża przestrzeń dla znacznego zwiększenia wielkości produkcji.

(117) W świetle powyższych ustaleń, wskazanych powyżej wielkości udziału w rynku, liczby niezależnych dostawców produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, powyższe skargi dotyczące kwestii związanych z konkurencyjnością i brakami dostaw zostają oddalone.

6. **Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty**

(118) Oczekuje się, że przemysł wspólnotowy oraz pozostali producenci wspólnotowi skorzystają z nałożenia środków poprzez odzyskanie utraconych wielkości sprzedaży oraz udziału w rynku oraz poprzez poprawę rentowności. Możliwe jest, że wystąpią pewne negatywne skutki w formie ograniczonej podwyżki cen dla konsumentów ostatecznych, jednakże rozmiar tych skutków zrównoważy oczekiwany korzystny wynik przemysłu wspólnotowego. W świetle powyższego tymczasowo uznaje się, że nie ma żadnych powodów do nienakładania środków tymczasowych w niniejszym przypadku oraz, że nałożenie tego rodzaju środków leżałoby w interesie Wspólnoty.

G. **WNIOSEK O NAŁOŻENIE TYMCZASOWYCH ŚRODKÓW ANTYDUMPINGOWYCH**

(119) W świetle wniosków dotyczących dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty, należy nałożyć środki tymczasowe celem zapobieżenia dalszemu ponoszeniu szkody przez przemysł wspólnotowy z powodu przywozu dumpingowego.

1. **Poziom usuwający szkodę**

(120) Poziom tymczasowych środków antydumpingowych powinien być wystarczający do wyeliminowania szkody ponoszonej przez przemysł wspólnotowy i spowodowanej przywozem dumpingowym, bez przekraczania określonego marginesu dumpingu. Obliczając kwotę konieczną do usunięcia skutków szkodliwego dumpingu uznano, że wszelkie środki powinny umożliwić przemysłowi wspólnotowemu uzyskanie zysku przed opodatkowaniem w wysokości, jaką mógłby uzyskać w normalnych warunkach konkurencji, tzn. przy braku przywozu dumpingowego.

(121) Na podstawie dostępnych informacji ustalono, że margines zysku w wysokości 14 % obrotu można uznać za właściwy poziom, którego można by oczekiwać od przemysłu wspólnotowego w przypadku braku szkodliwego dumpingu. Jak wskazano w motywie 67 powyżej, w 2002 r. kiedy to wielkość przywozu dumpingowego z Tajlandii była najmniejsza, przemysł wspólnotowy odnotował zysk w wysokości 21,4 % ze swojej sprzedaży zarówno własnych produktów, jak i sprzedawanych jako produkty markowe sprzedawców detalicznych. Jednakże, jak wskazano w motywie 50 powyżej, przywóz dumpingowy z Tajlandii dokonywany jest wyłącznie specjalnym kanałem marki sprzedawcy detalicznego. Dlatego też uznano za słuszne dostosowanie powyższej rentowności w wysokości 21,4 % celem odzwierciedlenia tej różnicy w składzie na oznakowaniu przemysłu wspólnotowego w odróżnieniu od przywozu z Tajlandii. W wyniku tych działań otrzymano zysk w przypadku braku przywozu dumpingowego w wysokości 14 %.

(122) Następnie zakończono niezbędną podwyżkę cen na podstawie porównania ze względu na rodzaj produktu, średniej ważonej ceny przywozu ustalonej dla obliczenia podcięcia cenowego, z niepowodującą szkody ceną produktu podobnego sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku Wspólnoty. Niepowodującą dumpingu cenę otrzymano, dostosowując ceny sprzedaży przemysłu wspólnotowego, aby odzwierciedlić wyżej wspomniany margines zysku. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania wyrażono jako procent łącznej wartości przywozu CIF.

(123) Wyżej przytoczone porównanie cen wykazało następujące marginesy dumpingu:

Karn Corn	31,3 %
Malee Sampran	12,8 %
River Kwai	12,8 %
Sun Sweet	18,6 %
Nieobjęci próbą eksporterzy współpracujący	17,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	31,3 %

(124) W przypadku dwóch przedsiębiorstw (Malee Sampran i River Kwai) poziom usuwający szkodę był niższy od ustalonego marginesu dumpingu, dlatego też środki tymczasowe powinny opierać się na informacjach dotyczących pierwszego przedsiębiorstwa. Ponieważ poziom usuwający szkodę był wyższy od marginesu dumpingu ustalonego dla dwóch pozostałych przedsiębiorstw, środki tymczasowe powinny być oparte na informacjach dotyczących drugiego przedsiębiorstwa.

2. **Środki tymczasowe**

(125) W świetle powyższych faktów oraz zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego przyjmuje się, że tymczasowe środki antydumpingowe należy nałożyć na poziomie najniższego z ustalonych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła.

(126) Poziom współpracy był bardzo wysoki, dlatego też uznano za właściwe ustalenie cła dla pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w dochodzeniu, na poziomie największego cła, które ma być nałożone na przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu. Dlatego też cło rezydualne ustanawia się w wysokości 13,42 %.

(127) W wyniku tego należy ustanowić tymczasowe cła antydumpingowe na poniżej zaprezentowanych poziomach:

Eksporterzy objęci próbą	Proponowana wysokość cła antydumpingowego
Karn Corn	4,3 %
Malee Sampran	12,8 %
River Kwai	12,8 %
Sun Sweet	11,2 %
Nie objęci próbą eksporterzy współpracujący	13,2 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,2 %

(128) Indywidualne stawki ceł antydumpingowych dla przedsiębiorstw wymienionych w niniejszym rozporządzeniu ustalono na podstawie ustaleń przyjętych w niniejszym dochodzeniu. Dlatego też odzwierciedlają one sytuację zastaną w trakcie dochodzenia, w odniesieniu do objętych nim przedsiębiorstw. Stawki ceł (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw") stosuje się wyjątkowo do przywozu produktów pochodzących z Tajlandii i produkowanych przez te przedsiębiorstwa, a zatem przez wymienione, określone podmioty prawne. Podlegające przywozowi produkty wyprodukowane przez jakiekolwiek inne przedsiębiorstwo niewymienione w tekście właściwym niniejszego rozporządzenia z nazwy i adresu, włącznie z podmiotami powiązanymi z podmiotami wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i podlegają stawce cła ogólnokrajowego.

(129) W tym kontekście należy zauważyć, że jedno z wymienionych przedsiębiorstw dokonało zakupu znacznej ilości gotowego produktu od innych producentów w Tajlandii w celu dalszej jego sprzedaży we Wspólnocie (jak wskazano w motywie 34 powyżej). W odniesieniu do tego przedsiębiorstwa przyznaje się cło indywidualne wyłącznie na towary pochodzące z jego własnej produkcji oraz pod warunkiem, że przedsiębiorstwo to zobowiąże się do przedstawienia certyfikatów produkcji przy wywozie do Wspólnoty celem ustalenia produkcji produktu na poziomie celnym.

(130) Wszelkie skargi wynikłe z zastosowania indywidualnej stawki cła antydumpingowego (np. w następstwie zmiany nazwy podmiotu lub otwarcia nowych podmiotów produkcyjnych lub sprzedaży) należy kierować do Komisji z załączeniem wszelkich odnośnych informacji, w szczególności dotyczących zmian w działalności danego przedsiębiorstwa związanych z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na wywóz, na przykład takich jak zmiana nazwy lub zmiana podmiotów prowadzących produkcję lub sprzedaż. W stosownych przypadkach niniejsze rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez uaktualnienie wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych.

(131) Aby zagwarantować właściwe wykonanie postanowień związanych z cłem antydumpingowym, poziom cła rezydualnego powinien mieć zastosowanie nie tylko do niewspółpracujących producentów eksportujących, ale również do tych producentów, którzy nie prowadzili żadnego wywozu do Wspólnoty w OD.

3. **Postanowienia końcowe**

(132) W celu właściwego zarządzania należy wyznaczyć okres, w którym zainteresowane strony, które powiadomiły o sobie Komisję w terminie wyznaczonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, będą mogły przekazać swoje uwagi pisemne oraz wystąpić z wnioskiem o przesłuchanie. Ponadto należy stwierdzić, że ustalenia dotyczące nałożenia ceł, przyjęte w celu niniejszego rozporządzenia, są tymczasowe i mogą zostać poddane ponownej analizie dla celów jakichkolwiek środków ostatecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz przetworzonej lub zakonserwowanej za pomocą octu lub kwasu octowego kukurydzy cukrowej, niezamrożonej (*Zea mays* var. *saccharata*), w postaci ziaren, objętej kodem CN ex 2001 90 30 (kod TARIC 2001 90 30 10) i przetworzonej lub zakonserwowanej za pomocą octu lub kwasu octowego kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*) w ziarnach, nie zamrożonej, innej niż produkty objęte pozycją 2006, objętej kodem CN ex 2005 80 00 (kod TARIC 2005 80 00 10), pochodzącej z Tajlandii.

2. Stawka tymczasowego cła antydumpingowego stosowanego do ceny netto franco granica Wspólnoty przed zapłaceniem cła produktów opisanych w ust. 1 i produkowanych przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa, będzie wynosić odpowiednio:

Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Karn Corn Co., Ltd., 278 Krungthonmuangkeaw, Sirinthon Rd., Bangplad, Bangkok, Tajlandia	4,3	A789
Malee Sampran Public Co., Ltd, Abico Bldg. 401/1 Phaholyothin Rd, Lumlookka, Pathumthani 12130, Tajlandia	12,8	A790
River Kwai International Food Industry Co., Ltd, 52 Thaniya Plaza, 21st. Floor, Silom Rd., Bangrak, Bangkok 10500, Tajlandia	12,8	A791
Sun Sweet Co., Ltd, 9 M 1, Sanpatong-Bankad Rd., T. Toongsatok, Sanpatong, Chiangmai, Tajlandia	11,2	A792
Producenci wymienieni w załączniku I	13,2	A793
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,2	A999

3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie produktu, o którym mowa w ust. 1, podlega złożeniu zabezpieczenia, równoważnemu wysokości cła tymczasowego.

4. O ile nie wskazano inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy celne.

Artykuł 2

Stosowanie indywidualnych stawek celnych wyznaczonych dla przedsiębiorstwa River Kwai, wspomnianych w art. 1 ust. 2, uwarunkowane jest przedstawieniem przez władze celne państw członkowskich ważnych faktur handlowych, zgodnych z wymaganiami określonymi w załączniku II. W przypadku braku przedstawienia tego rodzaju faktury zastosowanie ma stawka celna stosowana do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

Artykuł 3

Bez uszczerbku dla art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96, zainteresowane strony mogą wystąpić o ujawnienie niezbędnych faktów i ustaleń, na podstawie których przyjęto niniejsze rozporządzenie, przekazać swoje uwagi na piśmie i złożyć wniosek o przesłuchanie ustne przez Komisję w okresie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 384/96 zainteresowane strony mogą wyrażać opinie w odniesieniu do zastosowania środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w ciągu miesiąca od dnia jego wejścia w życie.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się przez okres sześciu miesięcy.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Peter MANDELSON
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz producentów współpracujących, o którym mowa w art. 1 ust. 2, objętych dodatkowym kodem TARIC A793:

Nazwa	Adres
Agro-On (Thailand) Co., Ltd	50/499-500 Moo 6, Baan Mai, Pakkret, Monthaburi 11120, Thailand
B.N.H. Canning Co., Ltd	425/6-7 Sathorn Place Bldg., Klongtonsai, Klongsan, Bangkok 10600, Thailand
Boonsith Enterprise Co., Ltd	7/4 M.2, Soi Chomthong 13, Chomthong Rd., Chomthong, Bangkok 10150, Thailand
Erawan Food Public Company Limited	Panjathani Tower 16th floor, 127/21 Nonsee Rd., Chongnonsee, Yannawa, Bangkok 10120, Thailand
Great Oriental Food Products Co., Ltd	888/127 Panuch Village, Soi Thanaphol 2, Samsen-Nok, Huaykwang, Bangkok 10310, Thailand
Kuiburi Fruit Canning Co., Ltd	236 Krung Thon Muang Kaew Bldg., Sirindhorn Rd., Bangplad, Bangkok 10700, Thailand
Lampang Food Products Co., Ltd	22K Building, Soi Sukhumvit 35, Klongton Nua, Wattana, Bangkok 10110, Thailand
O.V. International Import-Export Co., Ltd	121/320 Soi Ekachai 66/6, Bangborn, Bangkok 10500, Thailand
Pan Inter Foods Co., Ltd	400 Sunphavuth Rd., Bangna, Bangkok 10260, Thailand
Siam Food Products Public Co., Ltd	3195/14 Rama IV Rd., Vibulthani Tower 1, 9th Fl., Klong Toey, Bangkok, 10110, Thailand
Viriyah Food Processing Co., Ltd	100/48 Vongvanij B Bldg, 18th Fl, Praram 9 Rd., Huay Kwang, Bangkok 10310, Thailand
Vita Food Factory (1989) Ltd	89 Arunammarin Rd., Banyikhan, Bangplad, Bangkok 10700, Thailand

ZAŁĄCZNIK II

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, musi zawierać deklarację podpisaną przez oficjalnego przedstawiciela danego przedsiębiorstwa o następującym brzmieniu:

Imię, nazwisko oraz funkcja oficjalnego przedstawiciela przedsiębiorstwa, które wydało fakturę handlową.

Deklaracja: „Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że »ilość« [danego produktu] sprzedanego na wywóz do Wspólnoty Europejskiej, objęta niniejszą fakturą, została wyprodukowana przez (nazwa i adres przedsiębiorstwa) (dodatkowy kod TARIC) w (kraj produkcji). Zaświadczam, że informacje przedstawione na niniejszej fakturze są pełne i prawdziwe".

Data i podpis.

INFORMACJA DLA CZYTELNIKÓW

Od 1 stycznia 2007 r. zmienia się struktura Dziennika Urzędowego, która charakteryzować się będzie bardziej przejrzystą klasyfikacją opublikowanych aktów, zapewniającą przy tym niezbędną ciągłość.

Nowa struktura, wraz z przykładami jej zastosowania w nowej klasyfikacji aktów, znajduje się na stronie internetowej EUR-Leksu pod następującym adresem:

http://eur-lex.europa.eu/pl/index.htm